

கவிராச்சை -

ஸ்ரீ கச்சியப்பமுனிவர்
பிரபந்தங்கள்

இரண்டாம் பகுதி.

T11219

R003I04

திருவாவட்டுறை ஆதீனம்,

1954

திருவாவடுதுறை^{தூத்துக்குணம்}
இருபதாவது குருமஹாசங்கதாணம்
ஸ்ரீ அம்பலவாணதேசிகமுர்த்திகள்
முன்றுவது
குருபூரை வெளியீடு
விசய - பங்குனி - திருவாதிரை.

வெளியீடு

முதற்குருட்டுச் 1952 - கர — திருமந்திரசிங்தனை.

இரண்டாம் குருட்டுச் 1953 - நந்தன —

திருஞானசம்பந்தர் பிள்ளைத்தமிழ்.

சிவபரிபூரணம் — திருவிடைமருதூர்

விக்ருதி — பங்குனி — திருவாதிரை. 1951.

வ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கவிராக்ஷஸ —

ஸ்ரீ கச்சியப்பமுனிவர் பிரபந்தங்கள்

(இரண்டாம் பகுதி)

—♦♦♦—

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறையாதீனத்து
இருபத்தொன்றுவது குருமஹாசங்கிதானம்

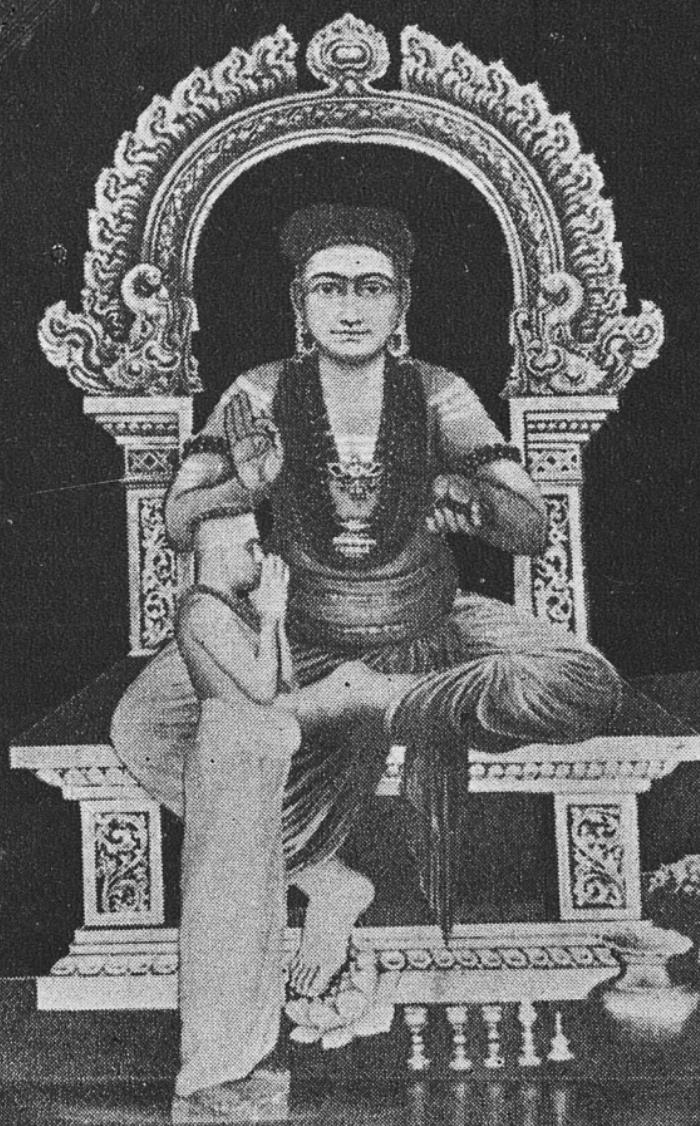
ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிக சுவாமிகள்
கட்டளையிட்டருளியபடி

அவ்வாதீன வித்துவான்
த. ச. மீனுட்சிசுந்தரம் பிள்ளையால்
பல பிரதிகளைக்கொண்டு பரிசோதித்துப் பதிப்பிக்கப்பெற்றன.

மெய்கண்டார்யாண்டு-731.
உரிமை பதிவு.

விசய-பங்குணி
1954.

ஸ்ரீ முருகன் அச்சகம்,
கும்பகோணம்.

சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

க விராக்ஷஸ் -

ஸ்ரீ கச்சியப்பமீவர் பிரபந்தங்கள்.

(இரண்டாம் பகுதி)

1. திருத்தணிகைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.
2. திருத்தணிகையாற்றுப்படை உரையுடன்.

திருவாவட்டுறையாதீனம்.

குறிப்பு :— இப்புத்தகம் வேண்டுவோர் ஆதீனம் லைப்ரோரியன் அவர்களுக்கு 0—8—0 தபால் தலைச்சீட்டு அனுப்பிப் பெற்றுக்கொள்க.

எ

பொருளாட்சிம்.

(பக்கங்கள் 108

1.	முகவுரை	ii. i
2.	நூலாசிரியர் வரலாறு	... iii
3.	உரையாசிரியர் வரலாறு	... vi
4.	திருத்தணிகைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி	... 1
5.	திருத்தணிகையாற்றுப்படையுரை	17-90

திருவுருவப்படங்கள்.

1.	ஸ்ரீ பஞ்சாக்கரபரமாசாரியரை ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ மகாசந்நிதானம் வணங்கிறீற்றல்.
2.	கவிராக்ஷஸ-ஸ்ரீக்ச்சியப்பமுனிவர்.

க விராக்ஷஸ ஸ்ரீ கச்சியப்பமுனிவர்.

—
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்.

முகவரை.

‘தணிகையாற்றுப் படை’ என்றதற்கு வீடு பெறச் சமைந்தானேர் இரவலைன வீடுபெற்றுன் ஒருவன் தணிகையினிடத்தே ஆற்றுப்படுத்தது என்று பொருள் கூறுவர். ஆற்றுப்படையின் இலக்கணம் தொல்காப்பியம் முதலிய நூல்களிற் காண்க. திருமுருகாற்றுப்படைக்கு ஆசிரியர் நச்சினார்க்கிளியர் உரைத்த உரையானும் உணர்க. விரிக்கிற்பெருகும். இனி, “பதிற்றுப்பத்தந்தாதி”யின் இலக்கணம் முன்பு வெளி யீடுகளில் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

திருக்கயிலாய் பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதீனம் பதினாறும் நூற்றுண்டுக்கு முன்னரேயே தெய்வச் செந்தண்ட மிழையும், சித்தாந்த சைவத்தையும் தமிழகத்திலே நன்கு வளர்த்துப் பரிபாலனம் செய்யத் தொடங்கியது. ‘கல்விக் களஞ்சியம்’ எனவும், ‘சிவராசதானி’ எனவும் கற்றேர் பலரால் என்றென்றும் போற்றப்பெற்று வருவது. பதினெட்டு-பத்தொன் பதாம் நூற்றுண்டிலே இவ்வாதீனம் அடைந்த பெருமை தமிழர் களுக்கு மட்டில்லா மகிழ்ச்சியையும் பெருமையையும் உண்டு பண்ணுவதாம் என்க. ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞான யோகிகள், அவர்கள் மாணவர் பன்னிருவர், அவ்வவர் வழியில் வந்த மாணவர் தமிழ்நாடு முழுவதும் தமிழையும் சைவத்தையும் தழைக்கச் செய்தனர். ஸ்ரீ கச்சியப்ப முனிவர், ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞான யோகிகள், தொட்டிக்கலை-ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய முனிவர் இவர்கள் அருளிய நூல்கள் சிறுவர் முதல் பெரியோர் வரையில் படித்துத் தமிழ்ச்சுவையைச் சித்தாந்தப் பேரமுதுடன் துய்த்து இன்புறுதற்குரியனவாம். ஆகவின், தமிழ் மக்கள் அனைவரும் இவர்கள் அருளிய பிரபந்தங்களையும் படித்து இன்பம் துய்ப்பார்களாக.

இனி, இவ்வாதீனத்தில் இப்பொழுது இருபத்தொன்றுவது குருமஹாசங்கிதானமாக வீற்றிருந்தருளிச் சிந்தாங்தசைவத்தையும் செந்தமிழ் மொழியையும் பண்டைப் பெரியோர்கொண்ட முறையிற் சிறிதும் திறம்பாது போற்றிப் பேணிவளர்த்துவரும் ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ சுப்பிரமணியதேசிகசுவாமிகள் பட்டம் ஏற்றுக்கொண்ட முன்று ஆண்டுகளில் தமது ஆதீனத்துக்கல்லிக் களஞ்சியமாகிய சரஸ்வதி மகால் நூல் நிலையத்தில் உள்ள பல நூல்களையும் உரைகளையும் அச்சிடுவித்துத் தமிழுலகுக்கு வழங்கிவருவதையும், அடிக்கடி மெய்கண்டார் மாநாடு. திருமந்திர மாநாடு போன்ற மாநாடுகளைச் சிறப்புற நடாத்துவித்துப் புண்ணியமும் புகழும் தமிழ் மக்கள் அடையும்படி செய்து மகிழும் பெருங்கருணைத் திறங்களையும் நன்மக்களில் போற்றுதார் எவர்கொல் !

ஸ்ரீ-ல-ஸ்ரீ மகாசங்கிதானம் நீடு வாழ்க என வாழ்த் துவதையன்றி வேற்றியேன். குற்றம் பொறுத்தருளுமாறு அறிஞருலகத்தை வேண்டுகின்றேன்.

இங்னனம்,

சித்தாங்தசைவமணி-

திருவாவடுதுறை

8—4—54. }

த. ச. மீனுட்சீகந்தரம் பிளை,

ஆதீனவித்துவான்.

—
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நூலாசிரியர் வரலாறு.

‘திருத்தணிகைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி’ ‘திருத்தணிகையாற் றுப்படை’ முதலிய பிரபந்தங்களை இயற்றியருளிய கவிராச்சிலை— ஸ்ரீக்ச்சியப்பமுனிவர் திருவடிகளைச்சைவப்புலவருலகம் உச்சிமேற் கொண்டு போற்றி உய்வது பிரசித்தம். இம்முனிவர்ப்பிரான் தொண்டைமண்டலத்திலே திருத்தணிகையம்பதியிலே அவதரித்தவர்கள். பரம்பரைச் சைவவேளாளர்; அபிஷிக்தர்மரபு. வடமொழிக் கடலையும் தென்தமிழ்க்கடலையும் நிலைகண்டுணர்ந்த திராவிடமா பாடியகாரர் ஆகிய ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞானயோகிகள் மாணவர் பன் னிருவருள் முதல்வர். திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதினத்து ஸ்ரீ நமச்சிவாய மூர்த்திகள் மரபிலே பன்னிரண்டாவது ஸ்ரீ திருச்சிற்றம்பல தேசிகர் பெரியபட்டத்திலும் 13-வது ஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிகர் சின்னப்பட்டத்திலும் வீற்றிருந்த காலத்து ஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிகர்பால் சைவ சங்கியாசமும் சிவஞானேப தேசமும் பெற்றுக்கொண்டவர்கள். 12-வது குருமகாசந்திதானம் திருச்சிற்றம்பல தேசிகமூர்த்திகளும் திராவிடமாபாடியகாரர் மாணவகரே. சென்னைக்கு அண்மையில் உள்ள அரும்பாக்கம் என்னும் ஊர் ஸ்ரீ திருச்சிற்றம்பல தேசிகர் அவதரித்த தலம் என்பர். இவர்கள் தொண்டைமண்டல வேளாளர்மரபு என்றும் பெரியோர் சொல்வர். ஸ்ரீ கச்சியப்ப முனிவர் வடமொழி தென்மொழிகளில் வல்லவர். வாக்குவல்லபுமடையவர். பிரசங்கசாதுரியமுழுடையவர், நெட்டுருப்பண்ணிய பழும் பாடல்களை ஒப்பித்தல்போலப் புதிய செய்யுட்களை விரைவில் இயற்றியருளுவர் என்பர் பெரியோர்.

இனி, மேற்கூறிய பிரபங்தங்களையன்றி முதற்பகுதியாக அச் சிடப்பட்டுள்ள 1. பிரமீசர் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி. 2. கச்சிஆனந்த ருத்திரேசர் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி. 3. கச்சிஆனந்தருத்திரேசர் கழி நெடில். 4. கச்சிஆனந்தருத்திரேசர் வண்டுவிடுதூது. 5 பஞ்சாக்கரதேசிகர் அந்தாதி என்னும் பிரபங்தங்களையும் அருளிச்செய் தர்ர்கள். பெருங்காப்பிய இலக்கணங்களெல்லாம் ம விளை விளங்கும் விநாயக புராணம், திருத்தணிகைப் புராணம், திருவாணைக்காப் புராணம், பேரூர்ப் புராணம், பூவானுரப்புராணம் முதலிய வற்றையும் இயற்றியருளினர். தமது ஆசிரியர் ஸ்ரீ மாதவச் சிவ ஞானயோகிகள் கட்டளையிட்டருளியபடி ஸ்ரீ காஞ்சிப் புராணத்து இரண்டாங்காண்டத்தையும் தமிழில் மொழிபெயர்த் தருளினர்.

இனி, திருத்தணிகைச் சரவணப்பெருமாளையர், விசாகப்பெருமாளையர் என்னும் இரு பெரும்புலவர்களுடைய தந்தையார் ஆகிய கந்தப்பையர் இம்முனிவர்பெருமானுடைய மாணவர். கவிபாடும் வன்மையால் கவிஞர்பெருமான், கவிச்சக்கரவர்த்தி, கவிராங்கள், மகாவித்துவான் எனச் சிறப்புப் பெயர் பெற்று இவர்கள் விளங்கி னர்கள். சிவதலயாத்திரை செய்தவில் பெரு வீருப்புடையவர்கள். சிலதலங்களில் சிவதரிசனம் செய்து சில காலம் அங்கேதங்கியிருப்பார்கள். அங்கங்கேயுள்ள மக்களுக்குத்தமிழறிவும் சைவசமய நூற்பயிற்சியும் செய்வித்து வந்தார்கள். செல்வமும் செல்வாக்கும் இயல்பாகவே மிகப்படைத்தவர்கள். மாந்திரசித்தியும் சிவஞானமும் கை வரப்பெற்ற சிவாநுபுதிமான். இவர்கள் ஞானசிரியரிடத்தும் தமது வித்தியாகுருவினிடத்தும் பக்தியும் விசவாசமும் பெருமதிப்பும் உடையவர்கள்.

இனி, இவ்வாதீனத்து மகாவித்துவான் திரிசிரபுரம் ஸ்ரீ மீனாடசி சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் ஸ்ரீ கச்சியப்ப முனிவரை உபாசனமுரித்த மாகக்கொண்டு ஒழுகியவர்கள். தமக்குச் செய்யுட்களின் பொருள் விளங்காமல் மயங்கும்போதெல்லாம் ஸ்ரீ கச்சியப்பமுனிவர் திருவடிகளை தியானித்துச் சிறிது பொழுது இருப்பின் நன்கு விளக்கமுறும் எனப் பிள்ளையவர்களே தம் மாணவர்களிடம் அடிக்கடி சூறி னர்கள் என ஸ்ரீமத்-ஐயரவர்கள் எழுதியுள்ளார்கள்.

ஸ்ரீ கச்சியப்பமுனிவர் காஞ்சிபுரம், திருத்தணிகை, திருவாண்க்கா, சென்னை முதலிய இடங்களில் பெரும்பாலும் வசித்து வந்தார்கள். சென்னையில் தங்கியிருந்தபோது விநாயக பூராணம் பாடி அரங்கேற்றி அதனால் தமக்குக் கிடைத்த பாதகாணிக்கையைக் கொண்டு இவ்வாதீனத்துப் பிரதம பரமாசாரியர் கோயில் முன் மண்டபப் பணியைச் சிறப்புற இயற்றினார்கள். இவர்கள் அருளிய நூல்கள் யாவும் சொல்வளம், செய்யுள் நடை, சந்தம், பொருட்சவை மலிந்து சிவமணம் கமழும். இவர்கள் வாக்கு சங்கநூற்புலவர் வாக்குப்போலக் கம்பீரமானது. ஈடு எடுப்பு இல்லாதது. இவர்கள் சிவத்தியான உறைப்பு மிக உடையவர்கள். ஆகவின், ஒரு காலத்து இவர்கள் மாணவர் கந்தப்பையர் குன்ம நோயால் பெரிதும் துன்புற்று வருந்திய காலத்து இத் திருத்தணிகையாற்றுப் பட்டயைப் பாடித்தந்து, முறையாகப் பாராயணம் பண்ணிவரக் கட்டளையிட்டு அந்நோயை மாற்றியருளினார்கள். குட்டம் முதலிய நோய்களையும் இறைவர் திருவருளால் மாற்றியருளினர் என்பர் பெரியோர்.

இனி, இவ்வாதீனத்து 14-வது பட்டத்து ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய தேசிக மூர்த்திகள் பட்டத்துக்கு வருவதற்கு முன்பு நன்றாகப் படித்து வரும்படி ஸ்ரீ கச்சியப்ப முனிவரால் தூண்டப்பெற்று வந்தார்கள் என்பர். காஞ்சிபுரத்திலே சாதாரண வருஷம் சித்திரை மீ 11-ல் மங்களவாரம் புனர்பூச நாளில் ஸ்ரீ கச்சியப்ப முனிவர் சிவபரிபூரண முற்றுர்கள். அது கி-பி. 1790க்குச் சரியாம்.

—
சிவமயம்.

உரையாசிரியர் வரலாறு.

திருத்தணிகையாற்றுப் படைக்கு உரைவரைந்த பெரியோர் புரசை, அட்டாவதானம்—ஸ்ரீ சபாபதி முதலியாரவர்கள். இவர் தந்தையார் இரிசப்ப முதலியார் என்பவர். வென்னெண்க்கார இரிசப்ப முதலியார் எனவும் அவர் வழங்கப்பட்டார். தாயார் முனியாத்தையம்மாள், இவர்களுக்கு மூன்று புத்திரரும் பதினெடு புத்திரிகளும் பிறந்தனர். புத்திரர் மூவருள் இளையவரே ஸ்ரீ சபாபதி முதலியார் ஆவார். இவர் முன்னேர் தையூர், புழல் கிராமம் முதலிய இடங்களில் வசித்திருந்து பஞ்சம் காரணமாகச் சென்னையில் புரசைப்பாக்கத்தை அடைந்து சீவனம் செய்து வந்தனர் என்பர். நல்லோரையில் பிறந்த இவர் புரசையில் பள்ளிக்கூடம் வைத்துக்கொண்டிருந்த புதுவை—அச்சதவுபாத்தியாயிடத்தில் சிற்சில இலக்கியமும் இலக்கணமும் கற்றார். அச்சதவுபாத்தியாயர் சோடசாவதானம்—சாமிநாதகவிராயர் மாணவர். தமிழ்க்கல்வி பயிலும்போதே அவதானம் செய்யவும் இவர் பழகினர். சென்னைக்கல்விச்சங்கத்திலே தலைமைப் புலமையை 1839 வரை நடத்தி வந்தவர் வீத்துவான் ஸ்ரீ தாண்டவராய முதலியார். அவரிடத்திலும் இவர் தமிழ்பயின்று வந்தனர். தாண்டவராய முதலியார் ஜட்ஜ் உத்தியோகத்தில் சியமிக்கப்பட்டு விசாகப்பட்டணம் சென்றபின் அட்டாவதானம் சபாபதி முதலியார் வேறு சிலரிடம் கல்விகற்றார். தாண்டவராய முதலியார் பால் அப்போது 22 மாணவர் தமிழ்க்கல்வி பயின்றனர் என்ப. மழுவை மகாலிங்கையர், இயற்றமிழாசிரியர் விசாகப்பெருமாளையர், கொட்டையூர்ச் சிவக்கொழுந்து தேசிகர், புதுவை நயனப்ப முதலியார், காஞ்சிபுரம் சரவணதேசிகர் முதலியோர் இவர் ஆசிரியருள் முக்கியமானவர். காஞ்சிபுரம் மகாவித்துவான் ஸ்ரீ சபாபதி முதலியாரவர்களும் இவர் ஆசிரியரே. மகாவித்துவான் ஸ்ரீ மீனுட்சிசுந்தரம் பிளையவர்கள் இவர் சகபாடியாவார்.

இவருடைய மாணவர் திருமயிலை—வித்துவான்—சண்முகம் பிள்ளை முதலியோர். இவர் இயற்றியுள்ள புராணங்களும், பிரபந்தங்களும் பலப்பல, தனிப்பாடல்களும் பலவாம். இவர் வண்ணப்பாக்களை விரைவிலே இயற்றிக் கற்றேரை மகிழ்ச்சிப்பர் என்ப. வண்ணக்களஞ்சியம் என்பது இவருக்குத்தக்கதாம். இவர் பாடிய புராணம் திருப்போரூர்ப்புராணம் முதலியன. யமகவந்தாதி, பதிற்றுப்பத்தந்தாதி, கலம்பகம் முதலிய பல பிரபந்தங்களையும் பாடியுள்ளார். பல நூல்களுக்கு உரை வரைந்திருக்கின்றனர் எனப் பெரியோர் கூறுவர். இவர் செய்துள்ள தனிகையர்றுப் படைஉரை மிகச் சிறந்ததோர் உரையாம். உரையின்போக்கு உச்சிமேற் புலவர் கொள் நச்சினார்க்கினியர் உரை நடையை ஒத்தது என்னலாம். சித்தாந்த சைவக் கருத்துக்களை யெல்லாம் அங்கங்கே உரிய இடங்களில் நன்கு காட்டிச் செல்கின்றார். இவர் உரை கற்றேரூர்க்குப் பெருவிருந்தாம், கற்கும் மாணவர்கட்கும் பெரிதும் பயனளிப்பதாம். ஸ்ரீ சுப்பிரமணியக் கடவுள் திருவடியில் மாருத அன்பு பூண்டொழுகிய இவ்வுரையாசிரியர் புரசபாக்கத்திலே விய—ஆவணி—14வ (28-8-1886)ல் தமது இல்லத்தில் சிவபதம் அடைந்தார் என்ப.

—
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

கவிராக்டல் -

ஸ்ரீ கச்சியப்ப முனிவர் பிரபந்தங்கள்.

6. திருத்தணிகைப் பதிற் றப்பத்தந்தாதி.

திருவாவடுதுறைஆதீனம்.

६
சிவமயம்.

குருமரபு வாழ்த்து.

திருச்சிற்றம்பலம்.

“கயிலாய பரம்பரையிற் சிவஞான போதநேறி
காட்டும் வெண்ணை
பயில்வாய்மை மெய்கண்டான் சந்ததிக்கோர்
மெய்ஞ்ஞான பாநுவாகிக்
குயிலாரும் பொழிற்றிருவா வடுதுறைவாழ் குருநமச்சி
வாய தேவன்
சயிலாதி மரபுடையோன் றிருமரபு நீடே
தழைக மாதோ.”

திருச்சிற்றம்பலம்.

— ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞானயோகிகள்.

—
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

திருத்தணிகைப் பதிற்றுப்பத்துந்தாதி.

— ◊ — ◊ —

விநாயகர்காப்பு.

உயிர்க்குங் கைத்தல மொன்றுடை யாற்பணிங்
தயிர்க்கு மச்ச மறுத்தடி யாருளம்
செயிர்க்கு ழாஞ்சிதை யுந்தணி கேசனைப்
பயிர்க்கு மேக மென்ப்பயில் விப்பரால்.

நூல்.

எழுத்தி னவ்வயி ரென்ன நிறைந்தளாய்
முழுத்த பேரறி வாய்முத லாகிய
வழுத்து சீர்த்தித்தணி கை மனைளை
அழுத்து முள்ளத் தவர்க்குஞ் ரில்லையே. (1)

இல்லை தெய்வமு யிருமற் றில்லெலனும்
அல்லை வென்றெளி யாக்குவ தென்பவே
நல்ல சீர்த்தணி கைக்கொரு நாயகன்
சொல்லு லாவுஞ் சுடர்க்கழற் பாதமே. (2)

பாத நான்குமப் பாத பயன்களும்
ஒது நாலு முனர்த்து முரவனும்
யாது மாயைன யுந்தடுத் தாண்டனன்
வேத மார்க்குங் தணிகை விமலனே. (3)

விமல மாயுயிர் தோறும் விராய்வின்றும்
கமல நாரணன் காட்சிக் கரியவன்
திமில மாமறை தெள்ளுங் தணிகையில்
அமல மேனிகொண் டாட்டய ரண்ணலே. (4)

அண்ணல் வேத னரிமுத லோரெலாம்
நண்ணு மவ்வத் தொழில்கண் டயரவர்
எண்ண கன்று தணிகை யிருங்கிரி
யுண்ண யந்தமர்ந் தாலெனு வள்ளலே. (5)

வள்ளல் பூண்டு மறுமைப் பயன்கொள்வோர்
உள்ள நாண வுபகரித் தொய்யெனப்
பள்ள மேனாடுப் பக்கமுங் கொட்டுறீஇ
நன்ளல் செய்தான் தணிகையி னதனே. (6)

நாத மாதி நவையென கீவியென்
போத மும்புக ரென்னெனு வித்தன
தோத ரும்பதத் தொற்றித் துணர்த்தினுன்
மாதர் காவி வரைத்தலை மன்னனே. (7)

மன்னு மண்டமு மற்றவை போர்த்ததோர்
நன்னர் நீருங்கம் பூதமும் யாவையும்
தன்ன தானையிற் றங்க நிறீஇயினுன்
கொன்னும் வேற்கைத் தணிகைக் குமரனே. (8)

குமர ராய்ப்புறங் கூனுங் கிழவராய்
அமர ராதி யனைவரும் பொன்றினும்
சமர வேற்கைத் தணிகைப் புராதனன்
நமரங்கா ணங்தல் செல்லாக் கடவுளே. (9)

கடவு ளாயவர் காசினி மாந்தராய்
மடவ மாந்தர்கள் வானவ ராயுறப்
படர்வி இனப்பய னல்கும் பராபரன்
இடன கன்ற தணிகை யிறைவனே. (10)

வேறு

இதைகாண்டு தேவர் மகவான் விரிஞ்சனிருள்மேனி மாயன் முதலோர், நகைகாண் டலர்ந்த மலர்தாவி யுள்ள நவைசிந்தி நாளு முயல, அறைவண்டு பாட லிமிழ்காவி வெற்பின் வெளிநின்ற வாறு முகவன், மறைகண்டி லாது தடுமாற மல்கு மருவற்ற சோதி மயமே. (11)

மயனுர் விதித்த வுலகுஞ் சமழ்ப்ப வளமொய்த்து வீதி யொழுகி, வியனு லயங்கள் பலதுன்றி வேத விதிபம்பி யோசை யணவிப், புயன்மீ யடுத்த தணிகைச் சிலம்பு பதியாக வைகு புகழோன், அயன்மால் பதங்க எவைவைத்து வாங்கு மயர்வற்ற ஞான முதலே. (12)

முதலா திருது நிறமோன ஞான முறையிற் தெரிந்து முங் வோர், பதரூது மேரக வலைக்கிறி வீறு பரவின்ப வாரி படியு, முதன் மே யடுக்க னியிர்காவி வெற்பி னுறைகின்ற சைவ முதல்வன், மதமான யாவு மததேவ ரோடு வருவித் தளிக்கு மொளியே. (13)

ஒளிகான் நிலங்கு மணிகுழ் கிடக்கை தவிசாக ஆறு மதுநீர்த், துளிகான்றிலங்கு பொழினீ ழல் யானை துணையோடு பள்ளி பயிலும், வளிகான் நிலங்கும் வெளிமுற் றடைத்து வளர்காவி வெற்பின் மதலை, தெளிகான் நிலங்கு மடியா ருளங்க டிகழ்கோயில் கொண்ட வுறவே. (14)

உறந்தார்வ முற்றி மடவோரு நூல்க ஞானர்கின்ற மேதைய வரும், துறந்தாரும் யாரும் விடைகொள்ள வேறு துகழர்க வென்று மிடைவுற், நிறந்தார்க ணேத்தும் விழவோ விலாத வெழிதுன்று காவி வரையோன், சிறந்தாவி தோறு முடனுகி யைந்து செயலுஞ் செயும்ப கவனே. (15)

பக்ளோன் மழுங்க வொளிவீச மேனி பழிவீச மாசு முழுக. இக்ளேறு வில்லி வென்றுகாளை யாகி யெழிலேறு வள்ளி யடியில், தகலீழ்ந் திறைஞ்சி யிளிவங்து நின்ற தணிகைப் பொருப்பி னினை யோன், பகர்போக வின்ப முயிர்தோறு நல்கும் பரபோக வின்ப வுருவே. (16)

உருமல்கு தேர்கள் பருமித்த வேழ முளைபொங்கு வாசி மூனை வோர், திருமல்கி மீன்ற வமராட் உகந்து செறிசுற்ற மோட வண ரைக், குருமல்கு வேலி னுயிர் சூன்று தின்ற குளிர்காவி வெற்பின மர்வோன், பொருண்மல்கு மாறு புவியோர்க்கு நல்கு பொரு ளன்ப தேர்ந்த புலவோர். (17)

புலவோரை யன்று விடமுண்டு காத்த புலவோன் றனக்கு மவன்மெய்க், குலவோர் மகட்கு நடுவெட் சிறந்த குழமேனி கொண்டு வளரும், நிலவோடு பானு வழியற் றிறைஞ்ச நிசிர்காவி வெற்பி னுர வோன், நலமேவு மெச்ச மூலகோர்க ளிக்கு நலனென் றரந்று மறையே. (18)

மறைநான்கு மேனை யலகற்ற நாலும் வழுவின் றணர்ந்த மலய, நிறைமா தவத்து முநிவோனை மாயை நிகளஞ் சிதர்ந்து கழலக், குறையாத ஞான மறிவித்த காவி வரையிற் குலாவ கும ரன், தறையாதி யாரு முணர்வானு ணீன்று சலியா துணர்ந்து மறிவே. (19)

அறிவா னமைந்த முநிவோர் தவஞ்செய் தறல்போ விருண்ட குழலார், கிறிமாய வெல்லு முறைசூழ்ந்த குன்று கிழவோ னெனப் பகர்தரும், வெறிவீசு காவி மலர்மூன்று நாஞும் விரியும் விலங்கல் விலமன், செறியாவி யாதி யுலகுங் தனது கிழமைப் படுத்த சிவமே. (20)

வேறு,

சிவந்த வாயிதழ் மாதரார் செப்பிள முலையை
உவந்த வாவுமுன் ளகவிரு ளொதுக்கியோன் ளொளிவாள்
நிவந்த வாதவ னெனத்தரு நிராமய னடியார்
தவந்த வாதுயர் தணிகையா னென்பதக் கோர்கள். (21)

கள்ளு லாங்குழற் கொடிச்சிதோன் காழுறு மறுகாற்
புள்ளு லாங்குவ ளைப்புயத் திறைவர்பூங் தணிகை
உள்ளு லாங்களி யண்பரா யுறினிழிந் தோரும்
வள்ளு லாங்கதிர் வேலராய் வானவ ராவார். (22)

வார ணிந்தபூண் முலையினார் கையலா கியனுற்
போர ணிந்தெழு நோய்க்கரும் போக்கரு வினையும்
கூர ணிந்தவேற் றணிகையிற் குமரனைக் குறுகா
தேர ணிந்தவை யகத்தெவ ரிருக்கவல் ஒலாரே. (23)

வல்ல மாதவர் குழாங்க்கரும் வானவர் குழுவும்
சொல்லு லாமறைத் துதிகொடு பரவழுங் தணிகை
அல்ல ருவிய மேனியா னடிதொழுப் பெற்றேர்க்
கில்லை யாம்பொரு ரொவ்வுவ கத்தினு மிலையால். (24)

ஆல நீழவி லரணன நால்வருக் கருஞும்
கோல மேனியெங் குருபரன் குளிம்பொழிந் றணிகை
சால வோங்கிய குமரவேள் சரண்டொழுப் பெருதார்
ஞால மீதுபல் வினைகளு நவிதயர் பெறுவார். (25)

பெறுவ தாவது பெரும்புன ஒலகுவேட் டெவையும்
உறுவ தாகிய தணிகையா வெலிகழற் சரணம்
தெறுவ தாவது சேவலங் கொடியவ னருளான்
மறுவ தாகிய யானென தெனுமிருண் மயக்கம். (26)

மயக்க மாமல வருவமாம் வனமுலை மடவார்
முயக்க மாகிய முளிகருஞ் சேதகப் பயம்பிற்
புயக்க லாதுபோ யழுந்திய வருவினைப் புயக்கு
நயக்க மேவருஞ் தணிகையா னலத்தரு மருளே. (27)

அருளி லாதவ ராயினு மறவழி செறிநூற்
பொருளி லாதவ ராயினும் பொறிவழி யிகந்த
மருளி லார்பயிற் றணிகையான் றனைவழுத் துநரேல்
இருளி லாதவ ராவதற் கையமொன் றின்றே. (28)

இன்று வேண்டினு மீட்டும்வேண் டாமையி ணீண்டு
மன்ற லோதியர் போகமா திகளெலாம் வளர்த்து
நின்ற வாணவக் குறும்பினை நிவழுங் தணிகைக்
குன்ற வேலவ னருளினுற் கோணைவான் வீடு. (29)

வீட்டி யைம்புல னெனுமரில் படும்பெறி வன த்தை
நாட்டு மைம்பொறி யெனும்புலன் முழுவது நவைகள்
ஒட்டு நீலவெற் பிறையவ ஞேங்குதன் னருளாற்
கூட்டு மானந்தம் விளைநரன் ரேபகை குமைத்தோர். (30)

வேறு

குமைத்தவைம் பொறியி ஞர்கள் குழாங்குழா மாகி நோற்கும்
நமைத்தடம் பொழில்குழ் நீல னளிர்வரை யமரந்த நம்பன்
கமைத்தலைச் செல்லா வின்ற கருங்கட லழுக்கினைனை
இமைத்திடு மளவிற் காவா யெனிலுயிர் தரிக்கி வேலனே. (31)

தரிப்பதுன் சரணப் போது சாற்றுவ துனது நாமம்
விரிப்பது னலகில் சீர்த்தி மேவுவ துளைப்பெற் ரேரை
அரிப்பதுன் னருளாற் பாச மாகந் யருளிச் செய்யாய்
தெரிப்பரும் பொருளே காவிச் செழுக்கிரி யமரந்த தேவே. (32)

தேவரு மயனு மாலுஞ் சென்றுசென் றிறைஞ்சிப் போதும்
பூவெர் பொழில்குழ் காவிப் பொருப்பகம் பூத்த வள்ளல்
யாவது நன்மைக் கல்லா விழுதையேற் குண்டாங் கொல்லோ
தாவரும் பரமா னந்தத் தணிக்கட லழுந்து மாறே. (33)

மாறுகொண் டயலாற் கந்தோ வழுவறி தேற்றிச் சால
வீறுதம் வழுக்கட் கின்மை விளம்புந ரினக்கம் வல்லே
நூறுமா கருணை காட்டி நுன்னடிக் கண்பு நல்காய்
ஏறுசிர்த் தணிகை யோங்க விருந்தருள் விமல வாழ்வே. (34)

வாழுமா ருக்கை மீட்டும் வகுத்திடிற் சீர்த்தி யொன்றே
சூழுமா றருள்புன் சொல்லுஞ் சூழுமே லதைன மாற்றி
ஆழுமா நரகி னுக்கி யடர்ப்பதே நன்று போலும்
தாழுமா தவர்க்கள் ஞறும் தணிகையம் பதியு ளானே. (35)

பதியுளே கிடங்கும் பாசம் பற்றிய வாறும் பின்னர்
மதியுளே விராய பொல்லா மலங்தபு மாறுஞ் சுத்தக்
கதியுளே கலங்து னிற்கும் காட்சியும் தெரித்தாட் கொண்டான்
ததியுளே நெய்போ னிற்குஞ் தணிகையங் கடவு ளானே. (36)

கடவூர் வீரங் காற்றுங் கருமுருட் டவண்ர்க் காய்ந்து
குடர்நெடு மாலை வேய்ந்த குருதிவேற் றடக்கை யண்ணல்
தடவரைத் தணிகை யோங்கல் சார்க்கவ ரான்றேர் பண்டைப்
படர்வினை முழுது மங்கிப் பஞ்சியி னுங்கக் காண்பார். (37)

காண்பவர் காட்சி பெல்லாங் கலந்ததன் னியல்பே யாக
எண்படு தணிகை யோங்க விடமெனக் கொண்ட செம்மல்
பூண்படு கருணை மேனி பொதுவறக் காண்ட லோடும்
வீண்படு முலக மெல்லாம் விலிந்தியா னிறந்தவாறே. (38)

இறந்தவாற் காட்டுக் குற்ற மிரிச்தனை பொறிக ளாந்தும்
பறந்தன தோற்ற நான்கும் பாறினை மலங்கண் மூன்றும்
வறந்தன வினையி ரண்டு மாய்ந்தது பாச மூலம்
சிறந்தசீர்த் தணிகை நம்மான் சிறக்கணித் திட்ட போதே. (39)

போதமுள் எடக்கி மேலாம் போதமேல் போர்த்து நிற்ப
வாதனை தாக்கா தின்ப வாரியிற் படியும் பொங்கர்
வீதளை யவிழுங் காவி வெற்பிறை யடியார் தங்கள்
பாதபங் கயங்கள் போற்றும் பரிசலால் வேண்டி லேனே. (40)

வேறு

வேண்டுவார் வேண்டுவ தருஞு மெய்ம்மைசால்
ஆண்டகை தணிகையம் மண்ண ரூட்டுனை
பூண்டதோர் காதலிற் போற்றப் பெற்றிலேன்
மாண்டதோர் வல்வினை வயத்தி னெண்பவே. (41)

என்பவங் துமிப்பதற் கிறைவன் வானுருத்
தன்பெருங் கருணையாற் றரித்துக் காவியக்
தென்பெருங் குன்றகுஞ் சிவணிற் றெங்கிலேன்
புன்புலைக் குரம்பையே போற்றல் சென்றதே. (42)

சென்றனங் தணிகையான் திருமுற் சேறலும்
நின்றன மானங்த நிலையில் வேறற
வென்றன மடியரோ டிருப்ப நேர்க்கிலா
அன்றிய வுலகுலா மாட்டு நெஞ்சமே. (43)

நெஞ்சிடை யொன்றுவாய் நிகழ்வ தொன்றுமெய்
விஞ்சுற விளைக்குவ தொன்ற தாகவே
வஞ்சக நடைபயின் மடமை யேளையும்
அஞ்சலென் றுள்வையோ தணிகை யண்ணலே. (44)

அண்ணலம் பழமறை யதர்ப்பட் டுய்ச்திலேன்
புண்ணிய வடியரைப் போற்றி யுய்ச்திலேன்
கண்ணகன் றணிகையங் கடவுட் குன்றினும்
பண்ணிய வினைதபப் பரிவு நாணிலேன். (45)

நாணிலா னெணப்பிறர் நகைக்க மற்றெனக்
கேணிலாம் வினைப்பய னிருக்கி னேற்குமுன்
கோணிலா மிவ்வுட வருளிற் கொன்றிடாம்
சேணிலா வியபுகழ்த் தணிகைச் செல்வனே. (46)

செல்வமு மதற்படு செருக்கு மேதகு
கல்வியு மதற்படு களிப்பும் பார்த்தொரீஇச்
சொல்வளர் ஞானமே துளையு மாற்றுள்
கல்வளர் தணிகையங் கருணை யாளனே. (47)

ஆளெனப் படுபவ ராயிய ராதியோர்
கேளெனப் படுவன கிளர்க ணங்களே
வேளெனப் பெயரிய தணிகை வித்தகன்
தாளினைப் போதுளங் ததைக்தவன் பர்க்கே. (48)

அன்பகங் ததும்பிமெய் யறிவு மீக்கொளீஇத்
தன்புணர்த் தாண்மலர் தாழ்ந்தக் கல்லது
கொன்பெருந் தணிகையெங் கொற்ற வேலவன்
மன்பெரும் பவத்துயர் மாற்று கிற்கலான். (49)

கலாபமா மயில்கடாய்க் கணத்தி லெங்கனும்
உலாவிமீன் டமர்தகரும் தணிகை யுத்தமன்
நிலாவுத னசைவறு நிலைமை தோற்றலும்
கலாவுமென் மனமுமச் சுழற்சி யற்றதே. (50)

வேறு

அந்த கேள்விய ரினக்கமுங் கேள்வியி லான்றவ ரிடைத் தீவும், பெற்றி லாவகை யருள்ளையே லஃது ய்யுப்பேறெனத் தரிப் பேறாற், கற்ற வேதியர் வேள்வியஞ் சாலையுங் கழகமுமிடக்டோறும், துற்ற காவியம் பொருப்பில்வீற் றிருந்தருள் சுக்தரப் பெருமானே. (51)

மானை வென்றிரு நோக்கமும் பயின்றெளிர் வாள்விழிப் படையேந்தும், தானை வென்றெழு மூக்கமற் றியாதெனச் சழங்கலை மட நெஞ்சே, ஊனை வென்றமெய்ம் மாதவர் குழாங்தொழு முற்பல வரையாரும், தேனை வென்றசொல் வள்ளிநா யகனிரு சேவடித் தலன் சேரோ. (52)

சேர்ந்து வார்ந்தன குறங்கரி பரந்தன சேல்விழி மலைவென்ற, ஏர்ந்த பூண்மூலை யெனமட வியர்நல னெண்ணினைந் தழிநெஞ்சே, ஆர்ந்த பேரருள் கொழிப்பன விழியிரு எனுக்குவ துருவேட்ட, தோர்ந்து வீசவ க்ரமெனத் தண்ணையா னுயர்நல னினைக்துய்யாய். (53)

ஆய்ந்த நுண்ணிடை யலைதொறு நிறையெலா மலைந்தனை யணக்கன்னார், வாய்ந்த வாள்விழி பிறழ்தொறு நூன்முறை வரம் பெலாம் பிறழ்ந்தாயாற், சாய்ந்த நெஞ்சமே தடங்கட றடிந்திருட வையவின் னிவர்மேகம், தோய்ந்த காவிவெற் பிறையவ னருட்கட ரேய்வதெங் னனமங்தோ. (54)

அந்தி மாதரார் மயக்கலா ரீதென யயர்வதென் மடநெஞ்சே, சந்த லார்பொழி லினர்விரி தணிகையக் தடங்கிரி யரசாரும், கந்த வேண்ணெருமிர் தத்துவ குழாங்தொறுங் கலந்துநின் றசைவிக்கும், இந்த நீரலா விலையென வவருழை யெழுங்தொழி றனைக்கானே. (55)

காண மாதியெப் பொருள்களு மொருவர்தங் கைவயத்த னவன்றிப், பேண லாவதும் பிழைப்பதுங் காண்டலிற் பிரசநக்கலர் பைக்கோட்ட, டாண னின்பொழிற் றணிகையா னவரவர்க் கமைத்தன வருமென்றே, கோண றுமட கெஞ்சநன் றமைத்தியேற் குற்றமன் ரேழிவாயே. (56)

வாய லாங்லம் பயக்குமேற் பொய்ம்மையு மறுவிலார் சொலக் கண்டும், தூய காவிவெற் பிறையவன் ரூட்டுனை தொழுரென வெவ ணைஞ்சே, தீய வாயின பிறருழை நினைக்கவுஞ் செப்பவுஞ் செயவன் ஞே, நீய ரூயிர முரைய ரூயிர முருவ ரூயிர மென்முநின்றீர். (57)

நின்றி லாதவில் வுடலினை நிலையெனநினைந்துமற் றி திற்சாலத், தூன்று நோயெலாந் துமித்தபிற் றணிகையாற் ரெழுதருள் பெறுகிற பாம், என்று நெஞ்சமே மட்சவர் கழுவுவார்க் கெதிர்த்துவீண் படநாள்கண், மன்ற நீத்தனை யினித்திரை யெழுத்தகன் வாரி யாடுதி போலும். (58)

போவி யானவை செய்யுஞ்சுட் கிடப்பினும் புலவரன் னவை தேர்வார், போவி யாயடி யார்க்குழாம் புகினுமுன் புகருல கறியா கொல், பீவி மாமயி வெதிரெதி ராட்டயர் பெருங்கப் பிளஞ்சோலை, வேவி யோங்கலங் தணிகையாற் குள்ளமே மெய்த்தொழும் பினை யாகாய். (59)

காய லங்கிலை வேவினு னுவகெலாங் காவல்பூண் டெழின் மஞ்சஞ்சுச், சாய லங்கனை யார்க்குவே ளனத்தகு வரையுங் தமரா ஞேர், தீய லங்குகாட் டிடுவதோர்க் திமனுளங் செதுவுட றழீஇச் செந்தேன், பாய லங்கலங் கடம்பணி தணிகையான் பதக்தொழு விங்தேலாய். (60)

வேறு

ஏலநா றிருங்கூந்த விளையவராட்டயர்சோலை யேலங்காட்டும், நீலவார் சுனைச்சாரற் றணிகைநெடுங் கிரிபுரக்கு நிமல வாழ்வைச், சாலநாண் மலர்தாவித் தொழுதுவினைப் பெரும்பற்றம்பு தாக்க கில்லீர் ஆலமோ வெனக்கவற்று மடற்காலற் கெவன்செய்வீ ரறிவின் மாந்தீர். (61)

மாந்தர்காள் விழுங்கிநெடுங் காலமுமி ழாவளந்று மறுக லீங்குப், போந்ததோர் சிறுவரையின் வினைவினாத்தீ ருய்யுமா புகலக் கேண்மோ, காங்துவான் மணிமெளவிக் கடவுள்ளே டருந்தணிகைக் கடவு ணைஞ்சின், ஆய்ந்தபோ தடுத்தலர்க் கீ ரளித்தனவேற் றிடாது மிக்கு மருளான் மன்னே. (62)

மன்னியபே ரன்புளத்து வளர்தோறு மவன்கருணை வளரா நிற்குஞ், துண்ணியதோ ரன்புளத்திற் ரூலைதோறு மவன்கருணை தொலையா நிற்கு, மின்னிலைமை தேர்ந்தவன்ற னருள்கிடைத்தோர் பெருவாழ்வு மெண்ணி யன்பாம், மன்னிலையே குறிக்கொண்மி னருட்டணிகைப் பெருமான்மெய் யருளிற் ரூழ்ந்தே. (65)

தாழ்ந்ததிறை திருமுன்னர்த் தயங்குமவ னருண்முன்னர்த் தாழக் கண்டேன், சூழ்ந்ததிறை திருக்கோயி றுலங்குமவ னருளௌங்குஞ் சூழக் கண்டேன், வீழ்ந்ததிறை யுருப்படிம மவன்வடிவி லா வடிவம் வீழக் கண்டேன், வாழ்ந்ததிறை தணிகைவரை யவனருளா னந்தநிலம் வாழக் கண்டேன். (64)

கண்டவிழித் துணையவுணர்க் காய்ந்தபெரு மானுருவ மன்றிக் கானு, விண்டமலர் வாய்விலங்கல் வீறழித்தான் றிருப்புகழே யன்றி விள்ளா, துண்டவகஞ் செவிதணிகை யுயர்வரையான் புகழமிழ்த மன்றி யுண்ணு, மண்டியங்கஞ் சகம்வள்ளி நாயகன்மெய்த் திறத் தன்றி மண்டா தம்மா. (65)

மாமலவா தனைதாக்க வையகத்து வஞ்சுயங்கு மடமை நெஞ்சே, ஏழுறுமா மலமாதி யிடையொருவங் திருவெழுத்தை யியல்பி ஞேதித், தாமணியா விருளௌதுக்கிச் சுடரிமைக்குஞ் தணிகை வரைச் சூழல்வைகும், காமருவே வவனிறைவிற் பரானந்த வங்கமாய்க் கலந்து நில்லே. (66)

நில்லாத நீலைக் கெடுவிசம்பி னெழுத்தென்ன நீங்கக் காட்டி, ஒல்லாத மலவறிவு முயிரறிவும் பேரறிவா யொளிரா கிற்பக், கல்லார கிரிமுருகன் கலந்தளித்த சாக்கிரா தீதத் துண்மை, வல்லார்க் ளோந்தொழிலு மைந்தொழிற்கா ரணர்நிலையு மருவார் மாதோ. (67)

மாதர்மணி வடம்வருடப் புளகரும்புங்களபழுலை மடநல் லார் தங், காதனனி கூர்ந்தவரிற் காதலெலாங் தணிகைவரைக் கடவுட் செய்ய பாதமலர் தணிலிருங்கும் பாவனைவல் லாரவர்தாம் பரந்த கும்பி, பூதலம்வான் றுறக்கமெனு மிவற்றறிவோ டுருத்திரிந்து போ கங் துய்ப்பார். (68)

பாரார விழுந்துபுரண் டெமுந்துபல்முறையேத்திப் பண்புகூர், ஆராத பெருங்காத வகத்தரும்ப முகத்துவிழி யரும்பித் தேக்கும், நீரார வுயர்தணிகை நிமலனருட் கடற்னைக்கு நீரார் மீண்டு, வாரார்கள் வந்தாலுங் கடலெதிர்ந்த நதிபோல வயக்க மாருர். (69)

மாருத சிவஞானப்பேறளிக்கும் வலியனைத்தும் வாவித்தாக்கிப் பாருத வினைவலியு முப்பாழுக் கப்பாலாம் பாழி னின்று, வேரூக வெருவுமவர் தாமன்றே யுலகமெலாம் விரியத் தோற்றும், ஆருறுங் கடந்ததிருத் தணிகைவரையாற்குரிய வடிமை யாவார். (70)

வேறு

ஆவா வடியேற் குறமே யவலம்
தாவா வினைதாக் குமருட் டணிகை
மூவா முதலா தமுழுப் பொருடன்
பூவா ரடிசேர் தருபுண் ணியமே.

(71)

மேலா கியதே வர்விழுப் பதமும்
சாலா விழமேயோர் பதமுங் தவிர
மாலா மதிநல் கும்வரைத் தணிகைக்
காலா யுதநீள் கொடியான் கழலே.

(72)

கழலுங் கழலா விருகைக் குருசு
தழலுங் தழலா மதியங் தணிகை
அழலும் மழல்போ லவிர்வாற் பெறுமா
சுழலுஞ் சுழலா வெனுளத் தணையே.

(73)

துணையா யுயிர்தோ றும்விராய்த் தணிகை
இனைவார் கழலேத் தவிருங் தெமைவக்
துணைவா னவனு ராளன் றியுநாம்
பினைமா மதியே பெறுமா ருளதே.

(74)

தேதே யெனவன் டிசைசெய் யநறும்
போதேய் பொழில்குழ் தணிகைப் புனிதன்
ஏதா விடமா வெனைமுற் றியெனக்
காதா ரமதா யின்ப னித்தனனே.

(75)

அளித்தான் றனையார்த் தியெனுள் எமெலாங்
குளித்தேன் குறியற் றவன்கூர் நிறைவின்
ஒளித்தா னவனும் யிரண்டொன் றறவே
துளித்தாழ் மழைசூழ் தணிகைப் பரனே.

(76)

பரமென் றிமையோர் பணியுங் தணிகை
வரணன் முதலென் றுமறைத் தொடரான்
உரனன் குகொஞ்சுத் தினுமூள் குவரோ
விராவும் பழவல் வினைவீ யலரே.

(77)

அலரோ னரியா தியர்தம் மையெலாம்
பலநாண் முறையாற் பணியும் பலனன்
பிலரா யொருகா லெழிலார் தணிகைப்
புலவோர் பணியும் பலன்போ லருண்மோ.

(78)

மோகத் திலழுந்து முகுந்தன் முதலா
நாகத் தவர்நல் குவரங் தணிகை
ஏகத் தொருவள் ஓவிரங்கி விராய்ப்
பாகத் தளவிற் பகருங் கொடையே.

(79)

கொடையா துமிலார் கடமைக் குறையுற்
றுடையா யெனவேத் தியுயங் குறவீர்
கொடையா ஓயருங் தணிகைக் குருவை
உடையா யெனவண் மினிருய் யுமினே.

(80)

வேறு.

மின்னேர் மருங்கு விடைதுமிய விம்மி யெழுந்து புடைபாஞ்து
பொன்னேர் சணங்கு குடிகொண்ட புளகக் களபக் கனதனத்தீர்,
தன்னேர் தணிகை யழகனெறுழுத் தடந்தோ டழுவப் பெற்றீரேல்
இங்நாள் காறுங் கழிநாஞும் பயனு எாகு மியல்பீரே. (81)

பீர்பூத் தெழுந்த மணிமுலையும் பிடரிற் குலைந்து விழுங்குழலும்,
நீர்பூத் தெழுந்த வாட்கண்ணு நிறைமுற் றெழிந்த தயர்நெஞ்சும்,
வேர்பூத் தெழுந்த நுதலுமாய் மேவார் போல வினைவல்லோ
சீர்பூத் தெழுந்த தணிகைவரைச் செம்மால் கலவி சிந்தியே. (82)

சிந்தித் தறியே னரைக்கணமுங் தெரிசித் தறியே வெரு
காலும், வந்தித் தறியேன் கனவினிலும் வழுத்தி யறியேன் மறந்
தேனும், பந்தித் தடர்க்கு மலஞ்சவட்டிப் பரமா னந்த மெனக்களித்
தான், கந்தித் தலருங் காவிவரைக் கந்தன் கருணைக் கெதி
ருண்டோ. (83)

உண்டு வீடென் ரேர்ச்சியுமற் றலகின் முழுது மதுவது
வாய்க், கண்டு கேட்டுண் டியிர்த்துற்றுக் கலங்கிச் சுழலும் புலை
யேனை, மண்டு தீர்த்தந் தலமூர்த்தி வடிவு மூன்று யாங்காங்குக்,
கொண்டு காவி வரைத்தணிகைக் குமர னண்ட திறும்புதே. (84)

இறும்பு தீட்டுஞ் சகலத்தி லீண்டி யாண்ட தெனல்வியப்போ.
தெறும்போக் கிருளா னவத்தழுந்திச் செயலற் றிருந்த வங்நாளில்,
உறும்பால் வினைக்கீ டானவுட ஹதவிச் சகலத் துறுத்தன்னே,
நறும்புங் காவி வரைப்பெருமா னல்கு மதுமற் ரேர்ந்தவர்க்கே. (85)

தவர்க்கே யருளுந் தவவொழுக்கன் சாரா தவமே யுண்டுக்கும்,
அவர்க்கே தோன்று மருளானென் றறைவா ரறிவு துணுகாதார்,
எவர்க்கே துண்டாம் வானரங்க ஸிகவி யுகனும் பொழிறணிகைத்,
துவர்க்கே முருவப் படைவேற்கைத் தோன்ற லருளா தொழின்
திடினே. (86)

இடிக்குங் துணையா யகம்புறமென் றங்குங் தானு யுடனிற்கும்,
கடிக்குங் குமவார் பொழிற்றணிகைக் கடவுட் களைகட் டிறஞேரில்,
துடிக்கும் படர்நோய்ப் பாவவினை தோன்று வண்ணங் காவதனுன்,
முடிக்குங் திறமா ருயிர்ச்சற்று முன்ன முன்ன வந்தோவே. (87)

அந்தோ வேழச் சிலைவணக்கி யலர்க்கோ ரெடுக்கு மதன்
போரால், வெந்தோ வெனைநஞ் சமிந்தந் தவெப்ப முழுது மங்
ங்லையே, பந்தோ வெனும்புண் முலையாரிற் பாற்ற முயங்கி வளர்க்
கின்றீர், வந்தோ மெனுஞ்சொற் பொருட்டணிகை மன்னைக்
கலந்து மாற்றீரோ. (88)

மாற்றீர் காமப் பெருவிழைவ வளரீ ரிறைவ னிடத்தன்பைப்,
பாற்றீர் நெறியற் றவரினைக்கம் பற்றீ ரடியார் னல்லினைக்கம், கூற்றீர்

நுமக்கு நீரானுற் குற்ற மொழிப்பான் றயர்ப்படுத்தும், தேற்றீஞ் சோலைத் தணிகைவரைச் செம்ம றனைநேர்க் கிடலாமே. (89)

ஆமே நமதா ருயிர்த்தணையென் றமலன் றணிகை யெம் பெருமான், தேமே வனசத் திருப்பாதனு சேமித் துளத்துப் போற்றி லீர், நாமே வவன்மெய்த் திருப்புகழை நாட்டம் நாட்டம். ரெவ்வாறு, போமே சறவு படவுலகப் பொருண்மேல் விளாந்த பெரும்போத்தே. (90)

வேறு

போத்தனுக்கி யானக்தப் புணரியிற்றேருய் வதுகருத்தேல் நாத்திகமாம் பரமதத்து நவைமொழியா ரெமுகுவீர் ஆத்தனருட் டணிகைவரை யண்ணலரு ஓனவின்ற முத்தமறை வழியருளே முன்னக முன்னேரே. (91)

முங்கீற் புனலன்றி முகில்சொரியா வாறேபோல் நன்னீர்மைப் பொருளெல்லா நயப்பவருக் கருட்குருவாய்த் தன்னீர்மைப் பதத்தமுத்திச் சதுமறையா கமத்தன்றிக் கொன்னீர்மைத் தணிகைவரைக் கொற்றவன்மற் றருளானே. (93)

அருளாழி தணிகைவரை யறக்கடவுள் கருணையால் உருவாகி யருளானே லுயர்மறையு மறையொழுக்கும் திருவாரு மைந்தொழிலுங் தீக்கையுமற் றைவைகளுமற் றிருளாகி யெவ்வயிரு மிடர்க்கடனின் ரேரூவே. (93)

வரும லென்வினையைப் பயனுக வினிதேற்று மாரும லெனைமாற்றி மாருத தன்னியல்பிந் பேருக வைத்தருளுங் தணிகைவரைப் பெருமானைக் கூருத வாக்கினரே கூருத வாக்கினரே. (94)

வாக்கினு லதுபடைத்த பயன்பெற்றேன் புகழ்வழுத்தி நோக்கினு லதுபடைத்த பயன்பெற்றே னுருநோக்கி யாக்கையா லதுபடைத்த பயன்பெற்றே னடிவணங்கித் தேக்குசீர்த் தணிகைவரைச் சிவபெருமான் றனையடுத்தே. (95)

அடுத்தமல வுருவாகி யலைத்தழித்த வுலகமெல்லாம்
தொடுத்தவரு ஞருவாகிச் சுகம்பெருக்குங் திறங்கண்டேன்
எடுத்தவுடற் பயனேய்க்குங் தண்கைவரை யெம்பெருமான்
மடுத்தெளையான் றனைமடுத்து வயங்குநிலை யளித்ததுமே. (96)

அளித்துநிறுத் தமிழ்த்துமறைத் தருஞமுரு வாதியாய்க்
களித்துநடங் குயின்றவையுங் கடங்தொளிருங் தன்னியல்பைத்
தளித்தமதுக் காவிவரைச் சூழிலோயோன் றன்னருளால்
தளித்தலுமற் றவனுருவங் தீப்பிழும்பிற் ரெழுதேனே. (97)

தொழுதேத்தப் படுவதுவங் தொழுதேத்து விப்பதுவும்
தொழுதேத்து வதுமற்ற சுகப்பெருக்கி லதீதமாய்த்
தொழுதேத்தப் படுந்தணிகைத் தோன்றலுரு வாயின்றித்
தொழுதேத்து மெவ்வயிர்க்குங் தோன்றும நின்றனனே. (98)

நின்றனவஞ் சரிப்பனவு நிலையனவு நிலையாவும்
அன்றியனைத் தினுநிறைந்த வருட்கடலி னினிதாடி
மன்றல்கமழ் காவிவரை வள்ளலவர் வரினந்தக்
குன்றிவர்ந்த தவரன்றே குன்றமென வசைவற்றூர். (99)

அற்றவருக் கற்றபர மானந்தப் பெருவெள்ளம்
உற்றதிருத் தணிகைவரை யுறப்பணிந்தா ரேயன்றி
மற்றவரை வணங்குநரும் வணங்குநரை வணங்குநரும்
பற்றறுத்துத் தடைத்தார்கள் பங்கயத்தோன் கையெழுத்தே. (100)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருத்தணிகைப் பதிற்றுப்பத்தங்தாதி
முற்றிற்று.

ஸ்ரீ மெய்கண்டதேவர் மிளிர்கழல் வெல்க.

ஸ்ரீ மாதவச் சிவஞானயோகிகள் மலரடி வாழ்க்.

ஸ்ரீ கச்சியப்பமுனிவர் கழலடி வாழ்க்,

—
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

கவிராக்ஷஸ் -

ஸ்ரீ கச்சியப்ப முனிவர் பிரபந்தங்கள்.

7. திருத்தணிகையாற்றுப்படை.

(மூலமும் - உரையும்)

திருவாவட்டுதையாத்தைம்.

ஏ
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருத்தணிகையாற் றுப்படை

முலமும் - உரையும்.

காப்பு.

நோரிசைவெண்பா.

சீரார் தொடைபுனீந்த செம்பாலை முன்புபோல்
ஏரார் தணிகை யிளவற்கு—நேராகக்
கூட்டுமால் வேற்றுருவங் கொள்ளாமை யெப்பொருளுங்
காட்டுமா லெங்கைக் களிறு.

நூல்

பொன்மலைத் திருவிற் பன்னக நெடுநாண்
மாயப் பகழித் தாயக் குரிசில்

முரணமை யிருகாற் றிரண்மறைப் புரவி
அலர்மரை வாழ்க்கை வலவத் தேதரும்

5 வழங்குதற் கமையா வண்மையி னிசைக்கும்
பெருந்தகு பாடற் றிருந்திசைப் புலவர்
அறன்கடைக் ககலாப் பிறங்குதம் முளத்திற்
சாலாக் கல்வி மாலார்க் ககலா

வரன்மாண் டமைந்த வுரங்மாண் பலகையில்

10 தண்டா விருப்பி னெண்டோண் முதல்வளே
டானது பயிலிய அருமறைக் கேள்வி

மாயிருங் தமிழ்க்கடல் வடமொழிக் கடலென்
 ரூயிரு கடலு மாற்றலிற் கடையா
 ஜயங் திரிபெனு மழல்விடம் படாது

15 வெய்யசெம் பொருளெனு மினிர்தீஞ் சதைத்திரங்
 ஆராக் காதலி னராது கைப்பவும்
 ஊன்றுவிர லமுங்தா துடறசை திணிக்து
 கான் றதேஞ் தெரியற் கருங்குழன் மகளிரக்
 கணங்குள நிற்கி யாருயிர் கவர்க்கும்

20 வளங்கவின் கொழிக்கும் விளங்குசீ ரிளமையும்
 பல்வகைத் தொழிலும் பண்புற நவின்று
 சிந்தை வழிச்செலு மைந்துநிலை பெறீஇயர்
 அளவினைத் திறத்தி னயரா யாக்கையும்
 அளகைக் கோமா னுளமழுக் கறுப்ப

25 நிலந்தினக் கிடந்த நெடுஞ்சிச் செல்வமும்
 நீஷன் றிரியு நிலைமை நாடி
 ஏற்போ ரங்கைக் கொடைக்கட னிறுத்து
 நோற்போர் நோற்கு நோன்மைசா வறனெனும்
 உறுதி யாக்க மொய்யெனக் கழலவும்

30 வரைத்திரள் புரள்விற் றிரைத்தெழுங் திரைக்கணம்
 விலங்கின வழங்கும் விழுக்கலன் செறித்தும்
 ஒளிறுவே லமுவத் துருத்தெழுங் தடர்த்துக்
 குளிறுவார் முரகம் பிளிறுமால் யானையும்
 வைத்தபல் படையும் வழாதுகைக் கொண்டு

35 பராபவத் தெவ்வர் வரிசையி னிறுக்கும்
 திரைகே முரிமை முறைநேர் நடாவியும்
 தத்தங் தொழிலிற் றலைநின்று வளர்க்கும்
 பொருளெனும் வெறுக்கை போற்றுது கழுவவும்
 மினிறுங் தேனும் வெறிகவர் தும்பியும்

40 கனுவிப் பட்குரல் கனுற்றுவ சுழலும்
 இருஞ்சு மலர்ப்பொழின் மருள்சில் லோதிப்
 பூவார் சோலைப் புறத்தகப் படுத்து

மேவரத் தடைஇய விதக்குறை கடுக்கும்
திவவொளி மாண்ட சுவவுதுதல் வானுதல்

45 தீங்கதி ரமிழ்தத் திங்கட் பிளவின்
நீங்குகார்க் கறையு நிலாத்தவழ் வெண்மையும்
விராயுருக் கொண்டென மிளிர்மதர் மழுக்கட்
செங்குமு தத்துச் சிறுமதி கிடந்தெனச்
செவ்வா யகத்த செயிர்தீர் வெண்பல்

50 விலங்குபாய் கதிர்க்குழை வீழ்ந்துசெகிற் துயல்வர
வள்ளையி வெமூக்கிய வள்ளொழிற் செஞ்செவி
செவ்வாய் கவுட்டுனைச் சேல்விழி நெற்றி
இவ்வா யுறுப்பா னின்சவை யம்மித
உறுகொடை யாற்றி வறிதுகொடை காட்டும்

55 வளைநிதி தன்னைக் குடுமிகைக் கொண்டவ்
வளைமேல் கொண்டு வயங்கொளி தோற்றும்
பதும மாநிதி யிதுவெனக் கவன்று
தாவா வுறுவர் மேவா வுள்ளமும்

60 ஒவப் படமென வஞ்சறு து திருமுகம்
பகுவாய்ப் பொற்குழை மகரமீ னுஅன்
றைதுமீக் கிடத்தவினைக்கைக்கைக் கிழவோன்
வெய்துதன் ஞைன விளக்கிய வயர்த்த

65 அணங்குதவழ் கொடியி னினங்குபனை வேய்த்தோட்
காம்புபுடை யடுத்த கதிர்மணிக் குன்றின்
தோள்புடை யடுத்த சுடர்ப்பூட் கொங்கை

குவிமூலத் துனைகொள் சவிமணி மார்பில்
தத்தம தேணி கடவாது தணீய

நள்ளுநின் றுணர்த்துங் தள்ளாக் குறியின்
அணிவயிற் ரெருமுகிய மணிமயிர் வல்லி

70 நெடுகுமயி ரொழுக்கு நெடுவழிப் படர்ந்து
கழுமூலக் கோட்டுக் களிறுபட வெடுத்த
படுகுழி யனைய பயம்படு கொப்பூழ்
நடுநின்று வாழ்வோர் நலத்தொடு முரண

நடுநின்று தேய்ந்த விடுகுகொடி மருங்குல்
 75 வையக முயிர்த்தோன் மதிபுனைக் தியற்றவின்
 கைபுனைக் தியற்றுங் கதிர்மணித் திண்டேர்
 கடாதருக் கொண்டோடுங் தடாதபே ரல்குற்
 கீழ்மே லாகக் கிளர்க்கெதழி னத்தகு
 வாழூயொடு பொருஞ்ம் வார்ந்தசெறி குறங்கின்
 80 வேற்றிருகு தாமரை மேவந்து தொழில்செய்
 வீற்றிருக் கருளும் விரைமல ரேய்க்கும்
 அலத்தக மலர்ந்த நலத்தகு சீரடி
 மயிலியன் மருளு மியன்மட மாதரைச்
 சீலம் விழைவே செயல்குறி யிவற்றுன்
 85 நால்வகைப் பேதமு மாலறத் தெரிந்து
 மருந்துமக் திரத்துக் கிருவிழை வேற்றித்
 தேயம் பயிற்சி சேட்டை யியல்பே
 இன்பத் துறையே யிருவகைத் தொழிலே
 இங்கித வகையே யிவைநனி நாடி
 90 இருவகைப் பொழுதொடு மேற்ப மருவிய
 மூன்று காலமு மூன்று வேகமும்
 ஒப்பக் கலவி யுனுற்றுபே ரின்ப
 அவாவளம் பொதிந்தகொண் டழுற்றுவெம் படர்நோய்
 தவாதுபிறை போலத் தணிவின்றி வளர
 95 உவாமதி போல வருவே தபவும்
 கடவுட் பொங்கருக் கடமருப் பாவும்
 சிந்தா மணியு நந்தா நிதிகளும்
 கலன்முத லான வளம்பல கொழிப்பப்
 பல்வகைக் கணமும் பணிக்கெழுங் தேத்தத்
 100 தெவ்வுத் தானவ ரவ்வித் தேங்க
 விரிக்கிரப் பிழம்பு மரிமான் றவிசிற்
 களிகூர் நெஞ்சாற் காவல் வைகும்
 ஒளிகூர் மகவா னுறுபத மாதி
 எளிதினுய்த் தளிக்குங் தெளிவினை போலாது

105 பார்முதிர் புணரிப் பாயற் கடவுள்
வார்மதுப் பொகுட்டு மரைமலர்ப் புத்தேன்
என்றிவர் தமக்கு மெய்தற் கரிய
சரியை கிரியை யோகத் தவநிலைப்
பெயர்பொச் சாப்பப் பிறக்கணித் துகவும்

110 ஊன நாடக முனுற்றிய திருவருள்
ஞான நாடக நவிலிய மாறலும்
ஆனு மலப்பகை நோனுது கழலத்
தானு னந்தத் தனியுயிர் மடங்கக்
கட்காண் குருமுதற் கடவு ஓகி

115 உயிரே யவத்தை யுணர்த்துங் தன்மை
அருளி னியல்பே யாங்கதன் பயனே
பெரும்பெயர்த் திறமே பெற்றவர் முறையென்
றனைவகை யேழு மரிறபத் தெரிப்பத்
தாழாது கேட்டு வீழாது சிக்தித்

120 தங்கைக் கொண்ட வமிழ்தெனத் தெளிந்து
பொங்குபே ரின்பம் புணராது புணரும்
நிட்டை கூட நிலையது நீங்கவும்
பல்லிறப் பகைஞர் படையொடு நேர்க்கெதன
வெல்லிறக் காட்டாது வீற்றுவீற் றடற்றும்

125 பிணிக்கோட் பட்டுப் பேதுறு மனத்தான்
முந்தையோ ரீட்டு முழுநிதிச் செல்வமும்
பொய்ம்மை யாளர் புகழெனத் தேய
நோய்ப்பகை யாளர்க்கு நொடிந்தென் சிதரிற்
பல்வகை மருங்துக்குப் பகர்விலை தொலைச்சி

130 அதுவென வெறுவி யதன்றுமற் றிதுவென
முன்னொண் மருங்தை முறைமுறை யிகழாப்
பின்னொண் மருங்தைப் பெட்டுவாய் மடுத்துப்
பண்டைநோய் மேலும் பருகுபன் மருந்தான்
மண்டுநோய் வேறு மரீஇக்கிளர்க் தாருப்ப

135 உரைத்தவென் மொழிலழி யொழுகினை யல்லைகொல்

பெருத்துநோய் தெறுமென மருத்துவ வெழியத்
 தெய்வத் திறத்தாற் றீர்வுகாண் பாமென
 உள்ளூர் வயின்வயிற் ரெள்ளிதி ஞேங்கும்
 புரிமுறைக் கவிழ்க்கும் பூம்புனற் றீர்த்தமும்

140 பல்வகைத் தெய்வப் பசும்பொற் கோட்டமும்
 படிந்தும் பணிந்தும் பயன்கா ணமை
 அணியயற் புறங்கர் மணிகெழு கோட்டமும்
 விரத நியதிப் பரவு கடஞ்சிதிப்
 பல்வேறு தொழிலொடு படர்ந்துபணிந் தேத்தியும்

145 கவலை நெஞ்சங் கையறு பினையச்
 சேட்சென் ரூராஅல் செய்தென வலித்து
 மிக்கநோய்க் கிரங்கு மொக்கல்புறங் தழுவ
 வறுமைக் கவர்ச்சியு மிறுகுறப் பிணிப்ப
 இல்லுங் தமரு மிசையி னடு

150 மென்மெலக் கழீஇ விரிகதிர்ப் படையால்
 இருள்கால் சீக்கு மெழுபரித் தேரோன்
 குடிஞ்சினாங் திருக்கிய கொடுமைகூட ரமையத்து
 முளிமுதன் முருக்கிய முழங்கழல் போழுங்கு
 வளியுலாய்ப் புறத்தும் வழங்குஙர்த் தெறாலும்

155 பைதரு கானத்துப் படர்நெறி யொதுங்கவின்
 முந்துபர லுழுந்த வெந்துயர்க் கொப்புள்
 பிந்துபர லுழுத்தொறுஉம் பின்துநி ருகுப்ப
 இயங்காச் செல்ல வினையடி தாங்க
 வெயிற்பகை யுழுந்த வேர்ப்புற சைப்பச்

160 சூறை மாருதங் துறைத்துறை யெடுத்த
 பூழி போர்த்த பொற்பறு மாசு
 கலுழுந் ரல்லது கயங்தலை யின்மையிற்
 கழுவுதல் புரியா முடைபயில் காய்மோ
 டிலையின் மராத்த நிலையின் மென்னிழந்

165 சேய்வரல் வருத்தஞ் சிதைபாக் கசைந்து
 கெட்டுயிர்ப் பெறிந்து நினைதரு மிரவல் !

ஆற்று நின்னுள்ளத் தவலமினி யொழிக
புளினாரு மருஞும் போக்கருஞ் சுரத்து
வீற்றுவீற் ரெழுகு மாற்றினிற் நிரியா

170 தொகுநெறி யெதிர்ப்பா உற்றது முன்னைப்
பழுதறு பெருஞ்தவப் பயனது போலும்
விழும் வெந்துயர் முழுதொரால் வேண்டிற்
பாணியா தின்னே காணிய வெழுமதி
தோறேர்க் கோடுச் திருகுகோட் டிராஸியின்

175 நோய்ப்பகை யென்ன வாய்ப்பிலா தணையும்
அடுத்தடுத் தியானு மலமரு காலை
ஊரூர் வைகிய சீர்கெழு மாந்தருள்
உண்டி கலவி யுறுதொழின் முதலா
மண்டிய பகுப்பின் வரையறைப் படாது

180 வேறுவே றுயிர்க்கும் வெம்பினி யாளரும்
கருவி போழ்ந்த பெரும்புண் னுறுங்கும்
குட்டம் பெருநோய் முட்டிய வாதம்
முயலக ஞதி மொய்ப்பினி யூவரும்
பாப்புக் கோளாதிப் பலவகைக் கடினரும்

185 பேய்கோட் படுங்கும் பித்துமீக் கூர்ந்கும்
உறுப்புக் குறைங்கு மொண்குண மிழங்கும்
இன்ன பங்றிறத் தெனைவரு மன்றிக்
கல்விவேட் டவருங் கான்முளை வீழ்ந்கும்
செல்வம் வீழ்ந்குந் தேய நாடுங்கும்

190 அலர்மூலை மடவார் கலவிகா முறுங்கும்
இரண்டறு கலப்பி னின்பங்ச் சுங்கும்
இனையபல் வேறு னினைவின ரெவரும்
வாட்டுவ தணப்பவும் வேட்டன மணப்பவும்
மேற்கொண் டெழுந்து மேனு னேரந்த

195 பொற்கிழித் திரங்கும் பூஞ்துகின் மூடையும்
மணிப்பூட் பேழையும் வார்த்து கவரியும்
பைம்பொற் கவிகையுஞ் செம்பொற் சிவிகையும்

ஊர்தியுங் கொடியும் வார்விசி முரசும்
சூட்டுவா ரணமுந் தோகைய மயிலும்

200 தத்தமக் கியன்ற தழீஇயனர் போதும்
ஒசைதிக் கதிர்க்கு மாசனப் பெருக்கம்
காண்டொறுங் காண்டொறு மீண்டிய களியேன்
உடங்குசென் றிறுப்பா ஞஞுப்பட் டெழிலும்
துன்னிய விழுமநோய் தன்ன நீங்க

205 உறுதுயர் யாக்கை சிறிதுவலி யெய்த
ஒய்யெனக் கிளர்ந்த வுவகைநெஞ் சத்தப்
படர்பே ரூக்கம் பிடர்பிடித் துந்த
எழுந்தன னிம்மென வேகுத ரெட்டங்கி
அடிபெயர்த் தோறு மஞர்ப்பினி கழுவ

210 உவரி நீரிற் றவவெழு மகிழ்வால்
அவன்மிசை பாடாஅ வளைத்து நெறியாகச்
சென்றன னடுத்து மன்றனகர் நுழைதலும்
வெருவநோ யிருக்கற் றெருக்கறு விலங்கக்
காட்சி யார்வங் கையிகங் தீர்த்தவின்

215 நறுமணங் கமழு நந்திநதி குடையா
தெழுமுனி வர்த மெழுசனை யாடா
தலைமலைப் பகைஞ் னருட்கயம் படியாது
நாக வண்சுனை நன்புன ரேயாது
விண்டு தீர்த்த மேவரக் குளியா

220 தலரவ னிருஞ்சுனை யழிபுனன் முழுகா
தெத்துயர்த் திரஞ் மத்தினத் தகற்றும்
சரவணப் பொய்கைத் தடம்புனற் றலைந்து
மென்மெலக் குன்ற மீமிசை யிவர்ந்து
காலை நண்பகன் மாலைமுப் போதும்

225 வைகல் வைகன் மலர்மூன்று தெரிக்கும்
நீலப் பைஞ்சுனை நேர்கண்டு தொழுது
புரண்டனர் குழும் பொற்பினர் மிடைதலின்
அடியிடப் படாஅ வாரிடை வீதி

ஒதாங்குபு பைப்பய வொருமுறை சூழ்ந்து

230 தூவுமென்னிலித்துத் தோயாது வெறுத்த
தேவர்கள் குழுவுங் தேயத் தொழுதியும்
தடைஇய வாய நடையாது நுழைந்தாங்
கொருவர்மெய் மணிப்பு ஞெருவர்மெய் வடுச்செய
நெருங்கிச் சென்று நித்தில வாணகை

235 வள்ளி நாயகி மணத்தினை முடித்த
கள்ள வேழுக் கடவுளைப் பணியா
வீரரொன் பதின்மர் வார்கழ ரூழ்ந்துமற்
ரூவயின் வதியு மமரரைத் தொழுது
பூதப் பகுப்பும் பூதகா ரணமும்

240 இந்தியக் கூட்ட மிரண்டுமுக் குணமும்
நந்துமாங் காரமு நலத்தகு கரணமும்
இறுவாய் மாயை யெழுவா யேழும்
சுற்ற மென்னத் தோன்றிய வைந்தும்
விராய்வின் றியக்கி மராதுநின் ரெளிரும்

245 ஆரா வின்ப வருணிலை யம்ம
தீரா மலப்பிணி தீர்த்தருள் கொழிப்ப
அருட்டிரு வருவுகொண் டவிர்மணித் தவிசின்
ஞான சத்தியுங் கிரியா சத்தியும்
வானவர் கோமான் வளம்பயின் மகளும்

250 கானவர் நலங்கூர் கண்ணியு மென்ன
இரண்டு பாலு மிருந்தனர் களிப்பக்
கண்டமெய் யடியர் கலவினர் போற்றக்
கானு விண்ணவர் கலவா தேத்தக்
கட்கடை யொழுகுங் கருணை நோக்கமோ

255 டினிதுவீற் றிருக்கு மெழினேர் காண்டலும்
எஞ்சுநோய் துவர விரியல் போக
விஞ்சுகாற் பொருளு மேவங்து துவன்ற
ஆற்றுக் கடுந்துய ராகா குழப்பவர்
நோற்றமுன் ஊழ்நனி நூக்கலு நொடிப்பின்

260 ஆயிடை நின்று மாயிருஞ் துறக்கம்
புக்குழிப் பொலிவித் தொக்கதோற் றத்து
விம்மித மகிழ்ச்சி மெய்தவ வீக்க
ஒருக்கி விட்டுமற் றெருக்கி யடைந்தவர்
மயங்கறி வென்ன வுயங்குமுன் னுயங்கல்

265 எம்யே னுகி யிறுமாப் பெய்திச்
செய்முறை தெரியாது திருமுன் னிற்ப
இருமைப் பயனு மெளிதினுற் றளிக்கும்
பூதியுங் திருவருப் பூச்சுநன் களித்திட்
டென்னைத் தன்வச மாக்கிய வுலகை

270 என்வச மாக்கி யென்றுமோ ரியல்பின்
நின்றதன் னிலையி ண்க்கா திருத்தி
விடாதுவிட் டருள மெய்யருண் மேற்கொண்
டொழியா தொழிந்து வழிவரு கின்றனன்
அத்தகு பெருமா னருள்விளை யாடலைச்

275 சற்றிது கேண்மதி தவமேம் படுந!
விச்சொன் றின்றி விளைவுமிக் காக்கியும்
விச்சுமிக் கிருப்ப விளைவுமுழு தொழித்தும்
ஒளி தலை வளர்ப்ப வொளிகளைத் தணித்தும்
அழுக்கினைக் கழுவ வழுக்கினை யேற்றியும்

280 உறங்தொழி லாளர்க் குருதுசே னைகன்றும்
வறங்தொழி லாளர்க் குவந்துடன் கலந்தும்
விதித்தநல் விதிகளை விலக்கென வவர்த்தும்
விலக்கினை விதியென மேதக நயந்தும்
இத்தகு தொழின்மை நித்தலு மியற்றிப்

285 பொற்றபே ரின்பருள் பெற்றிய னஃதான்று
இருமுது குரவ ரெழுவாய்ச் சுற்றமொடு
துயரிலங் குலகங் தோற்றுதற் பொருட்டுத்
தக்கை யென்ன வைந்துமுக னுகியும்
அன்னை யென்ன மனேன்மனி யாகியும்

290 முன்முறை தங்கையர் தாய ரென்ன

நாதஞ் சிவமே நலத்தகு விந்து
 மேதகு சத்தி வேறுவே ரூகியும்
 பின்முறை தங்கையர் தாய ரென்ன
 மகேச னுருத்திரன் மகேசையுமை யாகியும்

295 தமைய னென்னத் தங்திமுக னகியும்
 தனைய னென்னத் தாமரை மருட்டும்
 மூவிரு முகமு முங்கான்கு கரமும்
 மருவிலீற் றிருக்கு மொருதா னகியும்
 கடப்படு மிரண்டு கைகோ ளியங்க

300 நான வார்குழ னகையிழை யானையைக்
 கானவ ரரும்பெறற் காமரு மாதினைக்
 கற்பினிற் களவினிற் பொற்புற மணந்தும்
 பொருட்டுறை முழுதும் புரையின்றி நடப்ப
 அண்டகோ டிகளு மரைக்கணத் தளவையின்

305 வறிதுநகை தோற்றி யிறுவது புரியும்
 எறுழ்வலி யாற்ற லெய்யான் போல
 மந்திரங் தூது செலவிகன் மற்றும்
 ஆற்றிவெஞ் சூர்வலி காற்றியில கோம்பியும்
 எல்லா மறிந்தறி விக்குமல் வியல்பைக்

310 கண்கூ டாகக் காட்டுவ னதாஅன்று
 மூவகை யுருவாய் மூவல குயிர் த்தும்
 மூவகை யுருவு முயங்காப் பரம்பொருள்
 பந்தம் வீடு பல்லுயிர்க் கணமத்தும்
 பந்தம் வீடு படாத பெருந்தகை

315 ஆருயிர்க் குயிரா யமைந்தன டாவியும்
 ஆருயிர் காட்சிக் கணுகா வருந்திறல்
 தானுய் னின்று தற்காண் டனிமுதல்
 அளிகளி னளியா வளிகளுஞ் களியன்
 ஒளிகளி ஞெளியா வொளிகளுஞ் கொளியன்

320 வெளிகளின் வெளியா வெளிகளுஞ்கு வெளியன்
 அளவினி னளவா வளவினாஞ் களவன்

இன்னு நெருவனை முன்னுடு சென்றவன்
 பூங்கழற் சேவடி போற்றுதி யாயின்
 பேரானு ருறுத்த பேதுறு நோயும்

325 காரண நோயுங் கையிகங் திரியக்
 கடைக்கணித் தருளிக் கரையினாற் பொருளும்
 கொடைக்கட ணீயிர் குறித்த வளவையின்
 எண்மடங் காற்றி யென்றுங் தீரா
 அகம்படித் தொழின்மையி னழுத்துவ னன்றே

330 ஆடகப் பசம்பொற் பாடகச் சீறடி
 நாடக மகளிர் நவிற்றிய வாடற்
 சிலம்பு கிண்கிணி தீங்குழன் முழவம்
 முரசங் தாரி முழங்கொலி யானும்
 விண்டல முரினும் வியன்மணிப் புரிசைக்

335 கொண்டல்கண் படுக்குங் கோபுர நிரைகள்
 ஆடுகொடி சுமங்த மாடடெநடு மாளிகை
 இன்னன பிறவு மன்னுத லானும்
 ஒலிதிரைக் கடலு மோங்குபல் வரையும்
 உடங்குதொக் கண்மி யொண்டுறை யாடி

340 இருபகுப் பின்வா யிருக்கரை மருங்கும்
 நோற்றன வதியும் பேற்றினைத் தெரிக்கும்
 மும்மையு மளிக்கு மூவா முழுமுதல்
 ஜம்முக னகி யமர்ந்தலீ ரட்டமும்
 அறமுக னகி யமர்ந்தகீழ்க் கோட்டமும்

345 பொன்னு மணியும் புதுமலர்க் குவையும்
 திரைக்கையிற் றாஉய்த் திளைத்தெழுங் தொழுகும்
 நங்தி யாற்று நறும்புனன் மடுக்கும்
 குரங்குகதிர்ச் சாலியுங் கொழுந்தீங் கரும்பும்
 குலைப்பூங் கதலியுங் கோட்டெங் கினமும்

350 கோள்கண்மீப் பரிக்கும் பாளைக் கழுகும்
 வயின்வயிற் பொதுளி வளம்பல வறந்த
 முருகலர்ப் பண்ணை யொருபுறஞ் சூழ

அவரை துவரை யரிந்கதீர் வரகு
சாமை யிறங்கு தழைத்தன விளையும்

355 கொல்லை முல்லை கோழினர்ப் பூவையும்
பந்தர் மாதவி யுந்திய கோங்கும்
பைங்காற் கொன்றை பசும்பொற் சண்ணமும்
வளியுளர்க் தெடுப்ப மறுபுல வரைப்பும்
போர்த்தன கமழ்ந்து பொறிவண் டழைக்கும்

360 அரும்புலப் புறவும் மொருபுறஞ் சூழச்
செருந்தியிங் தாரங் குருந்துவழை பாடலும்
கோங்கு சண்பகம் வேங்கைமகிழ் சந்தனம்
குங்கும மரவங் கோழிகிற் கப்புரம்
இல்ல மாவிரை வில்லம் பாங்கர்

365 பிடர்செமை நமையாண் டடர்வரை யெகின்சே
அசோகங் தேக்கே யாத்தி சூதம்
மருது போதி வஞ்சி காஞ்சி
ஞாழல் புன்னை நரங்கை மாதுளை
பொகுட்டரை யிருப்பை பூஞ்சினைச் சரளம்

370 முன்னம் பலாசு முருக்கை வருக்கை
சோதி மாமரங் தொத்தினை நாகம்
அன்றி யனைத்துங் துன்றிய கறிக்கொடி
மல்விகை முசன்னடை மற்றும் பரித்து
மணங்கமழ் காமர் வல்லி யொன்றே

375 இணங்குபூத் தருந்த னிகழ்ச்சியை நாடி
வசைப்படத் தத்த மிசைவிளக் குவபோல்
பொறிவரிச் சுரும்பும் வெறிநுகர் தெனும்
தோகைமா மயிலும் தொடிக்கட்ட பூவையும்
கிளையுங் சூயிலுங் தெள்ளுக்காரம் காட்டி

380 வண்டளிர்ப் பொதும்பர் மருங்குகால் வளைஇ^{டி}
துண்டளி நறுங்கே ஞேலாது திவளும்
தழைமலர்ச் சினைய தருவைங் தூத்த
பொன்னகர் வறுமையை முன்னிங்க் காங்கு

வேர னரன்றுக்க வெண்மணிக் குப்பையும்

385 பிறழ்பற் பேழ்வாய்ப் பின்முன் பார்வைச்

சிங்கவல் லேறு பொங்குசினங் திருகி

எழுந்துதாய்த் தமிப்ப விருங்கடா யாளை

மத்தகம் பிளந்து மாயிருங் குன்றத்து

வெண்புன வருவி வீழ்வன போலச்

390 சலசல வுக்க தரளக் குவாஹும்

நிலவுராய்த் தவழ நெயர்ந்தன மிளிரும்

கவான்மலைப் புனத்துக் கதிர்த்தினை காக்கும்

உவாமதி முகத்தா ரோச்சினர் விடுக்கும்

கவைணயின் மணியோ கங்குற் கானவர்

395 விலங்கினங் தூரக்கு மிலங்குகூர்ங் கைணயோ

வலைத்தர விசம்பி னிலைத்தரு கலன்கள்

பல்வகை மின்கொடி யொல்கிவீழ்ச் தென்ன

வெல்வரை நிரையும் பில்குகதிர் மணிப்பூங்

காழுங் தாமமுங் கவினத் தணத இய

400 மண்டப மேடை மாடமே னிலைகள்

இயங்கா னிலைத்தேர் இயங்குமணிப் பங்கேர்

விமானழுர் திகஞும் வேற்றுமை தோற்றரூ

வளம்பல தழீஇயைம் மருங்குமெய் யடியார்

இடுகிற் றாபமு மெக்கரிற் குவைஇய

405 படரொளி யூட்ட பளிதக் குப்பை

கான்றதீம் புகையுங் கழுமிவின் கெழுமியி

இமையார் நாட்ட மிமைப்பன செய்ய

மல்ல லாவண மறுகும் வீதியும்

நாடோறு மெழிலா னவஙவ மாகி

410 இமைக்குநர் நாட்ட மிமையா மைசெய்ய

மண்டலம் விண்டல மாற்றிய தென்ன

இறும்பூது பயவா வேர்குலாய்க் கிடங்த

திலைகாப் பாள ரிசைநிறை தேவர்

அலரவ னெடுமா லாதிய கடவுளர்

415 முதுக்குறை யன்பின் முறைமுறைபழிச்சச் - மாண்பு முறை

சாறுநா எல்லது வேறுநா எறியா

துலகமுழு தொம்புடல் சிறப்பின்

நிலைபெறு தணிகை மலைகிழி வோனே.

இதன் பொருள்.

‘சீரார் தொடைபுனீந்த.....களிறு’

இது கடவுள் வணக்கம்:— என்பது இந்நால் இடையூறு இன்றி முடிவுகூடற் பொருட்டு நூலாசிரியர் தாம் எடுத்துக் கொண்ட பொருட்கு ஏற்புடைக் கடவுள் ஆகிய மூத்தபிள்ளையாரை வணக்கம் செய்தல்.

நூல் கூறுவார் முதற்கண் மங்கலமொழி வகுத்துக் கூற வேண்டுதலால் மங்கலமும், ஏழுத்துத்தானமும், கணமும் நன்கு இயைந்த ‘சீரார்’ என்றும், இந்நாற் பொருட்பயன் ஈண்டுப் பயப்ப தாக நிற்றலானும் உலகியல் நடத்தற்கு ஏதுவாகப் பிள்ளையார் வள்ளிநாச்சியாரைக் குறிச்சியின்கண் வதுவைவேய்ந்த கோலத் தோடு அத்திருமலைக்கண் வந்து வீற்றிருந்தமையானும் ‘தொடைபுனீந்த செம்பாவை’ என்றும் கூறினர்.

திருத்தணிகை என்னும் அடையடுத்த பெயர்க்குச் ‘சீர்’ என்னும் மங்கலச் சொல் பாலதானமும், ‘சீரார்’ என்பது நேர் சேர் ஆகவின் உயிர்க்கணமும், ‘தணிகை’ என்னும் அடையடுக்காத பெயர்க்கு என்னின் குமாரதானமும் இயைந்து நிற்றல்காண்க.

இத்திருமலைக்குச் செருத்தணி என ஒருபெயரும் உள்ளது. அது முன்னர்ச் சூரபன்மன்செய்த போர்த்தொழிலிலும், பின்னர் வேடர்கள் செய்த போர்த் தொழிலிலும் பிள்ளையார் தணிந்து

வந்து வீற்றிருந்த காரணத்தாலாயது. அதனை, காந்தம் வள்ளி யம்மை திருமணப்படலத்தில் “செங்கண் வெய்யகுர்ச் செருத் தொழி வினுஞ்சிலை வேடர்—தங்களிற்செயும் செருத்தொழி வினுஞ்சி தணிக் திட்டே—இங்கு வந்தியாம் இருத்தலாற் சேநுத்தணி யென்றேர்—மங்க லக்தரு பெயரினைப் பெற்றதில் வரையே.” என்னும் 216 செய்யுளிற் காண்க.

(இ-ள்) ஐங்கை களிறு—ஐங்குகரமுள்ள யானை, முன்புபோல்—முன்னை நாட்கண் (புணர்த்தினவாறு) போல, வேறு உருவும் கொள்ளாமை—(இற்றை நாட்கண்) வேற்றுருவும் கொள்ளாமல், ஏர் ஆர் தணிகை இளவல்கு—ஏற்றம் அமைந்த திருத்தணிகைக் கண் இளைய பிள்ளையாருக்கு, சீர் ஆர் தொடை புணங்த செம்பாவை—(எழுத்து அசைகளால் ஆகிய) சீரும் (அச்சீர் தளை அடிகள் அடுத்த) தொடையும் ஆகிய உறுப்புக்களால் தொடுக்கப்பட்ட செந்தமிழ்ச் செய்யுளை, நேர் ஆக கூட்டும்—நேர்மைப்படைஷுப்பு வித்து, எபொருளும்—(ஆற்றுப்படை என்பதற்கேற்ற) எவ்வகுப்பட்ட பொருட் செறிவையும், காட்டும்—தெரிவித்தருளும் என்க,

ஐங்கைக் களிறு முன்பு போல வேற்றுருவங் கொள்ளாமை தணிகை இளவற்குச் செம்பாவை நேராகக் கூட்டி எப்பொருளும் காட்டும் என முடிக்க. ‘இளவற்குச் செம்பாவை’ என்பது விளக்கிந்கு நெய் என்பது போல் நின்றது. ‘முன்பு போல்’ என்றதற்கேற்ப இற்றை நாள் என்பது வருவிக்கப்பட்டது. ஏபு என்பது குறைந்து நின்றது. கூட்டும் என்பது வினையெச்சமுற்று. ஆல் இரண்டும் அசைநிலைகள்.

‘ஐங்கைக் களிறு முன்புபோல் வேற்றுருவும் கொள்ளாமை கூட்டும்’ என்றதால் செம்பாவை போலும் வள்ளி நாச்சியாரை முன் இருகோடும் ஒருகரமும் உள்ள வனவேழு வழிவாய்த் தோன்றி ஊவற்குக் கூட்டினவாறு போலன்றி இற்றைநாட்கண் ஒரு

கோடும் ஜங்கரமும் உள்ள இயற்கை உருவாய்த் தோன்றினின்று செந்தமிழிப் பாவைக்கூட்டும் என்றவாருயிற்று. 'நேராக' என்றதால் முன் நாச்சியாரை வழித்தடைசெய்து அச்சுறுத்திப் பின் புணர்த் தினவாறு போலன்றி இற்றைநாட்கண் அடியேண அஞ்சல் செய்து இடையூறு நீக்கிச் செம்பாவை நேர்ச்சியுறுத்தும் என்றதாயிற்று. இரட்டே மோழிதலால் 'சீரார் தொட்டபுளைக்த செம்பாவை' என்றதனை மென்மை மிக்க மணமாலை புளைந்த செம்பொற்பாவை என நாச்சியாருக்குரைக்க. செம்பாவை செம்பொற்பாவை போல் வார் என விரித்தலால் உவமைத்தோகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மோழித்தோகைநிலை. இதில் பாவையை என இரண்டன் உருபு விரிக்க : செய்யுட்கு எனின், அவ்வுருபு விரிந்தே நின்றதாகலான். இவ்வகைத் தொடர்களை “வேற்றுமை யுருபுகள்லா தனவும்—வேற்றுமை யுருபுகள் போல்வெளிப் படுமே” என்று கூறின நுட்பவிதியாலுணர்க.

நால்

பொன்மலை (1) என்பது முதல் ஆராதாகைப்பவும் (16) என்னும் அளவும் ஒரு முடிபு.

1—2. பொன்மலை திரு வில் பன்னக நெடு நாண் மாய பகழி தாய குரிசில்—மாமேரு ஆகிய பெருமையுள்ள வில்லிற்கும் சேடன் ஆகிய நெடிய நாணிக்கும் மாயோன் ஆகிய அம்பிற்கும் உரிமையையுடைய இறைவனது,—

தாயக்குரிசில் என்றதால் ஏனையோர்க்கு அவை அவ்வாறு ஆதற்கு உரிமையுடைய அல்ல என்பதாயிற்று.

3. முரண் அமை இரு கால் திரள் மறை புரவி — திங்க ஞும் ஞாயிறும் ஆகியசக்கரங்களையும் நால் வேதமாகிய பரிகளையும்,—

4. அலர் மரை வாழ்க்கை வலவன் தேரும் — அலர்ந்த தாமரைப் பூவின்கண் வாழ்தலுற்ற பிரமஞ்சிய பாகளையும் உடைத் தாகிய தேரும்,—

குரிசிலது தேரும் எனக்கூட்டுக் கூடும் முரண் என்றது வெண்மை செம்மை: இரவினும் பகவினும் மாறிவருதல்பற்றி. திரள் — பல வாதல்பற்றி. அலர்ந்த தாமரை — திருமால் உந்தித்தாமரை மலர். உம்மை சிறப்பும்மை.

முப்புரங்களையும் அழித்தற்கு உடம்படுதி என இந்திரன் முதலோர் வேண்டலும் இறைவன் அதற்கு ஒப்பினது தவறானதை அவற்றின்மேல் சென்ற ஞான்று பொன்மலையும் பன்னகமும் மாய னும் தத்தம் உருத்திரிந்து முறையே வில்லும் நானும் பகழியும் என்றுகியும் அவை தமக்கு ஏற்ற போர் புரிதற்கு அமையாதன வாய் நின்றன. எனினும், தத்தம் இயற்கைத் தொழிலான் உலகை நிலைபெறுத்தலும் பூமியைச் சுமந்துதாங்கலும் உலகைக் காத்தலும் என்னும் அத்தொழிற்கண் அமைவனவாய் நின்றமையின், இந்துல் கேட்பார் ஊழிவியானும் தீமை அனுகாராய் நல்லவை பெறுவர் என்பது கருதி நூலாசிரியர் அவ்வரலாற்றைக் குரிசிலுக்கு விசேடானாகக் கூறினர் என்று உணர்க.

5. வழங்குதற்கு அமையா வண்மையின் இசைக்கும் — கொடுத்தற்கு இயலாத பெருநலம் உடைமையால் பெர்சுட்கு இட என சொற்களால் இசைக்கப்படுகின்ற,—

6. பேருந்தகு பாடல் திருந்த இசை புலவர் — மேதக்க பனுவல் உணர்ச்சியின்கண் அஃகாதபுகழ்மையுடைய அறிஞரது,—

7. அறன்கடைக்கு அகலா பிறங்கு தம் உளத்தின்—பாவும் புகுதற்கு இடங்கொடுக்க விரியாத தெளிந்த இதயத்தை யொத்த,— அறிஞர் இதயம் எனக் கூட்டுக.

8.-9. சாலா கல்வி மாலார்க்கு அகலா — நிரம்பாத கல்வுமயக்கம் உடைய புன்புலவர் அனுகியிருத்தற்கு விரியாத, வரான் மாண்டு அமைந்த உரன் மாண் பலகையில் — வரங்களால் மாட்சிமைத்தாய் நிறைந்த புலமை நிறுத்தவின்கண் வலிமை மிக்க சங்கப்பலகையினிடத்தே,—

புலவர் உளத்தை ஒத்த பலகை என்க.

10—11. தண்டா விருப்பின் எண் தோள் முதல்வனேடு—இடையரூத அருளாடு வீற்றிருந்த அவ் இறையனாருடன், ஆனது பயிலிய அரு மறை கேள்வி—பிரிவு இன்றிப் பயின்றுள்ள அருமையான வேதநெறி யுணர்ச்சியாகிய இன்பத்தினையும்,—

இறையனார் சிவபிரான் ஆதலால் எண்டோள் முதல்வன் என்றார். வேதநெறிக்கு வேதம் என்றது ஆகுபெயர். பயிலிய என்னும் ஏச்சப்பொது கேள்வி என்னும் தொழிற்பெயர்கொண்டது. இறைவனது தேராகிய நிலன் பிறரால் கவரப்படும் நிலையின்மைய வான பொருள்களைத் தருவது ஆதலானும், அவ்வாறன்றிச் சங்கப் பலகை கற்றுவல்ல சான்றேர் முகமாக அவர்க்கும் பிறர்க்கும் பயன்படும் நிலையுள்ளன ஆகிய அறம் முதலிய பொருள்களைப் பயப்பது ஆதலானும், அத்தேரும் வழங்குதற்கு அமையாவன்மையின் என்றும்; அத்தேர் இறைவன் திருவடியிடலும் நிலைகுலைந்து வாளாப் போந்தது ஆதலானும், கற்றுவல்ல புலவரது புலமையை இதுபோலச் சீர்தூக்கவல்ல மிக்க கடவுட்டன்மை இன்மைத் தாதலானும், அதனினும் இப்பலகையிடத்தே மிக்க விருப்பினராய் வீற்றிருந்தமை தோன்றத் தண்டாவிருப்பின் என்றும் கூறினர். 'வேண்டுதல் வேண்டாமை இலா'னுக்கும் அப்பலகைக்கண் வீற்றிருக்குமதோர் விருப்பம் தோன்றிற்றுவோ? எனின், அது தூய்கையும் மந்திரவலியும் உடைத்தாதலானும் இறைவன் தானே நல்க நின்றது ஆதலானும் அப்பலகைக்கண் ஆரியத்தின் முதலெழுத்து ஜம்பத்தொன்றுள் ஆகாரம் முதலிய நாற்பத்தெட்டு எழுத்துக்களாகிய நாற்பத்தெண் புலவரோடு தலைமையும் நிருவிகாரமும் எனைய அக்கரங்கள் அனைத்தையும் இயக்கும் ஆற்றலும் உள்ள அகரத்திற்கு முதல்வன் ஆகிய இறைவன் நெடிது வீற்றிருந்தது தனது திருவருளான் ஆகலான் அவ்அருளையே 'விருப்பு' என உபசரித்தார்.

12—15. மா இரு தமிழ் கடல் வடமொழி கடல் என்று— மிகப்பெரிய தமிழ் மொழியாகிய கடலும் வடமொழியாகிய கடலும் என (ச் சான்றேரால்), ஆய் இரு கடலும்—ஆராய்ப்படுகின்ற

இருவகைக் கடல்களையும், ஆற்றவின் கடையா—அறிவாகிய மத் தினாற் கடைந்து (இஃது ஏகதேசவுருகம்), ஜயம் திரிபு என்னும் அழல் விடம் படாது — ஜயமும் திரிபுமான அழல்களின்ற நஞ்சம் எழாமே, வெய்ய செம்பொருள் எனும் மினிர் தீம் சதை திரள் — மிக்க செவ்வியபொருள் என்னும் தூய்மைத்தான இனிய அமிர்த புன் சதையும் (இஃது உருவகம்),

16. ஆரா காதவின் ஆராது கைப்பவும்—அடங்காத விருப் பத்துடனே அவற்றை நுகர அறியாமையால் வெறுக்கவும்,—

சதை என்றதற்கு ஏற்பக் கைப்ப என்றார். ஆரா என்பதில் எச்ச விகுதி குறைந்து நின்றது. இன் உருபுமயக்கம். உம்மை எதிரது தழீஇய எச்சவும்மை. தாயக்குரிசிலது (2) தேராகிய நிலனும் (4) வழங்குதற்கமையாவன்மை யுடைமையால் (5) புலவர் (6) உள்ளத்தினெயாத்த (7) சங்கப்பலகையினிடத்தே (9) அவ் எண்டோள் முதல்வருடே (10) பயிலிய அருமறைக்கேள்வியும் (11) தீஞ்சதைத்திரளும் (15) ஆராது கைப்பவும் (16) என முடிக்க.

17—20. ஊன்று விரல் அழுந்தாது உடல் தசை திணிந்து—மூவிரல் கொண்டு அழுத்திடின் உள் ஆழாதபடி உடம்பு தசை திண்ணியதாய், கான்ற தேம் தெரியல் கரு குழல் மகளிர்க்கு—மணம் கமழ்கின்ற மலர்மாலை புனைந்த கரிய கூந்தலுள்ள மாதரிடத்தே, அணங்கு உளம் நிறீஇ—நோய்படும் உள்ளத்தை ஒப்புவித்து, ஆர் உயிர் கவர்க்கும்—அரிய அறிவு முதலியவற்றைத் திறைபடுத்தானின்ற, வளம் கவின் கொழிக்கும் விளங்கு சீர் இளமையும்—கட்டமுகு கிளர்ந்த இனிமை மிக்க இளமைப்பருவமும்,— உயிரின் இயற்கையாகிய அறிவை உயிர் என்று ஆகுபெயர்.

21—23. பல்வகை தொழிலும் பண்பு உற நவின்று—இயமம் நியமம் முதலிய பலயோக உறுப்புக்களையும் அதன் அதனது இயல்பின்கண் குறையாமல் முறையே முற்றி, சிங்கை வழி செலும் ஜந்தும்,— உட்புலன் ஆகிய மனம் போனவாற்றால் செல்லானின்ற ஜம்பொற்கினும்,— அவை நுகர்வன ஆகிய ஒசை முதலிய ஜந்தும் நிலை பெறீஇயர் அளவினை திறத்தின் அயரா யாக்கையும் —

+ அடங்க அகப்படுத்தின அறவோர்க்கு உரிய ஒழுக்கங்களைப் பாகுபாடு அறிந்து நோற்கப் பெருத உடம்பும்,—

திறத்தின்-ஆற்றலுக்கு ஏற்ப எனினும் அமையும்.

24—25. அளகை கோமான் உளம் அழுக்கறுப்ப— அளகைக்கு இறையான நிதிக்கிழவனும் தன்மனம் பொருமை யுறுமாறு, நிலம் தின கிடந்த நெடு நிதி செல்வமும்—மண் உருக்குலைக்கப் புதைபட்டுக் கிடந்த பெரிய பொருட் செல்வமும்,—

26—29. நீடு இன்று இரியும் நிலைமை நாடி—நிலைமை யின்றிக் கழிகின்ற தன்மையை உள்ளுணர்ந்து, ஏற்போர் அங்கை கொடை கடன் இறுத்து—இரப்பவர் கைக்கண் மருத ஈகையாகிய கடப்பாட்டினைச் செய்து, நோற்போர் நோற்கும் நோன்மைசால் அறன் எனும்—வண்மையை விரதமாகக் கொண்டார் அதனை இகவாது காவானின்ற பொருளாமைத் தருமம் என்னும், உறுதி ஆக்கம் ஒய் என கழலவும்—உயிர்க்கு உறுதி பயக்கும் பேறு நிலை நில்லாமற் கழியவும்,—

இன்றி என்பது இன்று எனத் திரிந்து நின்றது. நீடுதல் நீடு எனக் கடைக்குறைந்தது. இளமையும் (20) யாக்கையும் (23) செல்வமும் (25) இரியும் நிலைமை நாடிக் (26) கொடைக் கடன் இறுத்து (27) நோற்கும் உறுதி ஆக்கம் கழலவும் (29) என்முடிக்க.

30—31. வரை திரள் புரள்வின் திரைத்து எழும் திரை கணம்—மலைகள் திரட்சியாய்ப் புரஞும் புரள்வை ஒத்த சுருட்டி மேல் எழுகின்ற கடற்கண் அலைகள், விலங்கின வழங்கும் விழு கலன் செறித்தும்—ஒதுங்குமாறு அவற்றைப் பிளந்து ஒடுகின்ற பெரிய வங்கமேற் சென்று பொருள்களை ஈட்டியும்,—

உம்மை எதிரது தழீஇய எச்சவும்மை.

32—34. ஒளிறு வேல் அழுவத்து — கூரிய ஆயுதங்கள் வழங்கப்படுகின்ற போர்க்களத்தினிடத்தே, உருத்து ஏறிந்து அடர்த்து — சினந்து எதிர்ந்து போர்புரிந்து வென்று, குளிறு வார்

48—51. செங்குமுத்து சிறு மதி கிடங்கென—செங்கு முதப் பூவினில் முங்காட்பிறை கிடங்கால் ஒத்ததாய், செவ்வாய் அகத்த செயிர் தீர் வெண்பல்—செவ்வாயினிடத்து அழுக்கு அடையாத வெண்மைத்தான பல வரிசையினையும், விலங்கு பாய் கதிர் குழை வீழ்ந்து—விலகிப் பரவானின்ற ஒளியையுடைய குழூகள் நான்று, செகில் துயல் வர—தோண்மேவிடத்தே அசையாநிற்ப, வள்ளையின் ஒழுக்கிய அள் எழில் செஞ்செவில் வள்ளைப்பூவை நாலவிட்டாற் போலத் தாழ்ந்த அள்ளிக் கொள்ளும் படி செறிந்த அழுகுள்ள செவியினையும்,—

செஞ்செவி — வார்ந்து தாழ்ந்து. மடற்சுழி வலஞ்குழ முன் புறத்தே தள்ளின செவி.

52—59. செவ்வாய் கவுள் தனை சேல் விழி நெற்றி இவாய் உறுப்பான் — செவ்வாயும் இரண்டு கபோலங்களும் சேல்மீனை ஒத்த கண்களும் நெற்றியுமான இங்களனமைந்த உறுப்புக்களைக் கொண்டு, இன் சுவை அமிழ்த உற கொடை ஆற்றி — இனிய சுவையுள்ள அமிழ்தமாகிய பெரிய வண்மையைச் செய்து, வறிது கொடை காட்டும் வளை நிதி தன்னை — வறிய கொடையைக் காட்டானின்ற சங்கநிதியை, குடுமிகைக்கொண்டு அ வளைமேல்கொண்டு — அதன் தலையைக் கைப்பற்றி அதன் மேலதாய்ப் பொருந்தி, வயங்கு ஒளி தோற்றும் — மிக்க பொலிவை வெளிப்படுத்துகின்ற, பதும மாநிதி இது என கவன்று — பெரிய பதுமாநிதி இஃது என்று வியக்கு கவற்சியாகி, தாவா உறுவர் மேவா உள்ளமும் — கேடில் லாத மாதவரது ஒன்றினும் பற்றுத உள்ளமும், ஓவ படம் என உருந்று திருமுகம்—தன் நிலை பெயர்ந்து தடுமாறும்படி ஓவியப் படம்போல அயனால் படைக்கப்பட்டுள்ள அழகிய முகத்தினையும்,—

உம்மை சிறப்பும்மை. ஒன்றினும் பற்றின்மையாவது வீடு பேறன்றி இம்மை மறுமைப் பொருள்களில் பற்றுமை. ‘தாவர உறுவர் மேவர உள்ளமும் ஓவ’ என்று பாடம் ஒதித் ‘தாவரம்போல் சவித்தல் இல்லாத தவ வலிமை ஏறின துறவர் காதல் கூர்தலால் அவரது உள்ளமும் நிலை பெயர்ந்து ஒழுந்தற்குக் காரணமான முகம்’

என உரைப்பதும் ஒன்று. முகம் செவ்வாய் முதலிய உறுப்புக்களின் இருக்கையதாகலானும், அவற்றைக் காமநாலுடையார் அமிழ்தங்களை எனக்கோடலானும், முகம் அவற்றைக்கொண்டு அவ்வமிழ்தத்தினை வழங்குதலாகிய கொடையைக் காதலர்க்கு அளிக்கின்றது என அதன் தொழிலாக உபசரித்தார். அம்முகம் சங்கு போன்ற கழுத் தின் மேலதாய் சிற்றலின் அதன் உருவாயுள்ள நிதி அவ்வாறு அழுதத்தினை அளிக்க மாட்டாமையால் அது தரும் ஏனைய பொருள்களை வறிது கொடை என்றும் அது காரணமாகத்தன்னில் தாழ்ந்தது ஆகவின் குடுமியைப் பற்றித் தோற்றுர் பிடர்மேல் வென்றார் ஏறுதல் முறையாக மேல் கொண்டு என்றும் கூறினர். இனி, முகத் திற்கு உவமம் தாமரை ஆகவின் அதன் உருவாய் நின்று பயன்படும் பொருள்களை உதவாநின்ற நிதியே இது என வியப்பும், தம் மனத்தையும் கவர்தலால் கவற்சியும் மிக்கு அறவோரது உள்ளமும் நிலைதடுமாறும்படி படம் போல்வதாய் அமைத்தது என அணிந்துரைக்கப்பட்டது.

60—63. பகுவாய் பொன் குழை மகரமீன் நான்று—அம் முகத்தின் பாங்கர் அங்காந்த வாயையுடைய சுருமீன் வடிவாகப் பண்ணின பொன்னூலாகிய குழை தாங்கி, (பகுவாய் மகரப் பொற்குழை என மாறுக) ஜது மீ கிடத்தவின்—வேய்த்தோளின் மேல் அடர்க்கு அசைந்திருத்தலால், ஜங்கனை கிழவோன்—ஜஞ்து மலர்களாகிய அம்புகளையுடைய மன்மதன், வெய்து தன் ஆணை விளக்கிய உயர்த்த—கொடிதான தனது ஆணையை யாவர்க்கும் புலப்படுத்து மாறு உயரா நாட்டின, அணங்கு தவழ் கொடியின் இணங்கு பனை வேய் தோள்—விருப்பத்தோடு நிகழாநின்ற கொடிக்கம்பம்போலத் தம்மில் இணையொத்த பருத்த தோள்களையும்,—

64—69. காம்பு புடை அடுத்த கதிர் மணி குன்றின்—அம் மூங்கில்கள் பக்கத்தின்கண் நெருங்கியுள்ள ஒளிமிக்க மணிகளால் பொலிந்த குன்றுகளைப் போல, தோள் புடை அடுத்த சுடர் பூண் கொங்கை—தோள்களின் அருகே நெருங்கின சுடர் ஒளியைக் காலுகின்ற மணி அணிகள் செறிந்த முலைகளையும், குவி முலை

44 திருத்தணிகையாற்றுப்படை மூலமும் - உரையும்.

துணை கொள் சவி மணி மார்பில்—அக்குவிந்த கொங்கைகளை ஏந்தின விளக்கமான அழகிய மார்பினிடத்தே, தத்தமது ஏணி கடவாது தணிய—அம்முலைகள் தமக்குரிய எல்லைகடவாமல் தங்கும்படி, நள்ளு.நின்று உணர்த்தும்—நடுநின்று வரையறை செய்து யுணர்த்தானின்ற, தள்ளா குறியின்—நீக்கப்படாத அடையாளம் போல, அணி வயிறு ஒழுகிய மணி மயிர் வல்லி—மென்மையான வயிற்றின்கண் ஒழுங்குறப் பொருந்தின கரிய உரோம இரேகை யினையும்,—

70—72. நெடுகு மயிர் ஒழுக்கு நெடு வழி படர்ந்து—அங்கிண்ட மயிரொழுக்கமான நெடிய வழியே சென்று, கடு மூலை கோட்டு களிறு பட எடுத்த—பருமை தம்முள் ஒத்த மூலைகளாகிய கோட்டு யானைகள் அகப்படுமாறு அகழ்ந்த, படுகுழி அனைய பயம் படு கொப்புழ்—கொப்பம் போன்ற அச்சத்தைத் தருகின்ற உந்தியினையும்,—

கடுத்தல்—ஒப்பு. பயம்படு என்பதைன ஒருசொல் ஆக்கி ஆழ்ந்த என்று உரைக்கினும் அமையும்.

73—74. நடுநின்று வாழ்வோர் நலத்தொடு முரண—நடுவு நிலைமைக்கண் தங்கி நிகழ்வாரது ஆக்கத்தொடு மாறுகொண்டு, நெடு நின்று தேய்ந்த இடுகு கொடி மருங்குல்—நடுவே நின்று வறுமை கூர்ந்த இளகின கொடியை ஒத்த இடையினையும்,—

நடுவு நிலைமைக்கண் நின்றவர்க்குப் பெருக்கமே உளதாவதன்றித் தேய்வ உளதாகாது என்பது ஒருதலையாயிருந்தும் நடுநின்ற இடை அங்ஙனம் பெருகுதல் இன்றித் தேய்ந்தமையான் அவர் நலத்தொடு முரண என்றார்; இஃது ஓர் இலக்கினை.

75—77. வையகம் உயிர்த்தோன் மதி புளைந்து இயற்றவின்—உலகங்களை ஈன்ற பிரமன் மதிமிக்குப் படைத்த ஆற்றால், கை புளைந்து இயற்றும் கதிர் மணி திண் தேர் கடாது-யவனர் கைத் தொழில் வல்லவராய் இயற்றின கதிர் ஒளியைச் செய்கின்ற திட்பமான தேரினை ஒவ்வாமல், உரு கொண்டு ஒடும் தடாத பேர்

அல்குல்—இத்தேர் அல்குல் எனும் உருவிற்றும் ஆடவர் உள்ளங் தோறும் விரைந்து செல்லும் (செலவில்) தடைப்படாத அகற்சியை யடைய அல்குலினையும்,—

யவனர் கையால் இயற்றினதேர் இத்துணை வலிமைத்து அன்றும் ஆகவின், அவ்வுருக் கொண்டு ஒடும் தடாத பேரல்குல் எனப்பட்டது.

78—79. கீழ்மேல் ஆக கிளர்ந்து எழின்—பருத்தஅரை மேலதாக வளர்ந்து எழுந்தால், (இஃது இல்பொருள் உவமை). அதகு வாழையொடு பொருங்ம் வார்ந்த செறி குறங்கின்— அப்புதுமைத்தான் வாழையை நிகர்க்கின்ற நீண்டு அடர்ந்த தொடைகளையும்,—

வாழையொடு என்பது வேற்றுமையைக்கம்.

80—82. வேறு ஒரு தாமரை மேவந்து தொழில் செய— வேறேர் தாமரைப்பூ விரும்பி ஏவல் செய்யாநிற்ப, வீற்றிருந்து அருளும் விரைமலர் ஏய்க்கும்—அரசிருக்கானின்ற மணமுள்ள தாமரைப்பூவைப் போல்கின்ற, அலத்தகம் மலர்ந்த நலத்தகு சீர் அடி—செம்பஞ்சு ஊட்டிய அழகுள்ள மென்மையான கால்களையும்,—

வேறேருதாமரை செம்பஞ்சிற்கு உவமம். இது வண்ணொவுவமம். சீர் என்னும் பலபொருள் ஒருசொல் ஊறு எட்டனுள் ஒன்றுகிய சீர்மையினை உணர்த்தினின்றது.

83. மயில் இயல் மருளும் இயல் மட மாதரை—மயிலினது சாயலை மருளுகின்ற சாயலையும் மடப்பத்தினையும் உடைய மாதர்களை,—

சில்லோதி (41) முதல் சீரடியும் (82) இயலும் உடைய மாதரை (83) என்முடிக்க.

சிலம் (84) என்பது முதல் அடிற்றுநோய் (93) என்னும் அளவும் ஒருமுடிபு.

84—85. சீலம் விழைவே செயல் குறி இவற்றால்—அவரது ஒழுக்கமும் உள்ளத்தின்வேட்கையும் செய்கையும் குறியும் ஆகிய இன்ன கருவிகளால், நால்வகை பேதமும் மால் அற தெரிந்து—நான்குவகை வேறுபாடுகளையும் ஜயப்பாடு இன்றி உணர்ச்தவராய்—

“ எண்ணே காரம் இடையிட்டுக் கொள்ளினும்
எண்ணுக் குறித்தியலும் என்மனூர் புலவர்.”

தொல்—சொல்—இடை—290.

என்றாகவின். எண்ணேகாரத்தைச் சீலம் முதலியவற்றேருடும் கூட்டுக் க. நால்வகைப்பேதமாவன—வாலை, தருணை, பிரவுடை, விருத்தை என்பன; இவை மாதர் பருவங்கள் என்பர்.

86. மருந்தும் மந்திரத்தும் திருந்து விழைவு ஏற்றி—மருந்தி எனும் மந்திரத்தினும் தன்னேடு இயைபுறத்தக்க வேட்கையை அவர்க்கு உள்தாமாறு பெருக்கி,—

மருந்து—அமிர்தநிலை அறிந்து பரிசுத்தல். மந்திரம்—மதனது மறையை அதற்குரிய தானத்தில் எழுதுதல். இவை வேட்கையை மிகுவித்தற்குத் தொடக்கத்தில் செய்யத்தக்க இன்றியமையாக் கருவிகள் என்பர். பெருகல்—உள்ள அளவின் மேற்படுதல்.

87—89. தேயம் பயிற்சி சேட்டை இயல்பே—தேயமும் குணமும் அவத்தையும் இயற்கையும், இன்ப துறையே இருவகை தொழிலே—இன்பத்தின் பாகுபாடுகளும் இருபாலதான தொழிலின் பாகுபாடுகளும், இங்கித வகையே இவை நனி நாடி—இங்கிதத்தின் பாகுபாடுகளும் ஆகிய இவற்றைப் பெரும்பான்மை ஆராய்க்குது,—

எண் ஏகாரத்தைத் தேயம் முதலியவற்றேருடும் கூட்டுக் கட்கள் யாக்கையர் ஆதவின் அவற்றை ஆராய்தலும், அவ்வாறு கடைபோகத்துய்த்தலும் எளியன அன்றும்: ஆகவின், நனிநாம. என்றார். உலகத்துள்ள தேயந்தோறும் பிறந்த மாதரது தருமும் உள்ளம் செய்கை முதலியவற்றை விசாரித்துத் தேறுவது தேயம் நாடலாம். தேவர் முதலிய கணவகையுள் நின்ற மாதரை வாதம்

பித்தம் சிலேட்டுமெம் என்னும் முப்பகுதியுள் இன்னது உள்ளார் என உண்மை அறிவது பயிற்சி நாடலாம். வாலை முதலிய பருவங்கட்கு உரைத்த காலங்களையும் உள்ளத்தின் வேட்கையினையும் பகுத்தறிவது சேட்டை நாடலாம். மாணினி முதலிய மாதர் சாதியும் சகன் முதலிய ஆடவர் சாதியுமான மரபுக்குட்பட்ட. அவ்வாவர்குறிகளின் பரிமாணங்கள் இன்னின்ன என்று அறிவது இயற்கை நாடலாம். புல்லுதல் சுவைத்தல் முதலிய புணர்ச்சிலைவகைகளை அறிவது இன்பத்துறை நாடலாம். புணர்ச்சி அமயத்தின்கண் புடைத்திடல் வழிபடல் என்னும் இரண்டைனையும் அறி வது இருவகைத் தொழில் நாடலாம். கிராமியம் பெளதிகம் முதலிய கரணங்கள் ஆகிய புணர்ச்சிப் பாகுபாடுகள் அறிவது இங்கிதவகை நாடலாம். இவற்றை விரிக்கிற பெருகும் என விரித்திலம். விரிந்த நூல்களுட் காண்க.

90—93. இருவகை பொழுதொடும் ஏற்ப மருவிய-பெரும் பொழுது சிறு பொழுதுகளில் ஏலுமாறு உற்ற, மூன்று காலமும் மூன்று வேகமும்-முக்காலங்களும் மூன்று வேகங்களும், ஒப்ப கலவி உஞ்று பேரின்ப அவா உளம் பொதிந்து கொண்டு— பிறழாதபடி கலவி புரியானின்ற பெரிய இன்பத்தின்கண் உள்ள பேராசை உள்ளத்தை வெளிப்படாத வண்ணம் மூடிக்கொண்டு, அழிற்ற வெம் படர் நோய்—விரகானலத்தை மூட்டுதலால் உண்டாகின்ற கொடிய துன்ப எதுவான நோய்,—

கார்காலம் முதலிய ஆறும் பெரும்பொழுதாம். மாலைக்காலம் முதலிய ஆறும் சிறுபொழுதாம். மாதர் விரும்புமாறு அவர்க்கேற்ற ஆடவர் புணர்தற்குத் தக்க அமயம் காலமாம். அது மூவகை எனவும்; விரைவு சமம் தூக்கு என்பன வேகம் எனவும் கூறுவர். மூன்னர்க்கூறிய சீலம் முதல் வேகம் என்பதன் துணையும் உள்ள வற்றின் பொருள்களை ஒருவாற்றின் உரைத்தாம். இன்னும் விரிக்கின் மிகப்பெருகும்: ஆகவின், இவை எல்லாவற்றையும் ஒருங்கு உணர வேண்டின் வடமொழியுள் இன்பதுவின் உணர்ந்து கொள்க.

இனி, சீலம் முதலியவற்றால் தொரிந்து ஏற்றித் தேயம் முதலியவற்றை நாடிக் கலவியுள்ளற்றும் இன்ப அவாப் பொதிந்து கொண்டு அழற்றும் நோய் எனமுடிக்க.

94—95. தவாது பிறை போல தணிவு இன்றி வளர— அந்நோய் இடையின்றி இளம்பிறை வளர்கின்றூற்போலத் தீர்வின்றி வளர்தலால், உவா மதி போல உருவே தபவும்—நிறைமதி குறைகின்றூற்போல உடம்பின் வலிமை முதலியவை நான்தொறும் குன்றுநிற்பவும்,—

நோய் வளர்தலால் உருவே தபவும் எனமுடிக்க. தபுதல் ஒருதலை ஆகவின் உருவே என்றார். ஏகாரம் தேற்றத்தின் கண் வந்தது. பொருளடையால் உவமை அடைகள் வருவிக்கப்பட்டன.

கடவுட்பொங்கர (96) முதல் தளிவினை போலாது (104) என்னும் அளவும் ஒரு முடிபு.

96—98. கடவுள் பொங்கரும் தட மருப்பு ஆவும்—தெய்வத் தண்மையுள்ள ஐந்தருக்களும் பெரிய கோடுள்ள காமதேனுவும், சிங்தாமணியும் நந்தா நிதிகளும்—சிங்தாமணியும் கெடாத ஒன்பது நிதிகளும், கலன் முதலான பல வளம் கொழிப்ப—ஆகியவைகளுடன் அணிகலன்கள் முதலிய வெவ்வேறுன பொள்ருகளை வேண்டியாங்குவராயாது கொடா நிற்பவும்,—

99—100. பல்வகை கணமும் பணிந்து எழுந்து ஏத்த— அமரர் சித்தர் முதலிய வெவ்வேறுன பலகணங்களும் வணங்கி ஏத்தானிற்பவும், தெவ்வு தானவர் அவ்வித்து ஏங்க—அவருட் பகை மையையுடைய அசரர்கள் தனது ஆக்கப்பெருக்கம் கண்டு மனக் கோட்டத்தால் பொருதவர்களாய்ப் புழுங்கா நிற்கவும்,—

101—104. விரி கதிர் பிழும்பும் அரி மான் தவிசின்—பரந்த கதிரொனியை மிகப் பரப்புதற்கு இடமான அரியனை மேல், களி கூர் நெஞ்சால் காவல் வைகும்—உவகைபெருகும் உள்ளத்தோடும் அரச வீற்றிரா நின்ற, ஒளிகூர் மகவான் உறு பதம் ஆதி—பாட்டும் உரையுமான புகழ் மிக்க இந்திரற்கு உரிய பதம் முதலியவற்றை, எளிதின் உய்த்து அளிக்கும்—எளிதில் கைகட்டுவித்தற்குக் காரணமான, தளிவினை போலாது—நல்வினை போல்வதன்றி,—

பிழம்பும் என்றது பண்படியாகவந்த பெயரெச்சவினை. செஞ்சால் என்பது வேற்றுமைத் திரிபு. காவல் வைகும் என்பதைன் ஒரு சொல்லாகக் கொண்டுரைக்க. ஆதிய என்பது குறைந்து நின்றது. வீடு பேற்றிற்கு வேண்டுவன ஆகிய அத்துணை ஆற்றல் உடைமை முத்திபதப்பேற்றிற்கு வேண்டாமையால் எளிதின் உய்த் தளிக்கும் என்றும், நல்வினையும் பிறவிக்கு ஏது ஆம் எனப் பெரியோ ரால் தெளியப்பட்ட தாகலான் தெளிவினை என்றும், பின்னர்க் கூறப்படும் சாதனங்களால் பெறத்தக்க வீடுபேறு ஒருவாற்றூனும் இவற்றை ஒவ்வாது ஆகலான் போலாது என்றும் கூறினர்.

பொங்கர் முதலியன் வளம் கொழிப்ப ஏத்த ஏங்க தவிசில் காவல் வைகும் மகவான் பதமாதிய அளிக்கும் வினை போலாது என முடிக்க.

பார் (105) என்பது முதல் பிறக்கணித்தகவும் (109) என்னும் அளவும் ஒரு முடிபு.

105—107. பார் முதிர் புணரி பாயல்—கடவுள்—பாராகிய நிலத்தினிடத்தே முதிர்ந்த பாற்கடவின் கண்ணே சேடனுகிய படுக்கைமேல் கண் வளர்கின்ற நெடுமாலும், வார் மது பொகுட்டு மரை மலர் புத்தேள் என்ற—பெருகாங்கின்ற தேவேடு அலர்ந்த தாமரைப்பூம் பொகுட்டினிடத்தே தங்கும் பிரமனும் ஆன, இவர் தமக்கும் எய்தற்கு அரிய—இன்னேரானும் எளிதின் அடைதற்கு இயலாத,—

உம்மை உயர்வு சிறப்பு.

108—109. சரியை கிரியை யோகம் தவளிலை பெயர்— சரியை கிரியை யோகங்கள் என்னும் ஒப்பற்ற சாதனங்களின் பெயர்கள், பொச்சாப்ப பிறக்கணித்து உகவும்—மறக்குமாறு குறிக் கொள்ளாது கைவிடுதலானும்,—

தத்தம் வருணாநிலை வழாது நின்று தேசிகரிடத்தே மிருதி மறைநெறி முதலியவற்றைப் பயின்று எல்லாவற்றின் முடிவான மெய்ப்பொருளைத்தேறிப் பின்னர் அம்மெய்ப்பொருளாகிய இறை

வனை நோக்கும் மதியால் உயர்ந்து சமயதீக்கை பெற்று இறைவனது திருக்கோயிலில் திருவலகிடல், மெழுகல், மலர்கொய்தல், மாலை முதலிய தொடுத்தல், தீபம் ஏற்றல், மெய்யடியார் பணி த்தபணி தலைவின்று மேவல் இவை முதலான நற்கருமங்களைப் புரிவது தாதநேறியாகிய சரியையாம். இதனை முற்றியிப்பினர் மகநெறிக்கு ஆன விசேட தீக்கையைப் பெற்றுப் பூசனைக்கு ஏற்ற திருப்பள்ளித் தாமம் முதலியவற்றைச் சேகரித்து, சுத்தி ஜந்தும் செய்து, பதுமாசனைம் பூசித்து, அதன்மேல் மூர்த்தியைப் பாவித்து, மூர்த்திமான் ஆகிய இறைவனை ஆவாகித்து, பத்திமையினால் ஒருமைப்பட்ட மாநாட்டோடு வழிபட்டுத் துதித்து, ஆவரண பூசை முதலியவும் புரிந்து, அழில்லும்புதல் புத்திரமார்க்கம் ஆகிய கிரியையாம். பின்பு இயமம் நியூதம் முதலிய யோக உறுப்புக்களான எண்வகை இயல்பும் வாய்ந்து பிங்கலை இடைகலைகளை அடக்கிப் பிராண வாயுவை நடு நாடியில் நிறுத்தி ஆதாரம் ஆறினையும் அவற்றிலுள்ள பொருள்களையும் உணர்ந்து தியானித்து மூலாதாரத்தின் அனலை எழுப்பி உங்தியினிடத்தே குண்டலிசத்தி உருவாய் இருக்கும் அமிர்தினை உருகப்பண்ணி மற்றைய ஆதாரங்களின் கீழ்முகமாய் உள்ள பது மங்களைப்பேதித்து மேலேசென்று சோமவட்டத்தில் பெருகாங்கின்ற அமிர்தினை உண்டு பேரோளியான இறைவனை தியானித்து அவ்வொளியுடன் கூடியிருத்தல் சகமார்க்கமாகிய யோகமாம். இவற்றின் பயன் முறையே இறைவன் உலகு, இறைவன் அருகு, இறைவன் உரு அடைவது. இவற்றின் விதியைச் சிவாகமங்களின் உய்த்துணர்க.

கடவள் (105) புத்தேள் (106) இவர் தமக்கும் அரிய (107) சரியை கிரியை யோகத்தவநிலை (108) பிறக்கணித்துலகவும் (109) என முடிக்க.

110—111. ஊன நாடகம் உருற்றிய திருவருள்—இதுகாறும் மாயாகாரியமான நாடகத்தினை நடாத்திய(இறைவன் இடத்தான்) அருட்சத்தி, ஞான நாடகம் நவிலிய மாறலும் — இனி ஞான நாடகத்தை நடாத்தும் பொருட்டுத் திருவளம் திரும்பின அளவில்,—

உயிர்தன்னை இத்தன்மையன் என்று உணரும் ஆற்றினை மறந்து தன்னின் வேரூய யாக்கையைத் தான்தான் என்று கருதிப் பொருட்சார்பு உயிர்ச்சார்புகளை நித்தமாகக்கொண்டு அவத்தையுட் பட்டு உழலும் அதனை ஊன நாடகம் எனவும், இவ்வமயத்தும் அதனுடன் கலந்துநின்றே கலப்பில்லாத தாகலான் அதனை உருந்திய திருவருள் எனவும், அவ்வாறு உழன்று தனது பதினாறு அநூலாது வருந்தின அவ்வயிரைச் சத்தினிபாத அநுகுணமாக கூடிக்கை செய்து கருணையால் அநுக்கிரகிக்கும் முறையினை நூன் நாடகம் எனவும், அத்திருவருளே அப்பருவத்தின்கண் குருவாம் வந்து அப் அத்தை களினின்றும் உயிரை விடுவித்து மல இருடை நீங்கி முதலால் கிரியைகளை இடையீடின்றி விளங்கச் செய்வதாகவிடக் கூடிய விய மாறலும் எனவும் கூறினர்.

112—114. ஆன மலப்பகை நோக்குத் தழுவு—அருள்விளை வின் அன்றி நீங்காது அநாதியாய் வருகின்ற ஆணவமாகிய பாக வலிமைபுரியாமல் ஒழியுமாறும், தான் ஆன்த தனி உயிராக— உயிர் தனியாய்த் தானுகவே பெருகும்படி தனது அவிச்சைத் தன்மை மடங்குமாறும், கண் காண் குரு முதல் கடவுள் ஆகி— எல்லாவற்றிற்கும் முதலாய் நிற்கும் கடவுள் கண்கூடாகக் காணப் படுகின்ற குரவனுகி,—

முதற் கடவுள் குருவாகி என மாறுக. அவிச்சை அகங்காரம் அவா விழைவு வெறுப்பு முதலிய தத்துவக் குழாத்தினைத் தொலைச்சித் தான் தனியாய் இறைவனிடத்தே நிற்றலைத் தானுளைந் தத் தனி உயிர் மடங்கலும் என்றார். எனவே, பசஞான நீக்கம் என்றவாருயிற்று. கண் காண் குரு என்றதால் முதற்கடவுள் அருளான் அன்றிக் காணப்படான் என்பது “அங்கியம் இலாமையா னும் அறிவினுள் நிற்றலானும், உன்னிய எல்லாம் உண்ணின் றுணர்த்துவன் ஆதலானும், என்னது யானென் ரேதும் இருஞ் செருக்கறுத்த லானும், தன்னறி வதனுற் காணும் தகைமையன் அல்லன் சுசன்.” (சித்தியார்—குத்—6, திருவிருத்—8) என்னும் திருவிருத்தத்தாற் கண்டு கொள்க.

115—118. உயிரே அவத்தை உணர்த்தும் தன்மை-உயிரும் அவத்தைகளும் அவற்றை விசவிக் காரியப்படுத்தானின்ற தன்மை யும், அருளின் இயல்பே ஆங்கு அதன் பயனே—அருளின் இயற் கையும் அவ்வருளின் பயனும், பெரும்பெயர் திறமே பெற்றவர் முறை என்று—இறைவன் இயல்பும் இறைவன் அடியை அடைந்தார் முறையும் என, அனைவகை ஏழும் அளில் தப தெரிப்ப—வேதாகமங்களால் உணர்த்தப்படுகின்ற அவ் ஏழு பாகுபாடுகளையும் ஜையம் அற அறிவுறுத்துதலால்,—

அனையவகை என்பது குறைந்து நின்றது. தெரிப்ப என்பதைன் எல்லாவற்றேரும் கூட்டி உரைக்க.

உயிரைத்தெரிவித்தலாவது—அளவற்றதாய், விஞ்ஞான கலர் பிரளயாகலர் சகலர் என மூவகைத்தாய், என்றும் உள்ளதாய், சத்தசத்துக்களைப் பகுத்துணர்தல் தன்மைத்தாய், இருஞும் ஒளியும் அல்லாத கண் இயல்பிற்றியும், நிறைவிற்றியும், உணர்த்த உணர் சிற்ற றிவிற்றியும் உள்ளதென்பது.

அவத்தைகளைத் தெரிவித்தலாவது—சாக்கிரம், சொப்பனம், சமூத்தி, துரியம், துரியாதி தம் என ஜங்கு எனவும்; இவற்றிற்குத் தானங்கள் முறையே புருஙடு, அதுதொடுத்துக் கண்டமுடிவு, அது தொடுத்து இதயம் அளவு, அது தொடுத்து நாபி சுறு, அதுதொடுத்து மூலாதார வரை எனவும்; இவற்றின் கருவிக் கொத்துக்கள் முறையே ஜங்கு நான்கு மூன்று இரண்டு ஒன்று ஆம் எனவும்; அன்றியும், கேவலம் சகலம் சுத்தம் எனக்காரணவத்தை மூன்றும் எனவும் தேற்றுதலாம்.

இவற்றை உணர்த்தும் தன்மைதெரிவித்தலாவது—முறையே உயிர் ஒருவர் உணர்த்த உணர்தலானும், சடங்கள் போல் அழியா வையானும், சதசத்தாய்ச் சதந்தரவீனன் என நிற்கும் என்றும் கீழா வைத்தைச் சாக்கிராதி நின்மலாவத்தைச் சாக்கிராதி என்னும் இரண்டும் முறையே சனனங்களை உண்டாக்கிக் கீழேதள்ளுவது என்றும், பிறப்பு இறப்புக்களை உண்டாக்காமல் மேலான நிலையை

அடைவிப்பது என்றும், உயிர் அநாதியே மலத்தால் மறைப்புண்டு கிடந்த அமயம் கேவலம் என்றும், இறைவன் உடலாதியை அளித்த அமயம் சகலம் என்றும், மலம் முற்றும் நீங்கிப் பிறவியற்ற அமயம் சுத்தம் என்றும் விளங்குமாறும்; விஞ்ஞானகலர் முதலிய மூவகை உயிர்களின் விணைக்ட்கும் முன்னிலையான ஆறு அத்துவாக்களினும் முறைப்படி கண்மங்களை ஊட்டித்தொலைத்து, மலபரிபாகம் பண்ணி, முதிர்ந்த பக்குவத்தின் கண் இறைவன் குருவாய்வந்து, அத்துவா ஆறிணையும் தூய்மைசெய்து, பிராரத்த கண்மங்களை உண்பித்து, தீக்கைக்குப் பின்னர் எறின ஆகாமிய ஆணவங்களையும் ஞானத்தியினால் தகிக்குமாறும் என்பது.

அருளின் இயல்பு தெரிவித்தலாவது—உயிர்க்ட்கு ஞானேப தேசம் செய்து ஆன்மஞானம் தோற்றுவித்து அருவமான இறைவனை வெளிப்படுத்தற்குத் தனது கருணையினால் குருவடிவாய் வருவது அருட்சத்தியே என்பது.

அதன் பயன் தெரிவித்தலாவது—அப்போது பூத முதல் நாதம் சுறைன பிரபஞ்சம் எல்லாம் தன்னுள்ளே விளங்க இறைவன் சிறுமைக்குச் சிறுமையாகவும் பெருமைக்குப் பெருமையாகவும் உயிர்க்கு உயிராகவும் நிற்கும் நிலைமைகள் விளங்கும் என்பது.

பெரும்பெயர்த் திறம் தெரிவித்தலாவது—இறைவன் அருவருவம் சூறிகுணங்கள் தோற்றக்கேடுகள் பந்தவீடுகள் இன்றி, நித்தமாய்த்தான் எல்லாவற்றையும் கலந்து, தன்னை ஒன்றும் கலத்தல் இன்றி, நிருவிகாரியாய், எஞ்ஞான்றும் ஒருதன்மை உடையவனும் என்பது.

பெற்றவர் முறை தெரிவித்தலாவது—அம்மெய்ப் பொருளை அதனேடு ஒற்றுமையுற இடைவிடாது பாவனைசெய்து, காண்பார்க்கு விழைவு வெகுளிக்குஞம் கரணவாதனையும் முக்குணச்செயல் கரும் ஓர் அடையாளமும் நியமங்களும் வறுமை வாழ்வகரும் இவை முதலிய இல்லையாய் இறைவன் அடியை நீக்கமற நினைந்திருக்கை என்பது முதலியன்.

119—122. தாழாது கேட்டு வீழாது சிக்தித்து—மனம் புறம்பே சென்று தங்காமல் அவ் ஏழுவகையினையும் கேட்டு விபரீத ஜயங்களுள் வீழ்ந்து மயங்காமல் சிக்தித்து, அங்கைகொண்ட அமிழ்து என தெளிந்து—உள்ளங்கைக்கண் ஏற்ற அமிழ்தினை உள்ளும் புறம்பும் கண்கூடாகத் தெளியுமாறுபோல் அவற்றைத் திரி பறத்தெளிக்து, பொங்கு பேர் இன்பம் புணராது புணரும்—தலை சிறந்த பேரின்ப வீட்டைக் கலவாமற் கலப்பதற்குக் காரணமான, நிட்டைகூட நிலை அது நீங்கவும்—தியான சமாதியைக் கூடுகின்ற அங்கிலையும் நீங்கவும்,—

இது சன்மார்க்கமாகிய ஞானநிலையாம். நிட்டைகூடனிலை யதும் எனப் பாடம் ஒது நிட்டைகைகூடலாகிய நிலை என உரைப் பதும் ஒன்று. நிலையது என்பது ஈண்டு ஒரு சொல் சீர்மைத்தாய் நின்றது. உம்மை எச்சவும்மை. என என்பது வினையெச்ச உவமம் ஆகலான் அமிழ்தில் தாய்மை இனிமைகள்போல் அவற்றில் தெளி வண்மை நன்மைகள் கூடலின் வண்ணாலுமையும், அமிழ்து மரிப்பை ஒழிக்குமாறுபோல் அவை பிறப்பிறப்புகட்கு ஏதுவான அவிச்சை இருளைத் தொலைத்தலின் தோழில் உவமையும் பெறக்கிடந்தவாறு காண்க.

பொங்குபேரின்பமாவது—நிரதிசய இன்பம்; அதனின் மிக்கதோர் சீரிய இன்பம் பிறிதொன்று இன்மையின். “உயர்வற உயர்நலம் என” அதனை உணர்ந்த பெரியார் பணித்ததும் அது. புணராது புணர்தல் ஒருகால் நீங்கிப் பின்பு கூடாமல் இடையறக் கூடல். அங்கனம் கூடற்குக் கருவியாய் உள்ளது நிட்டையாம். அது கேவல சகலங்களைப் பொருங்தாமல் மெய்யுணர்வை அடைந்து அவ்வணர்ந்தவாற்றால் குறிக்கொண்டு நேயத்தோடு கூடியிருக்க சர்வ வியாபகளை இறைவன் தானேதோன்றி எல்லாப்பொருள்களும் அவனுகவும் அவ்வருவும் அனைத்தும் இறைவன் அல்லாதன வாகவும் காணப்பட்டு அவை அனைத்திற்கும் வேறுகிய நிராதார ஞகி எப்போதும் தோன்ற நிற்கும்நிலை என்பர். இவற்றால் குரு மொழியைக் கேட்டல், சிக்தித்தல், தெளிதல், நிட்டைகூடல் என

மெய்யுணர்வை அடைந்தார் பெறும் பயன் நால்வகைத்து என்ற தாயிற்று.

ஊனநாடகம் உருத்திய (110) அருள்ஞான நாடகம் நவி வ்யமாறலும் (111) கழல் (112) மடங்க (113) குரு ஆகி (114) உயிர் (115) முதல் ஏழுவகையினையும் (118) தெரிப்ப கேட்டு, சிங்கித்து (119) தெளிந்து (120) புணரும் நிலை நீங்கவும் (122) என முடிக்க.

பல்திறப் பகைஞர் (123) என்பது முதல் இரவல (166) என்பதன் அளவும் ஒரு முடிபு.

123—127. பல் திறம் பகைஞர் படையொடு நேர்க்கண— பலதிறங்களால் ஆற்றலுடைய பகைவர் படையொடும் எதிர்க்காற் போல, வெல் திறம் காட்டாது வீற்று வீற்று உடற்றும்—தம்மை வெல்லும் உபாயம் மேற்கொள்ள வொட்டாமல் வேறு வேறுப்ப பல ஆற்றினும் மூண்டு வருத்தாசின்ற, பினி கோள் பட்டு பேது உறு மனத்தான்—நோய்களால் பற்றப்பட்டுப் பித்து ருகின்ற மனத்தன் ஆகி, முங்கையோர் ஈட்டும் முழுநிதி செல்வமும்—தன் தாதை முதாதையர் ஈட்டின பெருஞ் செல்வங்களும், பொய்ம்மையாளர் புகழ் என தேய—பொய்க்குறவாரது புகழ் தேயுமாறுபோலத் தேய,—

பல்திறமாவன—துனை சுற்றம் பொருள் இவை முதலியன. ஆகி முற்றெற்சும். பேதைமைக்குக் காரணம் இரண்டனுள் இது காமத்தான் வந்தது: ஆகலான், தனக்கு உறுதி பயவாத அவ் ஒழுக் கத்தின் கண் விரும்பிச் செய்தமை பற்றி வந்த மயக்குற்ற மனத்தான் என்றார். பொய்யர் பொய் கூறவார் எனக்கூருது பொய்யைத் தாமே ஆளமாட்டாமே பொய்ம்மையால் தாம் ஆளப்பட்டார் என முன்செய்த புகழும் தேயும் என்றங்கு அதனை வற்புறுத்தி ரா. இவ் உவமத்தால் இவனால் ஈட்டப்பட்ட பொருளும் ஒருங்கு தேய்தல் பெறப்பட்டது.

128—132. நோய்ப் பகையாளர்க்கு—நோயாகிய பகையால் பீடிக்கப்பட்டார் பொருட்டு, நொடிந்து என்—யாது சொல்லினும்

என்னை? சிதரின்—சிறிது சிறிதாக, பல்வகை மருந்தாக்கு—பல்வேறு வகைப்பட்ட மருந்தினுக்கும், பகர் விலை தொலைச்சி—மருத் துவன் சொல்லி அளக்க விலைப் பொருள்களை இறுத்து, அது என வெறுவியது அன்று மற்று இது என— இது முற்பகல் உண்ட மருந்துபோலப்பயனிலது அன்று என்று, முன்னை நாள் மருக்கைத் தினாளில் உண்ட மருந்தினை, முறை முறை இகழா—ஒரோ வொன்றும் அவமதித்து, பின்னை நாள் மருக்கை பெட்டு வாய் மடுத்து—பின்னைநாளில் ஏற்றின மருந்தினை ஆர்வம் மிக்கு உண்ணுதலும்,—

நோயாளர்க்குத் தம்மால் தேய்ந்தசெல்வத்தினை மீட்டும் ஈட்டு வான் தக்க வலியின்மையானும், நோயால் தெறப்படுகின்றூர் ஆக வின் அதனைப் புறம் காண்டற்கு மருந்து என்னும் படைக்கலம் அன்றிப் பிறிதொன்று இன்மையானும், அதனைக் கொள்வான் பொருள் கொடுக்கற்பாலது இன்றியமையாமை ஆகலானும் நொடிந்து என் எனக்கூறினார். இது இரக்கக்குறிப்பு. சொல்லிற் பயனிலை என்பதாம். சிதர் என்பது துளி. அவை சிறியனவே ஆயினும் பலவும் ஒருங்கு கூடிய வழி நீத்தம் ஆமாறு போல, பலவகையுள் அவ்வால் மருந்திற்கும் தனித்தனியே பகரும் விலைப்பொருள்கள் சிறிய சிறிய அளவினவேனும் அவ்வகை பலவும் உள்ளிட்ட மருந்துகள் அனைத்திற்கும் வேறு வேறு இறுத்து அவை பின் ஒருங்கு எண்ணப்பட்டுழி அளவுபடா ஆகவின் அம் மிகுதி தோன்றப் பல வகை என்றார்.

மற்றிது அது என வெறுவியது அன்று எனக் கூட்டுக. வாய் என வேண்டாது கூறினார் : மடுத்து எச்சத்திரிபு.

133—134. பகுகு பல் மருந்தால்—அவ்வாறு உண்ட பல வேறு மருந்துகள் காரணமாக, பண்டை நோய்—முன்னைய நோய் களே அன்றி, மேலும் மண்டும் நோய் வேறு மர்திடு—பின் வேறு மிக்க நோய்களும் ஒருங்கே கூடி, கிளர்ந்து உருப்ப—முண்டு கொடுமை செய்தலும்,—

135—136. உரைத்த என் மொழிவழி—இன்ன இன்ன அளவின்கண் நிற்க என விதித்த எனது சொற்படி, ஒழுகினை அல்லை கொல்—நின்று நடந்தாய் அல்லை ஆகலான். நோய்பெருத்து தேறும் என—இனி அந்நோய்கள் மிக வளர்ந்து கேடு செய்யாங்ற சூழ என்று அச்சுறுத்தி, மருத்துவன் ஒழிய—மருத்துவன் கை நெகிழ்ந்து போந்ததால்,—

137—141. தெய்வம் திறத்தால் தீர்வு காண்பாம் என— தெய்வதங்களை வழிபடலான் இந்நோய்கட்குப் பரிகாரம் பெறுதும் என்று எண்ணி, உள்ளுர் வயின் வயின் தெள்ளிதின் ஒங்கும்—தான் வாழும் ஊருள்ளே இடங்கள் தோறும் அணிமைய ஆய நிலைபெற்ற, புரி முறுக்கு அவிழக்கும்பூ—வண்டுகள் இச்சித்து இதழ்களை முறுக்கு அவிழக்கானின்ற மலர்களையுடைய, புனல் தீர்த்தமும் படிந்தும்— நீர்வாவிகளின் மூங்கியும், பல்வகை தெய்வம் பசும்பொன் கோட்ட மும் பணிந்தும்—பலவான தெய்வங்களது செம்பொன்னால் ஆன கோயில்களைப் பணிந்தும், பயன் காணுமை—அவற்றால் தான் வேண்டின பயன் பெறக்கிடையாமையானும்,—

ஊர் ஊர் என்னும் அடுக்கு பண்மை குறித்தது. நிலைபெற்ற புனல்தடம் என இயையும். ஏழாவதும் இரண்டாவதுமாக வேறு உருபுகள் அடுக்கிவந்த தொகை. படிந்தும் பணிந்தும் என்பது முறை நிரனிறைப் பொருள்கோள்.

142—145. அணி அயல் புறம் நகர் மணி கெழு கோட்ட மும்—அணித்தாய் அயலான நகர்ப்புறத்துச் சிறப்புள்ள கோயில்களையும், விரதம் நியதி பரவு கடன் ஆதி—நோன்பு நோற்றல் பூசனை செய்வித்தல் இறை உய்த்தல் முதலான, பல்வேறு தொழி வெளாடு படர்ந்து—அனந்த நியமங்களை மேற்கொண்டு ஆண்டாண்டுச் சென்று, பணிந்து ஏத்தியும்—வணங்கித் தியானித்தும், கவலை நெஞ்சம் கையறை இனைய—(தீராமைபற்றி) கவலைப்பினியொடு பொருந்தின நெஞ்சம் இனிச்செய்யப்படுவதோர் செயல் இன்றி இரங்கா நிற்ப,—

கெழு “வேல் கெழு தடக்கை” (முருகாறு) என்று போல் நின்றதோர் இடைச்சொல். விரதம் ஓர்போது உணவு கோடல் முதலியன. நியதி சிறப்புச் செய்தல் முதலியன. ஆகி என்றதால் உண்ட சுருக்கல், பட்டினி கிடத்தல், சாந்தி செய்வித்தல், கோயில் வலம் வரல் முதலியனவும் கொள்க.

146— சேண் சென்று ஓரால் செய்து என வலித்து— சேய்மைக்கண் பல தேயங்களிற் சென்று இதனை ஒருவுதல் செய் வல் எனத் தூணிக்கு,—

துவ்வீறு ஈண்டு இறங்கால வினையெச்சப் பொருட்டாய் நில் லாது, எதிர்கால ஒருமைத்தன்மை முற்றுச் சொல் ஈருய் நின்றது. ஒருவல் ஓரால் என இடைநீண்டு விகுதி முதல் குறைந்தது.

147—150. மிக்க நோய்க்கு இரங்கும் ஒக்கல் புறம் தழுவ— துன்பத்தை மிகுவிக்கின்ற நோய்கள் ஒழியாமையால் தாழும் தூன் புறுகின்ற சுற்றம் தன்புடை சூழ்ந்து போதா, வறுமை கவர்ச்சியும் இறகு உற பிணிப்ப—நல்குரவு என்னும் கவலைநோயும் சிக்கெணப் பற்றியாக்க, இல்லும் தமரும் இசை பயில் நாடும்—அச்சுற்றம் ஆகிய தன் துணைவியையும் தந்தை தாயர் முதலிய கிளைஞரையும் தாம் இசையுடன் பயின்றுள்ள நாட்டின் உள்ளாரையும்; மென்மெல கழீஇ—பையப்பைய விடுத்துத் தான் நீங்கி,—

151—155. விரி கதிர் படையால் இருள் கால் சீக்கும்— எங்கும் பரவின கதிர்க்கற்றையாகிய படைக்கலத்தினால் இருட் பகையைத் தள்ளுகின்ற, எழு பரி தேரோன்—ஏழ் என்னும் எண் ஆப்பெயர் பெற்ற புரவிகட்டின தேரூர்தி ஆகிய சுடரவன், கடு சினம் திருகிய கொடுமைகூர் அமயத்து—மிக்க தனது வெப்பம் முறகின கொடுமை செய்கின்ற காலத்தின்கண், முளி முதல் முருக்கிய முழங்கு அழல் போழுந்து—பட்டமரங்களின் அடி வேர்களையும் உட்டின ஊற்றத்தால் கீழ்நிலத்தும் ஊடுருவுப் பசையறப் பண்ணின கட்டழலைப் போழுந்து, வளி உலாய் புறத்தும் வழங்குங் தெறாழும்—அவ்வெப்பத்தை மேற்கொண்டு சூருவளி

அங்கிலம் எங்கும் உலாவி அயற்புறங்களில் இயங்குவாரையும் வாட்டுதற்கு இடமான, பைதறு கானத்து படர்நெறி ஒதுங்கவின்—தயர் உறுத்தும் பாலைக்கண்ணே கல் அதரிற் போதலால்,—

கால்சீத்தல் ஒரு சொல். எழுபரி தேரோன் என்பது சுட்ரவன் என்னும் துணையாய் நின்றது: இவ்வமயம் வேணிற்பருவம். தனது இயற்கையான வெப்பமுதிர்ச்சியைக் 'கடும்சினம் திருக்' என்றார். படர்-கல்மேடு. எச்ச உம்மையை வழங்குங்கராடும் கூட்டுக. புறம் அதன் அயற்கண்ணதான் மூல்லை நிலமாம்.

156—159 முந்து பரல் உழுந்த வெம் தயர் கொப்புள்-அக்கல் அதரினது முற்கூற்றில் பரற்கற்கள் உறுத்தினதால் அரும்பின கொடுந்துயரைப்பண்ணும் கொப்புள்கள், பின் து பரல் உழுத் தொறுஉம்—அதன் பிற்கூற்றில் உள்ள பரல்கள் உறுத்தும் தோறும், பின்து நீர் உகுப்ப—வாய்விட்டு வெண்ணீரை ஊற்றலால், இயங்கா—அப்பால் இனி இயங்கமாட்டாத, செல்லல் இனை அடி தாங்க—நோய்களை இருகால்களும் தாங்கவும், வெயில் பகை உழுந்த—வெயிலாகிய வெம்பகையில் அகப்பட்டதால், வேர் புறம் நெனப்ப—எழுதின்ற வெயர்வை நீரால் யாக்கையின் புறம் முற்றும் நெனவுபடவும்,—

160—166. சூறை மாருதம் துறைத்தறை உடுத்த—அச்சூருவளி துறைதொறும் முகந்து வீசலால், பூழி போர்த்த—புழுதி மூடின, பொற்பு அறு மாசு கலுழி நீர் அல்லது—பொலிவற்ற மாசொடு கொப்புளிக்கின்ற வெயர்வைநீர் அன்றி. கயம் தலை இன்மையின் கழுவுதல் புரியா—ஆண்டு வேகேர் குளாநீர் இன்மையால் முழுகிக் கழுவுப்பெருத முடைபயில் காயமோடு—தீ நாற்றம் நிலைபெற்ற உடம்பொடு, இலை இல் மாரத்த—இலைகள் வளாருடன் தீக்த மரங்களினது, நிலையின் மெல் நிழல்—அடிக்கூருகிய குற்றிகள் நிற்கும் நிலைக்களத்தில் கதுவியசிறு நீழலிடத்தே, சேய்வரல் வருத்தம் சிதைபாக்கு—நீளிடைநின்று வருதலால் முதிர்ந்த வேடையைத் தொலைத்தற்பொருட்டு, அசைந்து நெடு உயிர்ப்பு ஏறிந்து—துவண்டு உயிர்ப்பு வீங்கி, நினைதரும் இரவல—பலவாறு நினைந்து கவலாநின்ற ஆதுரானே!,—

மென்மை சிறுமை குறித்து சின்றது. மரம் என்பது சாரி யையும் இடை அகரம் நீட்சியும் பெற்றது. பலவாறு நினைதலாவன நோயொழிதல், வாழ்நாள் அளவும் அது உடம்பொடு கூடி நின்று அழிதல், கல்லதர் கடத்தல், மீண்டும் தன் ஊர்ப்புகுதல், இறைவன் துணைசெய்யப்பெறுதல் இவைபோல்வன. இனி, ஒரு கால் கூடும் கொல்லோ? எனக் கணங்தோறும் பலவாறு கருதி ஆகுவித் தலாம். 'நெட்டுயிர்ப்பு ஏறியும் இரவல்' என்னது 'எறிந்து நினைதரும் இரவல்' என இரண்டு விசேடண அடையால் கூறியது என்னை? எனில், உயிர்ப்பு ஏறிதல் ஒசை ஊறுகளால் எளிதின் உணரப்படும்; அவன் மனத்தே நிகழும் நிகழ்ச்சி அவ்வாறு உணர் தற்பாற்றே? கழிபெரு வெங்கோய்க் குடம்பை ஆய உடம்பினன் ஆதலால் அவ்வாறு நோய் உழுத்தல், நல்கூர்தல், தனிவரல் வெஞ்சு சுரத்தில் அடிக்கண் கொப்புள் அரும்புதல், நிழல் இன்றி அலமரல் இவை முதலிய பல துயர்க்காரணங்களால் அவன்மனம் பிறி தோர் நிகழ்வு இன்றி வாளா இருத்தல் அமையாதோ? ஒரோவழி நிகழ்ந்துழி அஃது அயற்கண் பிறரால் உணர்தற்கு இயன்றதோ? எனின், இயலும்: இவ்வாற்றுப் படுத்துவோன் தானும் முன்னர் ஆதாரம் இருந்து ஒழிந்த உல்லாபன் ஆதலால் உயிரது உணர்ச் சியினை முகம் கண் முதலியவற்றால் உணர்தல் மாத்திரை அன்றி, தன்னுள்ளே முன்னர் நிகழ்ந்தவற்றில் பயிற்சியுண்மையானும் உணர்தற்கு இயலுமது ஒருதலை ஆதல்பற்றி 'உயிர்ப்பெறிந்து நினைதரும் இரவல்!' என்னப்பட்டது.

இஃது ஆற்றுப் படுத்துவோன் கூறும் கூற்றுக்கக் கற்றுவல்ல புலமை மேம்பட்ட இந்துலாசிரியர் கூறியது தொல்லோர் வழக்கு. “குறிப்பிற் குறிப்புணர் வாரை” (குறள்—703) எனப் பெரியர் விதித்துரைத்த திருக்குறளானும் இதனை உய்த்துணர்ந்து கொள்க. கயந்தலை தொடுகளம் அடுக்குப் பன்மை நோக்கி நின்றது. கயந்தலை இன்மை இடத்தின் நிகழ்பொருள் இடத்தின்மேல் நின்றது. சேய் ஆகுபெயர். பாக்கு ஓர் எச்ச விகுதி; ஈண்டுத்தொழிற்பெயராய் நின்றது.

பிணிக்கோட்டப்பட்டு (125) மனத்தான் ஆகி, தொலைச்சி (129) இகழா (131) மடுத்து (132) உருப்ப (134) ஒழிய (136) காண் பாம் என (137) படிந்தும் பணிந்தும் காணுமை (141) புறங்கர் கேரட்டமும் (142) தொழிலொடு படர்ந்து ஏத்தியும் (144) இனைய (145) சேண்சென்று ஓரால் செய்தெனவித்து (146) தழுவ (147) பிணிப்ப (148) மென்மெல கழீஇ (150) நெறி ஒதுங்கவின் (155) சீர் உருப்ப (157) தாங்க (158) நெணப்ப (159) காயமொடு (163) அசைந்து (165) உயிர்ப்பெறிந்து நினைதரும் இரவல (166) என முடிக்க.

167. ஆற்று நின் உளத்து அவலம் இனி ஒழிக—நினது மனத்தினிடத்தான தணிவுபடாத அவலத்தினை இது போழ்தே ஒழித்திடுதி,—

இரவல ! நின் உளத்து அவலம் ஒழிக எனஇயையும்.

168—173. புளிஞரும் மருளும் போக்கு அரு சுரத்து- மறவர் கரும் (அங்கில மக்கள்) அஞ்சாது சேற்றகு இயலாமை மயக்குறு கின்ற போதற்கு அருமைத்தான பாலைக்கண், வீற்று வீற்று ஒழுகும் ஆற்றினில் — வேறு வேறு கூரூய்ப் பிரிந்து செல்லா நின்ற அந் நெறிகளுள், திரியாது — யாதோர் வேறு நெறியே பிறழ்ந்து செல்லாதபடி, ஒரு நெறி எதிர்ப்பாடு உற்றது — நீயும் யானும் ஒருங்கோர் நெறிக்கண்ணே எதிர்ப்புத்தீவைப் பெற்றது, முன்னை பழுது அறு பெரு தவம் பயன் அது போலும் — முற்பிறப்பில் இயற்றிய மாதவத்தின் பயனது விளைவு போல்கின்ற தாகவின், விழும் வெம் துயர் முழுது ஓரால் வேண்டின் — நினது வெய்ய துன்ப நோய் அனைத்தினையும் ஒழித்தீவை விழைஞ்தனையாயின், பாணியாது இன்னே காணிய எழுமதி — காலம் தாழ்க்காமல் இதுபோழ்தே (நான் நின்பொருட்டு மேற்கூறும் பரம் பொருளைக்) காணுமாறு எழுவாயாக,—

உம்மை சிறப்பும்மை. முழுதும் என்பதில் முற்றும்மை தொக்கது. இன்னே என்பது விரைஞ்த காலப் பொருட்டாய இடைச் சொல். பாணியாது பாணி என்னும் தொழிற்பெயரடியிற் பிறக்க

62 7. திருத்தணிகையாற்றுப்படை மூலமும் - உரையும்.

மறைவினை எச்சம். மதி முன்னிலை வினைக்கு உரியதோர் அசை பயன் ஆகுபெயர். போலும் என்ற மினக்யான் எதிர்ப்பாடு ஒரோ வழித் தடுமாயின் ஆற்றுப்படுத்தல் அமையாமையும், அதனால் தவப் பயன் இன்மையும் குறிப்பிக்கப்பட்டது.

சுரத்து (168) திரியாது (169) எதிர்ப்பாடுற்றது (170) முன்னைத்தவப்பயன் போலும் (171) அதனால் தயர் ஒரால் வேண்டின் (172) பாணியாது எழுமதி (173) என்முடிக்க.

174—176. தோல் தேச்க்கு ஒடும் — பேய்த்தேரைப் புனல் என்று கருதி அதன் பொருட்டு ஒடுகின்ற, திருகு கோடு இரலையின் — திருகுதலையுற்ற கோடுகளையுடைய மான்போல, நோய் பகை என்ன—எனது முன்னை நோய்களைத்தீர்த்தற்குப் பகைனன, வாய்ப்பு இல்லாதமையும் — அமைவு பெருத வெறுவிய பரிகாரங்களையும் விரதம் முதலியவற்றையும், அடுத்து யானும் அலமரு காலை — மாருது செய்தும் பயன் பெருமே யானும் நீ உழன்றவாறு உழன்ற அமயத்தின்கண்,—

எச்ச உம்மையால் விரதம் நோற்றல். தெய்வம் போற்றல். தீர்த்தம் ஆடுதல். முதலியனகொள்ளப்பட்டது. வாய்ப்புஇலாதமை ஈண்டுப் பெயராய் நின்றது. இரலையின் யானும் என இயையும். ஒடும் இரலையின் (174) அடுத்தடுத்து அலமருகாலை (176) என முடிக்க.

ஊர்குர (177) என்பது முதல் மணப்பவும் (193) என்னும் அளவும் ஒரு முடிபு.

177—180. ஊர் ஊர் வைகிய—ஊர்கள்தோறும் உறை கின்ற, சிர்கெழு மாந்தருள்—சிறப்புமிக்க மானுடத் தொகுதியுள், உண்டி கலவி உறு தொழில் முதலா—உணவும் மாதர்போகமும் செய்தொழிலும் இவை முதலாகிய பல நுகர்ச்சிகளிலும், மண்டிய பகுப்பின் வரையறைப்படாது—மிக்குச்சென்ற பகுப்பினிடத்தே அவை இத்துணை என வரையறுத்தற்கு அமையாமல், வேறு வேறு உயிர்க்கும் வெம் பினியாளரும்—வேறுவேறுகப் பயந்தகொடிய நோயாளரும்,—

உணவு முதலியவற்றின் மிக்குச் சேறலாவது-குண ஒப்புமையும், செயல்கள் ஒப்புமையும் தத்தம் நிலை பிறழுதல். பகுப்பின் வரையறைப்படாமையாவது—உண்டு முதலியனவும், அவற்றின் அளவும், காலம் முதலியவும் நோக்காமை. அங்ஙனம் பிறழ்தலானும் நோக்காமையானும் வளிமுதலான முப்பகுதியும் துன்பம் செய்யும் என்பதாம். இவையெல்லாம்'மருத்துவ நூலிற் காண்க.

இந்நோய்கள் தம்மால் வருவன.

181—கருவி போழ்ந்த பெரும்புண் உறுஙரும்—ஆயுதங்களின் ஊற்றத்தினால் பெரிய இரணம் உற்றவரும்,—

182—183. குட்டம் பெருநோய் முட்டிய வாதம்—தொழுநோயும் பெருநோயும் தொழில்களை இடைபடுத்தும் வாதநோயும், முயலகன் ஆதி மொய் பிணி உழவரும்—முயலகன் என்னும் சுமரகண்டவலியும் இவைமுதலிய நோய் உழக்கின்றவரும்,—

இவை தேய்வத்தான் வருவன.

184—பாப்புக்கோள் ஆதி பலவகை கடினரும் — பாம்பு முதலிய நஞ்சடையவற்றால் கடியுண்ட பலதிறத்தினரும்,— கோள் செய்வனவற்றைக் கோள் என்பது ஆகுபெயர்.

185—186. பேய் கோள் படுஙரும் பித்து மீ கூர்ஙரும்—பேய் பிடிக்கப்பட்டாரும் பித்து மேற்பட்டவரும், உறுப்பு குறைஙரும் ஒன்குணம் இழஙரும்—யாக்கையின் அங்கங்கள் குறைந்தாரும் நற்குணம் இழந்தாரும்,—

இவை பிற உயிர்களால் வருவன.

187—இன்ன பல் திறத்து எனைவரும்—இவ்வாற்றால் பலவகையினரான எத்தன்மையரும்,— அன்றி—அல்லாமல்,—

188—192. கல்விவேட்டவரும்—கல்விப்பொருளைக் காத விததாரும், கான்முளை வீழ்நரும்—மக்கட்பேற்றினை இச்சித்தாரும், செல்வும் வீழ்நரும்—செல்வப்பொருளை அவாவினரும், தேயம் நாடுஙரும்—தேய அரசியலை விரும்பினரும், அலர்முளை மட—

வார் கலவி காமுறுநரும்—மார்பிடம் முற்றும் பரந்த மூலைகளை யடைய மாதர் புணர்ச்சியைக் 'காமுற்றாரும், இரண்டு அறு கலப் பின் இன்பம் நச்சநரும்—இரண்டறக் கலப்பதாகிய பேரின்பத்தை விழைந்தாரும் ஆகிய, இனைய பல்வேறு நினைவினர் எவரும்— இன்ன வெவ்வேறு வகைப்பட்ட நினைப்புள்ளார் பலரும்,—

இரண்டறு கலப்பின் இன்பம் நச்சதல்—பதிபசபாசங்களைச் சிறப்பியல்பான் உணர்ந்து, தேறின ஞானநிலை கிடைத்து, ஆண வக்கட்டினை அறுத்து, ஆனந்தப்பேறு மருவி, பாசத்தை ஒழிவிவதும் பதியிற் புகுவதும் இல்லா ஒருநிலைமைத்து ஆன இயல்பின்கண்ணே ஞாதரு ஞான ஞேயங்களை ஒழியாதொழிந்து சுடரவளைப் புணர்ந்த விழிபோல அப்பதியுடனே பேரின்பம் துய்க்கும் வாழ்வை நயத் தலாம்.

193— வாட்டுவ தணப்பவும்— தம்மைவாட்டும் அம் மூவகைத் துன்பங்களையும் ஒழித்துக் கோடற்பொருட்டும், வேட்டன மணப்பவும்—தாம் வேண்டும் அக்கல்வி முதலியவற்றையும் பிற இன்பங்களையும் பெற்றுக் கோடற்பொருட்டும்,—

மாந்தருள் (177) ஏரையறைப்படாது (179) உயிர்க்கும் பிணியாளரும் (180) புண உறுநரும் (181) பிணிஉழவரும் (183) கடிஞரும் (184) மீக்கார்நரும் (185) குறைநரும் இநநரும் (186) எனைவரும் அன்றி (187) வேட்டவரும் வீழ்வரும் (188) நாடுநரும் (189) காமுறுநரும் (190) நச்சநரும் (191) வேறுநினைவினர் எவரும் (192) தணப்பவும் மணப்பவும் (193) எனமுடிக்க.

மேற்கொண்டு (194) என்பது முதல் தன்னம் நீங்க (204) என்னும் அளவும் ஒரு முடிபு.

194—199. மேற்கொண்டு எழுந்து மேல்நாள் நேர்ந்த—விரதத்தினை மேற்கொண்டெடுந்து முன்னை நாளின்கண் தாம்தாம் பிரார்த்தித்த வாற்றால், பொன் கீழி திராஞ்சும்—பொன்னிதிப்பொதி யும், பூ துகில் மூடையும்—பூந்தொழிலையுடைய துகிற்பொதியும், மணி பூண் பேழையும்—மணியணிப் பெட்டகமும், வார் தரு கவரி

யும்—நீட்சியுற்ற சாமரையும், பை பொன் கவிகையும்—மாற்றுயர் பொன்னூலாகிய குடையும், செம்பொன் சிவிகையும் ஊர்தியும் கொடியும்—பொன்னூலாகிய சிவிகையும் அத்தகைய வாகனமும் கொடியும், வார் விசி முரசும்—வார்கட்டின வாச்சியமும், குட்டு வாரணமும் தோகைய மயிலும்—செஞ்சுட்டுக்கோழியும் கலாபம் உள்ள மயிலும் ஆகிய இவற்றை,—

முடை முதலியவை சாதியோருமை.

200-204. தத்தமக்கு இயன்ற தழீஇயினர் போதும் ஓசை—தத்தமக்குக் கூடினவாற்றுன் உடன்கொண்டு செல்லா நின்ற ஓசை, திக்கு அதிர்க்கும் மா சனப்பெருக்கம்—திக்குகளை நடுக்குகின்ற மிக்க சனக்கூட்டங்களை, காண்தொறும் காண்தொறும் ஈண்டிய களியேன்—கானுந்தோறும் கானும்தோறும் மிக்க களிப்புறு கின்றேன் ஆகி, உடங்கு சென்று இறுப்பான்—அக்கூட்டங்களுடன் கூடிச்சென்று சேர்தற்கு, ஒருப்பட்டு ஏழலும்—மனங்களுமையுற்று எழுந்த அளவின், துண்ணிய விழும் நோய் தன்னம் நீங்க—என்னைத் தொடர்ந்துள்ள துண்பநோய் சிறிது ஒழிதலான்,—

ஆகி குறிப்பு முற்றெச்சம், விழுமம் என்பது ஈறு குறைந்து நின்றது. சிறிது என்பறு காற்கூரும். மேலே ‘இருகூற்று ஒரு கூறுவிளங்க’ என்ப ஆகலான்.

எழுந்து திரள் முதலியவற்றைத் தழீஇயினர் போதும் (200) சனப்பெருக்கம் (201) காண்தொறும் களியேன் (202) ஆகிக் கூடிச் சென்றிருப்பான் ஏழலும் (203) நோய் தன்னம் நீங்க (204) என முடிக்க.

உறுதுபர் யாக்கை (205) என்பதுமுதல் ஸர்த்தலின் (214) என்னும் அளவும் ஒருதொடர்.

205— உறு துயர் யாக்கை சிறிது வலி எய்த—மிக்க துண்பத்தை எய்திய உடம்பு சிறிது நோன்மையைப் பொருந்த,—

206—208. ஒய் என கிளர்ந்த உவகை நெஞ்சத்து—விரைந்து தலைக்கொண்ட களிப்பு உள்ளத்தின்கண், படர் பேர் ஊக்கம்—

சென்றுபுக்கதால் மிக்க மன எழுச்சி, பிடர் பிடி-த்து உந்த—பின் புறம் பற்றித் தள்ளாவிற்ப, எழுங்கண்ண் இம்மென—இம்மென்று எழுங்கு—

இது விரைவுக் குறிப்பு.

208—209. ஏகுதல் தொடங்கி அடிபெயர்த்தோறும்—போதலை முன்னிட்டு அடிபெயர்க்குக்கோறும், அனுர் பிணி நழுவு—நோய்த்துண்பம் இருந்த இடம்விட்டுப் பெயர,—

210—213. உவரி நீரின் தவ எழும் மகிழ்வால்—கடல்நீரினும் மிக மேல் எழுகின்ற பெருங்களிப்பால், அவன் மீசை பாடாஅ அனைத்தும் சென்று ஆகு—அவ்விறைவன் பேரால் தோத்திரம் பாடிக் கொண்டு எந்நெறியும் செந்நெறியாக, சென்றனன் அடுத்து—நடந்து அகன்று நெருங்கி, மன்றல் நகர் நுழைதலும்—வதுவை நீங்காத நகரினிடத்தே புகுந்த அளவில், வெருவும் நோய் இரு கூற்று ஒரு கூறு விலங்கு— அச்சுறுத்தின நோய் தனது இரு கூறுகளுள் ஒருகூறு விட்டு நீங்கினதால்,—

பிள்ளையார் இளைய நாச்சியாரைக் குறிச்சியின்கண் வதுவை செய்துகொண்ட அக்கோலத்துடனே தேவியொடு புக்கிருந்தருளிய திருப்பதி ஆகலான் தணிகைக்கு சீபூரண நகரம் என்று ஒரு பெயர் உள்ளது. இதனால், மன்றல் நகர் என்றார். இவ்வரலாற்றை அத்தல புராணத்துட் காண்க. அன்றி, மன்றல் விழுவுச் சிறப்புகள் நீங்காத நகர் எனினும் ஆம்.

214—காட்சி ஆர்வம் கை இகங்கு ஈர்த்தலின் — பிள்ளையாரைத் தரிசிக்கவேண்டும் என்னும் அன்பு தன் எல்லை கடந்து ஈர்ப்பது பற்றி,—

யாக்கை வலி எய்த (205) ஊக்கம் உந்த எழுங்கு (208) அடிபெயர்த்தோறும் பிணிநழுவ (209) மகிழ்வால் (210) பாடிச் சென்று கை நுழைதலும் (212) நோய் ஒருகூறு விலங்க (213) காட்சி ஆர்வம் ஈர்த்தலின் (214) என முடிக்க.

நறுமணம் (215) என்பது முதல் (226) தொழுது என்னும் அளவும் ஒரு முடிபு.

215—222. நறு மணம் கமமும் நந்திந்தி குடையாது— (மலர்களின்) இனிய மணம் வாசிக்கின்ற நந்தியாற்றின் மூழ்கா மலும், எழு முனிவரர்தம் எழுசுனை ஆடாது—எழு முனிவரது எழுசுனைநீரில் குளியாமலும், அலை மலை பகைஞன் அருள் கயம் படியாது—அலைந்த மலைகட்குப் பகைஞன் ஆன இந்திரனது அருளைப்பயக்கும் தீர்த்தத்தின் முழுகாமலும், நாக வன் சுனை நன் புனல் தோயாது—நாகரது பெரிய சுனையின் கண் நன்மை தரும் நீரில் படியாமலும், விண்டு தீர்த்தம் மேவர குளியாது— திருமாலது தீர்த்தத்தில் இச்சித்தவை பெறுமாறு முழுகாமலும், அவரவன் இரு சுனை அழி புனல் மூழ்காது—பிரமனது பெரிய சுனையின் மிக்க நீரில் குளியாமலும், எதுயர் திரஞ்சும் அதினத்து அகற்றும்—எவ்வகைப்பட்ட துயரம் முற்றும் மூழ்கின அத்தினத் திலேயே தீர்த்திடத்தக்க, சரவண பொய்கை தடம் புனல் துளைந்து— சரவணம் எனப்பெயர் பெற்ற தடாகத்தின் தெய்வத்தகைமை மிக்கதான நீரின் மூழ்கி,—

இவை மேற்கூறிய நந்திதேவர் முதலிய அவ்வவரும் முன்னை நாட்கண் நிருமித்து, மூழ்கிப், பின்னையாரைப் பூசித்து, வரம் பெற்ற தீர்த்தங்களாம். அவை எல்லாவற்றினும் வேறுவேறு மூழ்கிக் கடை முறையில் சரவணத்தின் மூழ்குதல் வேண்டின் காலம் நீட்டித்துக் காட்சிப்பேறு எய்தல் தாழ்க்கும் ஆகலான் அவற்றின் மூழ்காது: என்றும், சரவண தீர்த்தம் ஒன்றே மூழ்கினர்க்கு எத்துயரங்களையும் அங்கிலையே நீக்கும் என்பது ஒருதலை ஆகவின் அங்கீர் ஒன்றினே மூழ்கி என்றும் கூறினர்.

223—226. மென்மெல குன்றம் மீம்சை இவர்க்கு—பையப் பையத் திருமலைச்சிகரத்தின்கண் சென்று, காலை நண்பகல் மாலை மூ போதும்—வைகறை உச்சி அக்தி ஆகிய மூன்று போழ்தினும், வைகல் வைகல் மலர் மூன்று தெரிக்கும்—நாடோறும் மூன்று

மலர்கள் பூவானின்ற, நீலம் பை சுனை நேர் கண்டு தொழுது—நீலோற்பலம் நிலைபெற்றுள்ள பசுமைத்தான சுனையை எதிரிற்கண்டு வணங்கி,—

நோயுடைமைபற்றி மென்மெல என்றது. அம்மலர் இந்திரன் பிள்ளையர்ராப் பூசித்தற் பொருட்டு முன் ஓர் உகத்தில் வைத்தது. இதனாலே அத்திருமலைக்கு ‘உற்பலப்பநுப்பதும்’ என ஓர் பெயரும் உள்ளது.

குடையாது (215) ஆடாது (216) படியாது (217) தோயாது (218) குளியாது (219) முழுகாது (220) துளைந்து (221) இவர்ந்து (222) நேர்கண்டு தொழுது (226) எனமுடிக்க.

புரண்டனர் (227) என்பது முதல் நுழைந்து (232) என்னும் அளவும் ஒரு முடிபு.

227—228. புரண்டனர் சூழும் பொற்பினர் மிடைதலின்—யாக்கை நிலத்தின்கண் படியுமாறு புரண்டு வலம் வருகின்ற பொலி வையுடையார் எப்பாலினும் நெருங்குதலான், அடி இட படாஅ ஆர் இடை வீதி—ஏனையோர் கால்வைத்தற்கு இயலாத அரிய இடத்தையுடைய திருவீதியினிடத்தே,—

அருமை என்னும் பண்பு விகுதியோடு நடுங்கின்ற உகரமும் நீங்கி முதல் நீண்டது. அருமை இன்மைகுறித்தது. இடை அரிது என விகுதி பிரித்துக் கூட்டினும் அமையும்.

229—232. ஒதுங்குபு பைப்பைய ஒருமுறை சூழ்ந்து—மெல்ல மெல்ல ஒதுங்கிப் பெயர்ந்து ஒருமுறை வலம் வந்து, தூவும் எண் நிலத்து தோயாது வெறுத்த—தூவின என் நிலத்தே வீழாமை (நெருக்குற்ற சனப்பெருக்கத்தால்) வெறுத்த, தேவர் சூழுவும் தேய தொழுதியும்—தேவர் கூட்டமும் தேயத்தார் கூட்டமும், தடைஇய வாயல் தடையாது நுழைந்து—உன்னேபுகப்பெருமல் தகைவுற்ற திருவாய்தலுள் தடைப்படாமல் நுழைந்து,—

ஆரிடைபற்றி ஒருமுறை சூழ்ந்து என்றார். எனவே, அஃதும் மீகுங்த வருத்தத்திடன் முயன்று சூழ்ந்தது ஆயிற்று. இது குறிப் பெச்சம். தேயம் ஆகுபெயர். வீதியில் சூழ்ந்து நழைந்து என்க.

பொற்பினர் மிடைதலின் (227) ஒதுங்குபு சூழ்ந்து (229) வாய்தல் நழைந்து (232) என முடிக்க.

ஆங்கு (233) என்பது முதல் (257) துவன்ற என்னும் அளவும் ஒருமுடிபு.

223—238 ஆங்கு ஒருவர் மெய் மணி பூண் ஒருவர் மெய் வடு செய—ஆண்டு ஒருவரது மெய்யின் கண்ண ஆகிய மணியணிகள் ஒருவரது மெய்யில் தாக்கி வடுசெய்யாளிற்ப, நெருங்கி சென்று—நெருங்குண்டு உள்ளே புகுங்து, நித்தில வாள் நகை வள்ளிகாயகி மணத்தினை முடித்த—முத்துக்களையொத்த ஒள்ளிய பற்களை யுடைய இளையநாச்சியாரது திருமணத்தை முற்றுவித்த, கள்ளம் வேழும் கடவுளை பணியா—கள்ள விளாயகமூர்த்தியை (முதற்கண்) பணிந்து, வீரர் ஒன்பதின்மர் வார் கழல் தாழ்ந்து—(பின்னர்) வீர வாகுதேவர் முதலிய ஒன்பதின்மரையும் கழல் கட்டிய பாதங்களில் வணங்கி, மற்று ஆ வயின் வதியும் அமரரை தொழுது—ஆண்டாண்டு வீற்றுறைகின்ற எனைப் பரிவார தெய்வதங்களையும் அம் முறையே போற்றி,—

கழல் ஆகுபெயர். மற்று அசை. கள்ளவேழுக் கடவுள் என்பது கடவுள் வாழ்த்துக்கூறிய வெண்பாவுரையில் சுருங்க உரைத்துப்போக்கத்து: அவ்வரலாற்றைத் தலபுராணத்துட்காண்க.

239—243 பூத பகுப்பும் பூத காரணமும்—ஜவகையாகிய பூதங்களும் அவற்றின் காரணமான தன் மாத்திரையும், இந்திய கூட்டம் இரண்டும்—ஞானம் கண்மம் என இரு தொகுதி ஆகிய இந்திரியங்களும், மு குணமும் நந்தும் ஆங்காரமும்—மூன்றாகிய குணங்களும் யான் எனது என்று எழும் அகங்காரங்களும், நல தகுகாரணமும்—நன்மைக்குத்தக்க மனமும், இறுவாய் மாயை எழுவாய் எழும்—இறுதியாக மாயை முதலாகத் தோற்று நின்ற இவ்

எழுள்ளும், சுற்றம் என்ன தோன்றிய ஜந்தும்—மாயையின் கிளை என்று தோன்றிய ஆணவம் மாயை கன்மம் மாயேயம் திரோதை என ஜந்துள்ளும்,—

நலத்தகு என்பது வலிந்து நின்றது. ஏழாவது தொக்கு நின்றது.

244—251. வீராய் நின்று இயக்கி—கலந்து நின்று காரியப் படுத்தி, மராது நின்று ஒளிரும்—அவற்றேடு மருவாமல் நின்று விளங்குகின்ற, ஆரா இன்ப அருள்ளிலை அம்ம—தேக்காத பேரின்பக்காரர் ணமான திருவருளே தனது இடங்கை, தீரா மலம் பிள்ளி தீர்த்து—பிறிதொன்றுனும் நீக்கற்பாலதன்றுய அநாதி மலப்பிள்ளைப்பைக் கட்டவிழ்த்து, அருள் கொழிப்ப—கருணை இரதம்பெருக, அருள் திரு உருவு கொண்டு—அத்திருவருளே தனது திருமேனியாகச் சகலீ கரித்து, அவிர் மணி தவிசின்—ஒளிர்கின்ற மணிகுயின்ற தவிசின்கண், ஞானசத்தியும் கிரியாசத்தியும்—ஞானக்கிரியைகளாகிய சத்திகள் இருவரும் முறையே, வானவர் கோமான் வளம் பயில் மகஞும்—தேவர் அரையனுன இந்திரனுக்குப் பெருமைதங்கிய மகள்ளனவும், கானவர் நலம் கூர் கண்ணியும் என்ன—வேட்டுவர் மன்னனுக்கு நன்மை கூர்ந்தமகள் எனவும் அவதரித்து, இரண்டு பாலும் இருச் தனர் களிப்ப—பிள்ளையாரது இருமருங்கினும் வீற்றிருக்கு மகிழ் சிறப்பவும்,—

மருவாது என்பது மராது என விகாரம் ஆயிற்று. அம்ம என்பது ஈண்டுக் கேட்டி என்னும் பொருளது.

252—257. கண்டமெய் அடியர் கலவினர் போற்ற—(அன்ன திருவோலக்கத்தினைக்) காணப் பெற்ற மெய்யுணர்வுள்ள அடியர் கலப்புற்றவராய் இறைஞ்சவும், கானு விண்ணவர் கலவாது ஏத்தகாணப்படாத விண்ணுலகத்தார் கலப்புறுது நின்று ஏத்தவும், கணக்கடை ஒழுகும் கருணை நோக்கமோடு—கடைக்கண்ணிடத்தே இடையருது வாரானின்ற கருணைச் செவ்வி உடன் நிகழ, இனிது வீற்றிருக்கும்—உயிர்க்கு இன்பம் தோன்றும் நிலைமையின்

வீற்றிருந்தருளுகின்ற, எழில் நேர் காண்டலும்—காட்சியை எதிருறச் சேவைசெய்த அளவிலே, எஞ்சும் நோய் துவர இரியல் போக—நீங்காது மிகையாய் நின்ற நோய் முற்றும் நீங்கின வாற்றூல், விஞ்சு நால் பொருளும் மேவந்து துவன்ற—பிறவற்றுள் மேம்பட்ட நால்வகைப்பொருளும் தாமே வந்து நிரம்புதலும்,—

மெய் ஆகுபெயர். அடிமை சுதங்திரமின்மை. மேவந்து என்பது மேவரல் என்னும் வினைப்பெயரடியாகப் பிறந்து அதுபோல ஒரு சொல்லாய்வின்றது.

சென்று (234) பணிந்து தாழ்ந்து தொழுது (238) ஏழும் ஜங்தும் விராய் இயக்கி ஒளிரும் (244) அருள்நிலை பிண்டீர்த்து கொழிப்ப (246) இருந்தனர் களிப்பப் போற்ற ஏத்த (253) நோக்க மோடு வீற்றிருக்கும் எழில் காண்டலும் (255) நோய் இரியல் போக நாற்பொருளும் துவன்ற (257) எனமுடிக்க.

ஆற்றூக் கடுந்துயர் (258) என்பது முதல் திருமுனிநிறப் (266) என்னும் அளவும் ஒரு முடிபு.

258-262. ஆற்றூகடு துயர் அருநரகு உழப்பவர்—தணிக்கப் படாத பெருந்துயர் ஆகிய கடத்தற்கு அரியநரகத்துள்துன்புற்றேர், நோற்ற முன் ஊழு—தாம் செய்துள்ள முன்னைய நல் ஊழு, நனி நூக்கலும்—(முறை பிறழாத) பின்வந்து கைதராலும், நொடிப்பின் ஆயிடை நின்று—நொடித்தல் அளவைத்தானது ஒர் சிறுவரையின் அங்கைகினின்றுநீங்கி, மா இரு துறக்கம் புக்குழி—மிகப்பெரிய துறக்கத்தின்கண் புகுந்தக்கால், பொலிவித்து ஒக்க தோற்றத்து—பொலிவித்தாற் போன்ற வண்ணமே, விம்மித மகிழ்ச்சி மெய் தவ வீக்க—அதிசய வழித்தான கிளர்ச்சி மெய்ப்பாடுற மீக்கார்தலான்,—

ஆற்றூத என்பது ஈறுகுறைந்து நின்றது. நரகு உழப்பதற்கு முன் ஊற்றூகாமல் அதனில் உழந்தவரை இறுதியின்கண் தற்செய் தான் அடியில் தீயவை முன்னும் நல்லவை பின்னுமாகச் செய்த முறை பிறழாது வந்து உதவிய வர்ந்றூல் முன் ஊழு நனி நூக்கா என்றூர். நொடிப்பு என்பது நொடிக்கும் காலம் அது; ஒரு மாத்திரை

அளவாம். மாயிருந்துறக்கம் என்பது மருங். தவ என்பது சண்டு எச்ச விளையாய் நின்றது.

263—266.— ஒருக்கி விட்டு மற்று ஒருக்கி அடைந்தவர்— நாற்கதியுள் ஒன்றினை அடைந்து அதனைக்கிப் பிறிதோர் கதியை அடைந்தோரது, மயங்கு அறிவு என்ன—மயக்குற்ற அறிவை வூப்ப, உயங்கும் முன் உயங்கல் எய்யேன் ஆகி—முன்னர் நோய் முதலிய பீழை வயத்தானே வருந்தின அம்மயக்கத்தினை இக்னிலைக்கண்ணே, அறியேனுகிய, இறுமாப்பு எய்தி—இறுமாந்து (இன்னது செய்வல் எனச்), செய்முறை தெரியாது—செய்யும் கடப்பாட்டினை அறியாது, திருமுன் நிற்ப—பிளையாரது திரு முன்னர் நிற்ப,—

கதிகான்கு—தேவர் மக்கள் விலக்கு நரகர் என்பன. இறுமாப்பு எய்தி என்பது பிறவித் துன்பங்கள் ஒழிக்கமைக்கும், மயங்கு அறிவு என்ன என்பது உயிர் தன் அறிவு மறைப்புண்டமையரல் தான் பழைய பயிற்சி வயத்தானே தொடர்ந்து நின்று செய்த விளையால் செலுத்தப்பட்டதான் கதிக்கண் சென்று வேறுபட்டமைக்கும் உவ மங்கள் ஆயினா. ஆகவே, அவ்வேறுபாடு தன்பால் அறத்தொலைந்தது என்றவாருயிற்று. முன் உயங்கல் எய்யாமை—ஆன்மா மாயை காரணமாக வருகின்ற ஆணவம் முதலிய குற்றம் தீர்தலாம். செய்முறை தெரியாமை:— தன் அறிவு மறைப்புண்டு ஆன்மா பிறப்பிற்கு வித்தினைத்தேதிக்கொள்ளும் முயற்சியைக் கைவிட்டமையாம். திருமுன்நிற்றல்ஃ:— அப்பரம்பொருளை இடைவிடாது பாவித்து அசைவற நிற்றலாம்.

மகிழ்ச்சி வீக்க (262) முன் உயங்கல் எய்யேன் ஆகி (265) இறுமாப்பு எய்தி தெரியாது திருமுன் நிற்ப (266) எனமுடிக்க.

267—273 இருமை பயனும் எளிதின் உற்று அளிக்கும் பூதியும்—இம்மை மறுமைப் பயன்களை வேவண்டியவாறு பொருந்தி நின்று தருவதாய திருநீறும், திரு உரு பூச்சும்—திருவருவிற் பூசுதற்கமைந்த சங்தனத்தேய்வையும், நன்கு அளித்திட்டு—நலன் உறத் தந்தருளி, என்னை தன் வசம் ஆக்கிய உலகை—முன் தன் வயத்தே என்னை அகப்படுத்தின உலகினை இது போழ்து, என்

வசம் ஆக்கி—என்வயத்தாகப் பண்ணி, என்றும் ஓர் இயல்பின் நின்ற—எஞ்ஞான்றும் ஒருதன்மைத்தாய்நிலைபெற்ற, தன் நிலையின் நீங்காது இருத்தி—தமது நிலையின்கண் நீக்க முறை இருக்க வைத்து, விடாது விட்டருள மெய் அருள் மேற்கொண்டு—பிரியா விடை தந்தருளிய வாற்றுல் அம் மெய்யுணர்விற்கு நிமித்தமான அருளைக் கவயமாக மேற்கொண்டு, ஒழியா தொழிந்து—நீங்காமல் நீங்கி, வழி வருகின்றனன்—இங்கெநிக் கண் வருகின்றேனாக,—

உலகை என் வசம் ஆக்கியவாறு இறைவன் இந்திரிய இலக்கணங்களை இதுகாறும் காட்டி நின்ற தன்மை. இனி, நமது அன்று என்று நீங்கித் தற்சொருபத்தினைக் கண்டு நிற்குமாறு ஆன்மாவை அதுக்கிரகித்து, அனைத்தும் தன் வயமாக அவற்றை முற்றும் கடஞ்சுநின்ற தன்னையும் அறிவித்து, அநாதித்தான் அவிச்சையினின்றும் ஒழிவித்த இயல்பாம். ‘ஞான நாடகம் நவீலிய மாறலும்’ என்றதற்கு ஏற்ப ‘மெய் அருள்’ என்றார். விடாது விட்டருள எனலும் ஒழியாது ஒழிந்து எனலும் கூறியவாறு. ஆண்டான் அடிமைக்கு இயல்பு எனல் புலப்படுத்தியபடி.

இருமைப் பயனும் அளிக்கும் (267) பூதியும் பூச்சும் அளித் திட்டு (268) உலகை என் வயம் ஆக்கித் (270) தன் நிலையில் இருத்தி (271) விட்டருள அருள் கொண்டு (272) ஒழியாது ஒழிந்து வருகின்றனன் (273) என முடிக்க.

274—275 அதகு பெருமான் அருள் விளையாடலை—அத் தன்மையவான பிள்ளையாரது அருட்கு இடஞ்சிய திருவிளையாடல் களை, சந்று இது கேள் மதி தவம் மேம்படு— (யான் கூற) சந்றே கேட்டி தவத்தால் மேம்படுகின்றேய்,—

இனி, தான் உய்ந்தவாறு இரவல்லும் உய்ந்து வாழ்தல் திண்ணும் ஆகலான் மேம்படு என உயர்த்துக் கூறியது. பிள்ளையார் அருளால் ஆன்மாவை உணர்த் தமது சங்கிதி மாத்திரத்தால் உலகம் சீவித்து ஒடுங்கின ஆற்றினை அறியும் அறிவு உதித்தது என்பதாம். அப்பெருமான் அருள் விளையாடலைத் தவமேம்படு! கேண்மதி என முடிக்க.

விச்சு (276) என்பது முதல் பெற்றியன் (285) என்னும் அளவும் ஒரு முடிபு.

276—விச்சு ஒன்று இன்றி விளைவு மிக்கு ஆக்கியும்—வித்து ஒன்றுமில்லாதிருக்கவும் விளையுள் மிகுதியாய் உள ஆக்கியும்.—

இஃபு அரூவும் ஆகிய மாயையினின்றும் உலகம் எல்லாம் தோற்றுவித்தது.

277. விச்சு மிக்கு இருப்ப விளைவு முழுது ஒழித்தும்—வித்து மிகுதியாய் இருக்கவும் விளையுள் முழுதும் இல்லையாகப் பண்ணியும்,—

ஆன்மா ஊழிவகையால் போகங்களையெல்லாம் அதுபவித்தற்கு இருந்தும் உவர்ப்பாக அவை முற்றும் தன்னைத் தொடராவண்ணம் புணர்த்தது.

278—ஒளி தலைவளர்ப்ப ஒளிகளை தணித்தும்—ஞானத்தினை உயிர்கள் மாட்டு வளர்விப்பதற்கு அவைக்குரிய ஞானங்களைக் குறைத்தும்,—

ஒளி ஆகுபெயர். இது பாசஞானத்தினை நன்கு உணர்ந்து கீக்கின பசஞானத்தையும் கீக்கிப் பதிஞானம் ஒன்றினையே வளர்வித்தல்.

279—அழுக்கினை கழுவ அழுக்கினை ஏற்றியும்—அவ்வுயிர்களது மலமாசினைப் போக்கு தற்கு மலமாசினைப் பின்னும் ஏற்றியும்,—

இது ஆணவமலம் ஆகிய அழுக்கினை மாயாமலம் ஆகிய அழுக்கை ஏற்றித் தொலைத்தல்.

இதனை, “எழுமூடல் கரண மாதி இவைமல மலமலத்தால்—கழுவவன் என்று சொன்ன காரணம் என்னை என்னில்—செழுநவை அறுவை சாணி உவர்செறி வித்த முக்கை—முழுவதும் கழிப்பன் மாயை கொளிமலம் ஒழிப்பன் முன்னேன்” (சித்தியார்-குத்-2: செய்-52) என்னும் திருவிருத்தத்தில் காணக.

280— உறும் தொழிலாளர்க்கு உருது சேண் அகன்றும்— தம்மை அடைதற்கு இடைவிடாது முயலும் வினாஞ்சளிடத்தே அவர் அடையப்பெருவன்னும் சேணிடை நீங்கியும்,—

இது வேதங்களும் பிரமாதியரும் துதித்தும் பூசித்தும் பல வாற்றால் பன்னள் காறும் தேடியும் அவைக்கும் அவர்க்கும் எளி தின் அணியராகாமல் அப்பாலைக்கு அப்பாலாய் அகன்று நிற்றல்.

281— வறும் தொழிலாளர்க்கு வந்து உடன் கலந்தும்— அவ்வாறு முயலாத வறிய வினாஞ்சளிடத்தே காலம் பாணியாமல் அடுத்துக் கலந்தும்,—

இது அத்தனை வலியர் அல்லராய எளிய அன்பர்க்குத் தாம் நினைந்த வடிவொடு சென்று அவர் உள்ளத்தின்கண் நிற்றல்.

282— விதித்த நல் விதிகளை விலக்கு என உவர்த்தும்-விதிக் கப்பட்ட நல்ல விதிகளை விலக்காம் என வெறுத்தும்,—

இது தக்கன் செய்த யாகம் தீமையாயினது முதலிய. வெறுத்தல்—கடைப்படுத்தல்.

283—விலக்கினை விதி என மேதக நயந்தும்—விலக்குகளை விதித்தனவாம் எனச் சிறப்புற நயந்தும்,—

இது தண்டியடிகள் தந்தையைப் பேணுமையை நயத்தல் முதலிய. நயத்தல்-தலைப்படுத்தல். இதனை, சிவஞானசித்தியார்—“அரணடிக் கன்பர் செய்யும் பாவமும் அறம் தாகும்—பரணடிக் கண்பி லாதார் புண்ணியம் பாவம் ஆகும்—வரமுடைத் தக்கன் செய்த மாவேள்வி தீமை ஆகி—நரரினில் பாலன் செய்த பாவமும் நன்மை ஆய்த்தே” என்னும் (குத்-2: செய் 29) திருவிருத்தத் தாற் காண்க.

284—5. இதகு தொழின்மை நித்தலும் இயற்றி—இன்ன வகைப்பட்ட செய்கைத்திறங்களை எக்காலும் செய்யா நின்று, பொற்ற பேர் இன்பு அருள் பெற்றியன்—நித்தமான வீடு பேற்றுற நல்கா நின்ற கோண்மையர்,—

இத்தகு தொழின்மையாவன — ஒன்றினைச் செய்கை செய்யா தொழிகை வெரேன் ரூ செய்கை முதலியன.

ஆக்கியும் (76) ஒழித்தும் (277) தணித்தும் (278) ஏற்றியும் (279) அகன்றும் (280) கலந்தும் (281) உவர்த்தும் (282) நயந்தும் (283) தொழின்மை இயற்றி (284) இன்பருள் பெற்றியன் (285) என முடிக்க.

அஃதான்று—அது வன்றி,—

இருமுதுகுரவர் (286) என்பது முதல் காட்டுவன் (310) என்னும் அளவும் ஒரு முடிபு.

286—287 இரு முதுகுரவர் எழுவாய் சுற்றமொடு—இறைவனும் இறைவியும் ஆகிய அநாதியான இருவர் முதலான சுற்றத் துடனே, துயர் இலங்கு உலகம் தோற்றுதல் பொருட்டு—கன்மம் பயில்கின்ற உலகங்களைப் படைத்தற் பொருட்டு,—

இருமுதுகுரவர் ஆவார் சுத்தசிவமும் சிற்சத்தியும்.

288—289 தங்கை என்ன ஐந்துமுகன் ஆகியும் அன்ளை என்ன மனேன்மனி ஆகியும்—தமக்குத் தங்கையும் தாயும் என்னும் படி ஐம்முகம் உள்ள சதாசிவ மூர்த்தியும் மனேன்மனியும் ஆகியும்,—

290—292 முன்முறை தங்கையர் தாயர் என்ன—முதற்கட்ட கூறிய இறைவனும் இறைவியும் போல, நாதம் சிவமே நலத்தகு விந்து மே தகு சத்தி வேறு வேறு ஆகியும்—நாதமே சிவமும் நன் மையுள்ள விந்துவே மேன்மைத்தான சத்தியும் என வேறு வேறு கியும்,—

293—294. பின்முறை தங்கையர் தாயர் என்ன மகேசன் உருத்திரன் மகேசை உமை ஆகியும்—பின்னர்க் கூறிய ஐம்முகனும் மனேன்மனியும் போல மகேசனும் மகேசையும் உருத்திரனும் உமையும் ஆகியும்,—

295—தமையன் என்ன தந்திமுகன் ஆகியும்—மூத்தோன் என்னும்படி யானைமுக மூர்த்தியாகியும்,—

296—298. தனையன் என்ன தாமரை மருட்டும் — சேயன் என்னும்படி தாமரைப்பூவை மருட்டானின்ற, மூ இரு முகமும் மூக் நான்கு கரமும்—ஆறுதிருமுகமும் பன்னிரு நெடுங்கரமும், மருவி வீற்றிருக்கும் ஒரு தான் ஆகியும்—கொண்டு வீற்றிரானின்ற ஒப்பற்ற தாமே ஆகியும்,—

299—302. கடப்படும் இரண்டு கைகோள் இயங்க — தமது கடமைப்பாடான இருவகை ஒழுக்கங்களும் நடக்குமாறு, நான் வார் குழல்—நானம் கமழு நீண்ட கூந்தலையும், வகை இழையானையை—ஒளியுள்ள அணிகளையும் உடைய தெய்வயானை நாயகியையும், கானவர் அரு பெறல் காமரு மாதினை — வேடர்களது பெறுதற்கரிய அழகு தங்கிய வள்ளி நாயகியையும், கற்பினில் களவினில் பொற்பு உற மணந்தும்—முறையே கற்பியலினும் களவியலினும் (உயிர்கள் ஞானப்) பொலிவைக் கொள்ளுமாறு வதுவை செய்தும்,—

இரண்டு கைகோளாவன ஞானமும் கிரியையும் ஆம். மூற்றும்மை தொக்கு நின்றது. கற்பியல் தங்தைதாயர் தாமே விரும்பிக் கொடுப்பத் தலைமகனும் தலைமகளும் வதுவை புனைக்கு எய்துவது. களவியல் எஞ்சுஞ்சான்றும் ஒரு தன்மையராய் அத்தலைமகனும் தலைமகளும் எதிர்ப்பட்டுத் தாமே (எண்வகை மணத்துள் ஒன்றூயகந்தருவ மணத்தினராய்ப்) புணர்க்கு வருவது. இவற்றின் விரிவை அகத்தினையியலுட் காண்க. உலகம் தோற்றுதற் பொருட்டு இருமுது குரவரும் ஆகிய முதற் சுற்றமொடு சதாசிவன் சிவமாதம் மகேசன் உருத்திரனும் இவர்களுக்குரிய சத்திகளும் தமையனும் தனையன் ஆகிய தாமும் ஆகி ஞானக் கிரியைகள் இயங்கத் தெய்வயானை வள்ளியம்மை என்னும் பெயருள்ள இரண்டு சத்திகளை மணந்தது என்றவாருயிற்று.

303—306. பொருட்டிறை முழுதும் புரை இன்றி நடப்ப— எல்லாப் பொருள்களின் பாகுபாடுகள் அனைத்தும் வழாமல் நடக்குமாறு, அண்டகோடிகளும் அரை கணத்து அளவையின்—அரை மாத்திரைப் போழ்த்தினே ஆயிரகோடி அண்டங்களையும், வறிது

நகை தோற்றி இறுவது புரியும்—(இதற்கென வேண்டாது) வறிய நகைபுரிதலால் படைத்து இறுதியுறப் பண்ணுங்கின்ற, ஏறுழ்வவில் ஆற்றல் எய்யான் போல—தமது கழிபேராற்றல் உடைமையைத் தாமே அறியார் போல,

இயற்கையாய் முற்றும் உணர்ந்தானே அறியான்போல என்று உபசார வழக்கு. பொருட்டுறை என்பது சிருட்டியாதி ஜங்தொழிலும்.

307—308. மந்திரம் தூது செலவு இகல் மற்றும் ஆற்றி— அமைச்சொடு சூழ்தலும் ஒற்று விடுத்தலும் பகைவர்மேற்சேறலும் இகல்செய்தலும் இவை முதலியவும் இயற்றி, வெம் சூர் வலி காற்றி—கொடிய சூர்மாவின் வலியை இல்லையாகப் பண்ணி, உலகு ஓம்பியும்—உயிர்களைப் பாதுகாத்தும்,—

காற்றி என்பது கால் என்னும் வினைப்பெயரடியாகப் பிறக்க எச்சம். காற்று என்னும் வளியின் பெயர்க்கும் இதுவே முதனிலை ஆகும். அன்றியும், இக்கால் என்னும் முதனிலைப் பெயரே அதற்கு ஆகுபெயராக நின்று கால் என்று வழங்கும்.

309—310. எல்லாம் அறிந்து அறிவிக்கும் அ இயல்பை— அனைத்தினையும் தாமே உணர்ந்து உயிர்களை உணர்த்தாங்கின்ற அங்கிலையை, கண்கூடாக காட்டுவன்—வெளிப்படையாகத் தோற்று விப்பன்,—

அரையர் பகைவர் மாட்டு மந்திரம் தூது முதலிய இவை செயற்பாலன என்னும் அறநூற்பொருளை உணர்த்தற்பொருட்டு இங்ஙனம் இயற்றினவாறு. இரு முது சூரவாகிய முதற் சுற்ற மொடு உலகம் தோற்றுதற்பொருட்டு ஜம்முகன் முதலிய இறை வரும் மனோன்மனி முதலிய சத்திகளும் என வேறு வேறுகியும் மகேசனும் உருத்திரனும் இவர் சத்திகளும் தந்திமுகனும் தாழும் ஆகியும் ஞானக் கிரியைகள் இயங்க யானையையும் மாதையையும் மணங்கும் பொருட்டுறை நடப்பத் தோற்றிப் புரியும் ஆற்றல் எய்யான் போல மந்திரம் மற்றும் ஆற்றி, சூர்வலி காற்றி ஓம்பியும் அறிந்து அறிவிக்கும் அவ்வியல்பைக் காட்டுவன் என முடிக்க.

அஃதான் று—அதுவன்றி,—

மூவகை (311) என்பது முதல். அளவன் (321)

311—312 மூவகை உருவாய் மூ உலகு உயிர்த்தும்—அயன் அரி அரன் என முத்தொழிற் கடவுளராய்ப் பெரிய உலகங்களை ஈன்று அளித்து அழித்தும், மூ வகை உருவும் முயங்கா பரம் பொருள்—அம்மூன்று உருவையும் கலவாது நின்ற மெய்ப் பொருளாய்,—

மூவகை உரு என்றதால் இனம்பற்றி ஏனைய இரு தொழில் களும் கூட்டி உரைக்கப்பட்டன.

313—314. பந்தம் வீடு பல் உயிர்க்கு அமைத்தும்—பக்தமும் முத்தியும் பல்வகை உயிர்கட்கும் அமைத்தும், பந்தம் வீடுபொத பெருந்தகை—அப்பந்த வீடுகளுள் தாம் முயங்காது நிற்கும் பிரானுய்,—

இதனை, சிவனூனசித்தியார் முதற்குத்திரம் 44—வது திரு விருத்தம் “பந்தமும் வீடு மாய பதபதார்த் தங்கள் அல்லான்—அந்தமும் ஆதி யில்லான் அளப்பிலன் ஆத லாலே—எந்தைத்தான் இன்னன் என்றும் இன்னதாம் இன்னதாகி—வஞ்சிடான் என்றும் சொல்ல வழக்கொடு மாற்றம் இன்றே.” என்றதனுற் காண்க. வீடு வீடு என்னும் முதனிலையிற் பிறந்ததோர் விளைப்பெயர்.

315—317. ஆர் உயிர்க்கு உயிராய் அமைந்தன நடாவியும்—தாமே உணர்தற்கு அரிய உயிர்க்குள் உயிராய் நின்று அவைகளுக்கு அநாதியே தொடர்ந்துள்ள வினைப்பயன்களை நுகர்வித்து இயக்கியும், ஆர் உயிர் காட்சிக்கு அனுகா—அவ் அரிய உயிர்களால் காண்டற்கு உருத, அரு திறல் தான் ஆய் நின்று—அளவிடற்கு அரிய ஆற்றல்கள் உடைய தாமே ஓர் தனியராய் நிலைபெற்று, தன் காண் தனி முதல்—தம்மை ஒருங்குணர்ந்துள்ள ஓப்பற்ற இறைவராய்,—

318— அளிகளின் அளியா—அளிகள் என்பதை எல்லா வற்றுள்ளும் தண்ணளியாகவும், அளிகள் ஊங்கு அளியன்—அவற்றின் மேம்பட்ட தலையளியினராய்,—

319— ஒளிகளின் ஒளியா ஒளிகள் ஊங்கு ஒளியன்— ஒளிகள் என்பதை எல்லாவற்றுள்ளும் பேரொளியாகவும் அவற்றின் மேம்பட்ட அருள் ஒளியினராய்,—

320— வெளிகளின் வெளியா—வெளிகள் என்பதை எல்லாவற்றுள்ளும் பெருவெளியாகவும், வெளிகளுடங்கு வெளியன்—அவற்றின் மேம்பட்ட பரவெளியினராய்,—

321— அளவினின் அளவா—அளவுகள் என்பதை எல்லா வற்றுள்ளும் மிக்க அளவாகவும், அளவினோடங்கு அளவன்—அவற்றின் மேம்பட்ட தனி அளவினராய்,—

அளியன் ஒளியன் வெளியன் அளவன் என்பதை குறிப்பு முற்று எச்சங்கள். அளிகள்—தாய் தந்தையர் அரசர் முதலியோர் செய்யும் அளிகள் முதலியன. தண்ணளி—மழை நிறைமதி முதலியவை செய்வன. மேம்பட்ட தலையளி பிறப்பு இறப்புக்களின் வேடையைத் தொலைப்பது. ஒளிகள்—விளக்கொளி விண்மீன் முதலியவை செய்வன. பேரொளி—இருசுடர் முதலீயவை செய்வன. மேற்பட்ட அருள் ஒளி—அருள் உருவாய்த் தோற்றி அவிச்சைத் தொடக்கினைக் கட்டறப்பது. வெளிகள்—கடவெளி முதலியன. பெருவெளி—மனவெளி முதலியன. மேற்பட்ட பரவெளி—சிதாகாயம். அளவுகள்—எண்ணல் எடுத்தல் முதலியன. மிக்க அளவு காட்சிமுதலியன. தனி அளவு—முதல் நடு ஈறு இன்மையாம்.

மூவகை உருவாய் உயிர்த்தும் (311) முயங்காப்பொருள் அமைத்தும் (313) படாத பெருந்தகை (314) அமைக்கன டடாவி யும் (315). அருந்திறல் தானுய் நின்று காண் தனிமுதல் (317) அளியன் ஒளியன் வெளியன் அளவன் (321) என்முடிக்க.

இன்னேன் (322) என்பது முதல் அமுத்தவன் (329) என்னும் அளவும் ஒரு முடிபு.

322—323. இன்னேன் ஒருவனை முன்பு சென்று-இத்தன்மையாகிய ஒருவரை (பத்திமையால்) சிந்தித்து (ஆண்டுச்) சென்று, அவன் பூ கழல் சே அடி போற்றுதி ஆயின்—அம் முதல்வரது பூங்கழலை அணிந்த செய்ய திருவடிகளைப் போற்றல் செய்தனை ஆயின்,—

பூங்கழல் என்பது வருமொழி முதற்கு இனம்தோன்றியது. சேவடி போற்றல் வீடு பேற்றிற்குக் காரணம். இதனை, மநுகாப் பூங்கழலைக்கண் முதற்படைவீட்டு அகவலில் ” சேவடி படரும் சேம்யல் உள்ள மோடு ” என்னும் தொடரிற்குப் பெரியர் உரைத்த உரையானும் உய்த்துணர்க.

324—329. பேர் அனுர் உறுத்த பேது உறு நோயும்—பெருந்துன்பத்துள் ஆழ்த்தின மயக்கம் மிக்க நோயும், காரண நோயும்—அதனை உறுத்தற்குக் காரணமாய் நின்ற நோயும், கை இகந்து இரிய—கைவிட்டு ஒடுமொறு, கடைக்கணித்து அருளி—தமது கடைக்கண் நோக்கம் செய்தருளி, கரை இல் நாற் பொருளும்—வரையில் வாத அறம் முதலீய நான்கு பொருள்களையும். கொடை கடன்—(தம்மாட்டுப் பெறத்தக்க) கொடைப்பொருளாக, நீயிர் குறித்த அளவையின்-கருதிய அளவினும், எண்மடங்கு ஆற்றி-எண்மடங்கு மிக்கருளி, என்றும் தீரா அகம்படித்தொழின்மையின்—எக்காலத்தும் மீளாத அகம்படித்தொழிலில் புரியும் ஆற்றின் கண், அமுத்தவன் அன்றே—நிலையுதல் உறுத்துவர்,—

அன்று ஏ அசைநிலைகள். மேம்படுந கேண்மதி போற்றுதி என்னும் ஒருமை முன்னிலைப்பெயர் வினைகளுக்கு ஏற்ப நீ குறித்த அளவையின் என்னது நீயிர் என்றது. ‘நின் அன்னர்’ என ஒரு குடியுள்ள ஒருவன் மெய்ந்திலை அடையப் பெறின் அவன்முன் ஞாரும் பின்னேரும் தனது நற்றவம் காரணமாக உய்வுபெறுவர் என்பது அருள்வழக்கு; ஆதவின், பன்மையிற் கூறியவாறு.

“ஏத்தி யேத்தித் தொழுவோம் யாமே.” எனப்பெரியர் கூறு மாறுபோல எனக்கொள்க. அன்றேல், ஒருமையிற் பன்மை தழுவிய வழுவமைதியும் ஆம்.

அகம்படி த்தொழின்மையாவது—சன்மார்க்கநிலை முதலிய முன்றிற்கும் மூலமான தாதநெறியாம். இவை முன்னர் ஒருவாறு உரைக்கப்பட்டன. இந்நெறி—உண்மூகச்சரியை நிலை—பேதுறு நோய்—ஆகாமிய பிராரத்தங்கள். காரணநோய் சஞ்சிதம். முன்பு சென்று சேவி போற்றுநர்க்குக் கடைக்கணித்து நாற்பொருளும் மிக்கு அருளல் வேண்டும் என்பது கடப்பாடு ஆதவின் கொடைக்கடன் என்றார். கடைக்கணி என்னும் சினைப்பெயரிற் பிறந்தது. கடைக்கணித்தல் என்னும் வினைப்பெயர் ஈண்டு எச்சமாய் நின்றது. கண்ணல் நுதலல் சுட்டல் எண்ணல் குறித்த இவை முதலியன் கருதல் என்னும் ஒரு பொருட்களைவி. அங்ஙனம் அகம்படித் தொழின்மையின் அமுத்தும் இறைவர் யாண்டைக்கு உரியர்? எனின் இச்சொற்கள் அவாய் நிலையான் வருவித்து உரைத்தவாறு. அன்றி, இவ்வாறு சொல்லக்கேட்ட ஆதாரன் கூற்றுக் கூறுவினாலும் ஆசங்கித்து உரைத்தது எனினும் அமையும்.

இன்னுன் ஒருவனை முன்பு சென்று போற்றுதியாயின் பேதுறு நோயும் காரண நோயும் இரியகடைக்கணித்தருளிக் கொடைக்கடன் ஆற்றி அகம்படித் தொழின்மையின் அமுத்துவன் என முடிக்க.

ஆடகம் (330) என்பது முதல்கீழ்க்கோட்டம் (344) என்னும் அளவும் ஒரு முடிபு.

330-333 ஆடக பச பொன் பாடக சீறடி—ஆடகம் என்னும் உயர் பொன்னின் ஆகிய பாத கடகத்தை அணிந்த மெல்லிய அடியினர் ஆகிய, நாடகமகளிர் நவிற்றிய-நாடகமாதர் (அரங்கின்கண்) ஆடுகின்ற, ஆடல் சிலம்பு கிண்கிணி—ஆடவில் சிலம்புகளும் கிண்கிணைகளும், தீங்குழல் முழவும் மூசும் தூரி முழங்கு ஒலியானும்— இன்னேசத்தாய் தண்ணுமையும் என மூசுமும் தூரியமும் என இவை இடையருது முழங்கும் ஒலியினாலும்,—

ஆடகப்பொன் இருபெயரோட்டுப் பண்டு. ஆடகம் நால்வகையுள் ஓர் வகைப்பொன். பாடகம் மருஉமொழி. சிலம்பு என்பதைப் பெயரெச்சம் ஆக்கி கிண்கிணிக்கு அடையாக உரைப்பினும் ஆம். சிறுமை மென்மை குறித்து நின்றது.

334—337 விண் தலம் உரிநும்—விண்ணிடத்தை உரிஞ்சுகின்ற, வியன் மணி புரிசை—உயர்ந்த மணிகள் குயின்ற மதில்களும், கொண்டல் கண்படுக்கும் கோபுர நிறைகள்—மேகம் தங்குதற்கு இ—மான கோபுர நிறைகளும்,—

ஆடு கொடி சுமந்த மாடம் நெடு மாளிகை—அசையும் கொடி களை மேலே பொறுத்த மேல் நிலைகளால் நெடிய மாளிகைகளும், இன்னன பிறவும் மன்னுதலானும்—இவைபோல்வன பிறவும் நிலைபெற்றிருக்கையாலும்,—

பிற என்பது மண்டபம் விமானம் நிலைத்தேர் செய்குன்ற முதலியவற்றை. புரிசை சூழ்ந்த கோபுரம் எனினும் ஆம்.

338—341. ஒலி திறை கடலும் ஓங்கு பல்வரையும்— ஒலித்து எழும் திறைகளையுள்ள கடலும் மேல் உயர்ந்த பன்னிற மலைகளும், உடங்கு தொக்கு அண்மி—ஒருங்கு சேர்ந்து எத்தி, ஒண் துறை ஆடி—திவ்விய தீர்த்தத்தில் ஆடி, இரு பகுப்பின ஆய இரு கரை மருங்கும்—இரண்டு பகுப்புகளாகிய அத்தீர்த்தத்தின் இருக்கைப் புறத்தும் நின்று, நோற்றன வதியும் பேற்றினை தெரிக்கும்—நோற்கின்றவையாய் நிலைபெற்றிருக்கப்பெற்ற தமது பெரும்பயனைப் புலப்படுத்துகின்ற —

இப்பெயரெச்சம் மேல்வரும் கோட்டமென்பதோடு இயையும். கிண்கிணி முதலியவற்றின் ஒசையை ஒலிகடல் ஆகவும், புரிசை முதலியவற்றின் கிழுதுயைப் பல்வரையாகவும் உருவகப்படுத்தின வாறு. ஒலியாற்கடலும் நிறம் தோற்றங்களால் வரையும் உருவகம். பன்னிற மலை என்றது வெண்மலை பொன்மலை நீலமலை முதலிய வற்றை. இவ்வண்ணம் உள்ள மலைகள் உள்ளன மேருவரைக்கு நாற்புடையினும். தீர்த்தம்—சரவணப்பொய்கை. ஒண்மை— மாசின்மை.

342—344. மும்மையும் அளிக்கும் மூவா முழுமுதல்—இம்மை மறுமை வீடு என்னும் முத்திரத்து இன்பங்களையும் உயிர்களைப்பெறுவியா நின்ற முத்தல் இல்லாத தனிமுதல் ஆகிய பிள்ளையார், ஜ முகன் ஆகி—ஜக்து முகமுள்ள இறைவனைகி, அமர்ந்த வீரட்டமும்—வீற்றிருக்கும் வீரட்டமும், அறுமுகன் ஆகி அமர்ந்த கீழ்க்கோட்டமும்—ஆறுமுகம் உள்ள கடவுள் ஆகி வீற்றிருக்கும் கீழ்க்கோட்டமும்,—

மூவா என்பது முத்த என்னும் எச்சவினையின் எதிர்மறைச் சொல்லாய் சுறு குறைந்து நின்றது. முழுமுதல் தன்னிற் பிறி தொன்று இல்லை என்னும் பொருட்டு. கோட்டம்—கோயில்.

நாடக மகளிர் (331) ஆடற் கிண்கிணி முதலியலை முழங்கு ஒலியானும் (333) புரிசை முதலியவும் பிறவும் மன்னுதலானும் (337) கடலும் வரையும் தொக்கு அண்மி தறை ஆட (339) இரு மருங்கும் வதியும் பேற்றினைத் தெரிக்கும் (341) வீரட்டமும் கோட்டமும் (344) என முடிக்க.

பொன்னும் (345) என்பது முதல் பண்ணை ஒருபுறம் சூழ (352) என்னும் அளவும் ஒரு முடிபு.

345—347. பொன்னும் மணியும் புது மலர் குவையும்—பொன்னையும் மணிகளையும் புதுமைத்தான் பூத்திரளையும், திரைகையின் தூஉய்—அலைகளாகிய கைகளால் எடுத்துத் தூவி, திளைத்து எழுங்கு ஒழுகும்—கலங்கு மேல் உயர்ந்து ஒழுகாநின்ற, நந்தி ஆற்று நறு புனல் மடுக்கும்—நந்திநதியின் இனிமைத்தான் நீர்ப்பாய்ச் சலால் வளர்ந்த,—

நீர் பாய்கின்ற எனினும் ஆம். முன்னையது மேல்வரும் கதிர்ச் சாலியொடும், பின்னையது பண்ணையொடும் இயையும்.

348—352. குரங்கு கதிர் சாலியும் கொழு தீம் கரும்பும்—கூனிய கதிர்செறிந்த செங்கெல்லும் இனிமை மிக்க கரும்புகளும், குலை பூ கதலியும் கோள் தெங்கு இனமும்—தாற்றுவாழைகளும், குலைகளால் மிக்க தெங்கின் வகையும், கோள்கள் மீ பரிக்கும் பாளை

கமுகும்—விண் கோள்களைத் தம்மேல் சுமவா நின்ற பாளைகளை யுள்ள கமுகுகளும், வயின் வயின் பொதுளி — இடங்கள் தோறும் நிறைந்து, வளம்பல உறந்த முருகு அலர் பண்ணை-பல்வேறு பயன் களை உதவுவதான நறுமணம் கமமும் மருதம், ஒரு புறம் சூழ — ஒருபடை தழுவா நிற்ப,—

இடங்கள்—வயல் சோலை படப்பை முதலியன. இனம் என் பதனை சாலி முதலியவற்றிற்கும் கூட்டுக.

பொன் முதலியவற்றைத் திரைக்கையால் தூஷய் திளைத்து எழுந்து ஒழுகும் (346) நந்தியாற்றுப்புனல் மடுக்கும் சாலியும் கரும் பும் கதலியும் தெங்கும் கமுகும் பொதுளி வளம்பல உறந்த பண்ணை சூழ (352) என முடிக்க.

அவரை (353) முதல் புறவம் ஒருபுறம் சூழ (360) என்னும் அளவும் ஒரு முடிபு.

353—354. அவரை துவரை அரில் கதிர் வரகு—அவரையும் துவரையும் சிறுதூறுகள் போலும் கதிர்கள் உள்ள வரகும், சாமை இறுங்கு ததைந்தன விளையும் கொல்லை—சாமையும் இறுக்கும் நிரம்பினவாய் விளைதற்கு இடமாகிய கொல்லைகளும்,—

355—360. மூல்லை கோழ் இனர் பூவையும்—மூல்லைக் கொடிகளும் கொடுவிய பூங்கொத்துக்கள் நிறைந்த காயாவும், பந்தர் மாதவி உந்திய கோங்கும்—பந்தர்போல் படரும் குருக்கத்தி களும் மேல் எழுந்த கோங்குகளும், பை கால் கொன்றை—பசிய அரையுள்ள கொன்றைகளும், பசு பொன் சண்ணமும்—பசுமைத் தான் பொன்றித்த பராகங்களும், வளி உளர்ந்து எடுப்ப— இவற்றிற் படிக்கு காற்று வீசலால் மறுபுல வரைப்பும் போர்த்தன கமழ்ந்து—வேற்றுநில எல்லையினும் நிறைந்து மணங்து, பொறி வண்டு அழைக்கும்—பொறிகளையுள்ள வண்டினத்தை வரிக்கா நின்ற, அரும் புல புறவம் ஒரு புறம் சூழ—வெற்றிடம் அரிதான மூல்லைநிலம் ஒருபடை தழுவாநிற்ப,—

மறுபுல வரைப்பு-தனக்கு அணிய ஆகிய குறிஞ்சி மருதங்கள். அரும்புலம்—காடு பொதுளா வெற்றிடம் இன்னம்.

அவரை முதலியவை விளையும் கொல்லையுள்ள புறவும் எனவும் (353) மூல்லை பூவை முதலியவை உடைத்தாய் வளி உளர்ந்து எடுப்ப (358) மறுபுல வரைப்பும் கமழ்ச்சு வண்டினம் அழைக்கும் அரும்புலப்புறவும் ஒருபுறம் சூழ எனவும் முடிக்க.

❀

செருந்தி (361) என்பது முதல் மருங்கு கால் வளையி (380) என்னும் அளவும் ஒரு முடிபு.

361—373. செருந்தி மக்தாரம் குருந்து வழை பாடலம் கோங்கு சண்பகம் வேங்கை மகிழ் சந்தனம் குங்குமம் மரவும் கோழ் அகில் கப்புரம் இல்லம் ஆவிரை வில்லம் பாங்கர் பிடர் ஞெமை நமை ஆண்டு அடர் வரை எகின் சே அசோகம் தேக்கு ஆத்தி சூதம் மருது போதி வஞ்சி காஞ்சி ஞாழில் புன்னை நரந்தை மாதுளை பொகுட்டு அரை இருப்பை பூசினெசரளம் முன்னம் பலாச முருக்கை வருக்கை சோதி மாமரம் தொத்தின நாகம் அன்றி அனைத்தும் துன்றிய கறிக்கொடி மல்லிகை முசன்னடை—செருந்தி முதல் நாகம் ஈருக்கக் கிடந்த மரவகைகளும் அவையன்றிக் கரணி கள் அனைத்தும் நெருங்கிப்படர்த்த மிளகு மலை மல்லிகை முசன்னடை முதலிய கொடிவகைகளும்,—

கப்புரம்—கப்புரமரம். இல்லம்—தேற்று. அவற்றுள் பாங்கர் பிடர் ஞெமை நமை சரளம் இவை ஒரோவோர் மரச்சாதி. பொகுட்டு அரை இருப்பை—பொருக்காகிய அடியையுள்ள இருப்பை. வரை—மூங்கில். சே-செம்மரம். போதி—அரசு. பலாச—வெண்மூருக்கு. சோதி மாமரம்—பெருமையுள்ள சோதிவிருக்கம். கரணி—கொடிமருங்கு. அவை—சல்லியகரணி, சக்தானகரணி, சமனியகரணி, சீவகரணி முதலியன. அனைத்தும் துன்றிய கறிக் கொடி என்பதற்கு இம்மரங்கள் எல்லாவற்றினும் சூழ்ச்சு படர்ந்த கறிக்கொடி எனினும் ஆம்.

மற்றும் பரித்து—பிறவகை மரங்களையும் மேற்கொண்டு,—

அவை—அத்தி ஆல் இலங்கை எலுமிச்சை எலம் ஏழிலைப் பாலை ஓமை கடு குரா கோட்டம் சிந்தூரம் சிவந்தி நறுவிலி நாவல் பச்சிலை மஞ்சாடி மரா வன்னி வெட்பாலை வேல் முதலியனவும் கொள்க.

374—375. மணம் கமழ் காமர் வல்லி ஒன்றே—மணம் மீக்க காமவல்லி என்னும் அஃது ஒன்றுதானே, இனங்கு பூ தரும் தன் இகழ்ச்சியை நாடி—தனக்கு ஏற்ற பூத்தருகின்ற சிறுமையை நாடி,—

காமவல்லி தேவர் உலகில் கற்பகத்தின்மேல் படர்ந்துள்ளது ஓர் பூக்கொடி. ஆண்டு ஐந்து என்னும் எண்ணுள்ள தருக்களே அன்றி ஈண்டுள்ள பலவேறு கோட்டுப் பூக்கள் மலிந்த எண்ணில் லாத் தருக்கள் இன்மை நோக்கி வல்லி ஒன்றே என்றும், அக்கொடி ஒன்றே அன்றிப் பல இன்மை பற்றி இகழ்ச்சியை நாடி என்றும் கூறினர். ஏகாரம் பிரிநிலைக்கண் வந்தது. இகழ்ச்சிக்கு சிறுமை ஆகுபெயர்.

376—379. வசைபட தம்தம் இசை விளக்குவ போல்—பொன்னகர் அவ்வசைபட்டதால் தமதுதமது இசையைப் புலப்படுத் துவன போல. பொறி வரி சுரும்பும் வெறி நுகர் தேனும்—பொறி யுள்ள பண்வல்ல சுரும்பினமும் கள்ளுண்ணும் தேன் இனமும், தோகை மா மயிலும் தொடி கண் பூவையும்—பெரிய கலாப மயில் களும் தொடிபோலும் கண்ணையுடைய பூவைகளும், கிளையும் குயிலும் தெள்ளு குரல் காட்டி—கிளைகளும் குயில்களும் ஆகிய இவை இனிய குரலோகையைக் காட்டி,—

சுரும்பு வண்டின் ஆண். தேன் அதன் பெடை. தொடி—வளை. இசை—புகழ் பண் என்னும் பல பொருள் ஓருசொல்.

380.— வண் தளிர் பொதும்பர் மருங்கு கால் வளைஇ—பச்சென்ற தளிர்களை உடைய சோலைகளின் பாங்கர் பயில,—

வளைஇ எச்சத்திரிபு. வண்மை—பச்மை.

செருந்திமுதல் நாகம் சருகக்கிடந்த மரங்களும் அன்றி ஆனைத் தம் கறிக்கொடி முதலியவும் மற்றும் பரித்து வல்லி ஒன்றே பூத் தரும் தன் இகழ்ச்சியை நாடித் தத்தம் இசை விளக்குவ போலச் சுரும்புமுதல் குயில் சருக உள்ளவை குரல் காட்டிப் பொதும்பர் மருங்கு கால்வளை இ என முடிக்க.

381—384 நுண் தளி நறு தென் கோலாது திவலரும்—நுண் ணீய திவலையான நறிய தேனை உடைத்தாய் இராது துவருகின்ற, ததை மலர் சினைய தரு ஜங்கு உடுத்த—மலர் நிறைந்த கிளைகளை யுள்ள ஜங்தருக்கள் சூழ்ந்த, பொன்னகர் வறுமையை முன்னி நக்காங்கு—பொன்னகரத்தினது நல்குரவை நோக்கி நகைத்தாற் போல,—

திவளால் துவளாலும் ஆம். பொன்னகர்க்கு வறுமை பொன் மலர்க்குத் தென் இன்மையும், மணம் இன்மையும் ஆகிய இவற்றுல் வறுமை புணர்த்தது.

384—390 வேரல் நரன்று உக்க வெள் மணி குப்பையும்— முங்கில்கள் கணுக்கள் பீறி உதிர்ந்த முத்தின் திரஞ்சும், பிறழ்ப்பல் பேழ்வாய் முன்பின் பார்வை சிங்க வல் ஏறு—வரிசை பிறழ்ந்த பற் களையும் பெசிய வாயையும் பின்னும் முன்னும் நோக்கும் பார்வை யையும் உடைய வலியதான் சிங்க ஏறு, பொங்கு சினம் திருகி—பொங்கிய சினம் முதிர்ந்து, எழுங்கு தாய் துமிப்ப—மேல் எழுங்கு பாய்க்கு மோதலால், இரு கடாம் யானை மாத்தகம் பிளங்கு-மிக்க மதம் பொழியும் யானைகளுடைய மத்தகம் இரு கூறு ஆகி, மா இரு குன்றத்து வெண்புனல் அருவி—மிகவும் உயர்வாகிய மலையி னின்றும் வெள்ளிய நீர் அருவிகள், வீழ்வனபோல சலசல உக்க தரள குவாலும்—விழுவன போலச் சலசல என்று உதிர்ந்த முத்தின்திரஞ்சும் (சேர்ந்து),

கடா என்பதில் அயல் நீட்சி சொற்சவை நோக்கி வந்தது. சலசல என்பது அநுகரண ஒலி.

391—392 நில உராய் தவழ் நெமிர்ந்தன மிளிரும்—மதி ஒளியை விரித்து எங்கும் பொருந்துமாறு பரவி ஒளிர்தற்கு இடமாகிய, கவான் மலை புனத்து—மலைப்புறத்திற் புனங்களிடத்தே,—

நகரமும் ஞகரமும் தம்முள் ஒக்கும். கவாண்மலை என்பது இலக்கணப்போலி.

393—400 கதிர் தினை காக்கும் உவா மதி முகத்தார்—கதிர் விளையுளின் பொருட்டுத் தினைப்பயிரை ஒம்புகின்ற நிறைமதி போலும் முகத்தழகுள்ள கொடிச்சியர், ஒச்சினர் விடுக்கும் கவனையில் மணியோ—மேலெறிந்து விடுக்காங்கின்ற கவனையின் மணிக்கற்களோ, கங்குல் கானவர் விலங்கு இனம் தூரக்கும்—இருள் நிறம் உடைய வேட்டுவர் மாவின்த்தைப் பற்றுமாறு எய்கின்ற, இலங்கு கூர் கணையோ—வடித்த முனை கூரிய அம்புகளோ, அலைத்தர—அலைத்தலால், விசும்பின் நிலைத்தரு கலன்கள்—விண்ணு வகில் உள்ள பல்வகை அணிகளும்,—

411—மண்தலம் விண்தலம் மாற்றியது என்ன—மண்ணுலகினை விண்ணுலகாம் எனவும் விண்ணுலகினை மண்ணுலகாம் எனவும் மாற்றினது என்னும்படி,—

412— இறும்புது பயவா ஏர் குலாய் கிடந்த—அதிசயத்தை உண்டாக்கி அழகு அடைகிடக்கின்ற,—

413—415. திசை காப்பாளர் இசை நிறை தேவர்—திக்கு களைக் காவாங்கின்ற இமையவரும் புகழ் மிக்கதேவரும், அலரவன் நெடுமால் ஆதிய கடவுளர்—பிரமன் நெடுமால் முதலிய பெருந்தேவரும், முதுக்குறை அன்பின் முறைமுறை பழிச்ச—பேரறி வொடு கூடின அன்பினராய் நிரைநிரையாய் நின்று துதிசெய்யா நிற்ப,—

416— சாறு நாள் அல்லது வேறுநாள் அறியாது—எங்காளி னும் திருவிழா வதுவை முதலியவை இயலும் நாளே அன்றி வேறு வெற்றுநாள் கானுதல் இல்லாமை,—

வேறுநாள் சிறப்புகள் இயலாமே வாளாகழியும் நாட்கள்.

417. உலகம் முழுது ஓம்பு பல் சிறப்பின்—உலகம் அனைத்தையும் தலையளிசெய்து காவாங்கிற பலவகைச் சிறப்பின்மாண்பினதாய்,—

பல் சிறப்பு—மூர்த்தி தலம் தீர்த்தம் முதலியவை. மூற்றுப்பை தொக்கு நின்றது.

418—நிலைபெறு தணிகை மூலம் கிழவோன் ஏப்பற்ற திருத்தணிகைமலைக்கு ஆயுவள்ளுக்காக.

ஏ—அசைநிலை.

நுண்டளித்தன நேரது திவஞ்சி (381) னகர்
வறுமையை மூன்னிக்காத்து (382) தரள்
க்குவாலும் (393) துவழித்திரும் மீப்புநீத்துக் கா 392)
மதிமுகத்தார் விழிக்கும் மத்தியே (394) தத்ரா
விசம்பிற் கலன்காரம் மின்னாக்காட்களும் (395) நன
வரையில் காழுமத்தாமசும ததைஇய (396) தணி
மண்டபம் முதலியலை வேற்றுமை கோந்துவரய்
(403) எம்மருங்கும் அகல தாங்கும் தணிகைப்பை கா 406)
யும் (406) விண் கெழுமத்தாம்பால் செய்யவும் (4 முகம்
வீதியும் நவமாகி இமையாமை செய்யவும் (410) மண்ட
லம் மாற்றியது என்ன ஏர் குலாய்க்கிடந்த தணிகை ணட
காப்பாளரும் தேவரும் ஆகிய கடவுளரும் (415) பழிச்
அல்லது அறியாது (416) பல் சிறப்பினதாய் நிலை
தணிகை மலை கிழவோன் எனவும் முடிக்க.

திருச்சிந்றம்பலம்.

திருக்கயிலாய பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை த்து
ஸ்ரீ நமச்சிவாய தேசிக மூர்த்திகள் மரபில் அனுக்கி ற்ற
திராவிடமாபாடியகாரர்—ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞான யோகி ரவர்
கவிராக்ஷஸ—ஸ்ரீ கச்சியப்ப முனிவர் அருளிச்செய்த திகை
யாற்றுப்படைக்கு சென்னை—புரசை—அட்டாவதான பதி
முதலியார் இயற்றிய உரை முற்றுப்பெற்றது.

ஸ்ரீ மெய்கண்டதேவர் திருவடி வாழ்க.

ஸ்ரீ மாதவச்சிவஞான யோகிகள் திருவடி வாழ்க.

ஸ்ரீ கச்சியப்ப முனிவர் திருவடி வாழ்க.

336